

Kızıl Bayrak

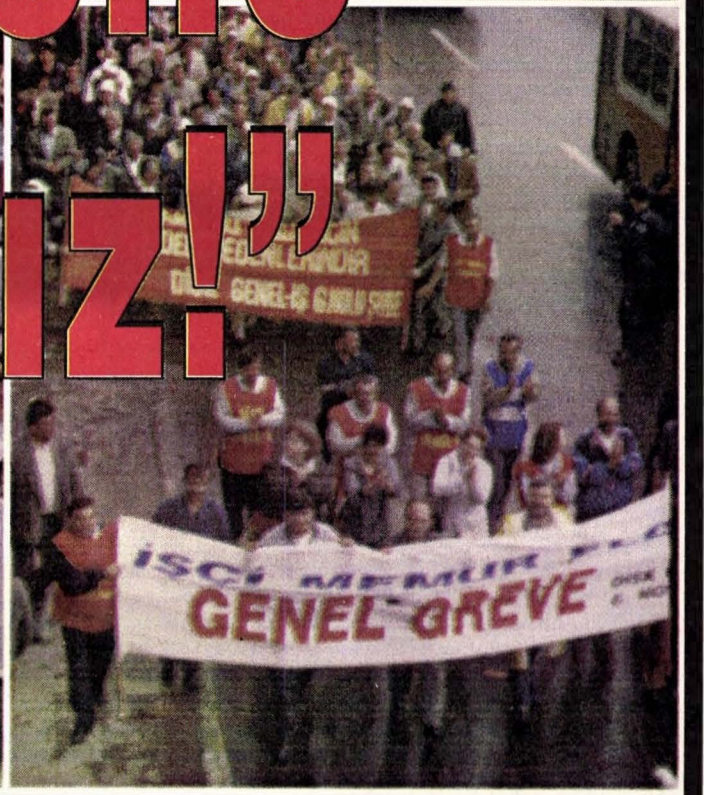
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/19 • 27 Mayıs 2000 • 5 DM.

*Belediye işçileri dayatmalara karşı
alanlara çıktılar...*

Eyleme 10 bin işçi katıldı...

*Grev bayrağı
SASA işçisinin
elinde...*

**“Direne direne
kazanacağız!”**

İÇİNDEKİLER

Cottarelli, Wolfensohn, Linn	
defolun ülkemizden	4
İMF memuru Cottarelli defol!	5
Belediye işçileri:	
Taban örgütlenmeleriyle ortak bir direniş	
hattına yönelme ihtiyacı	6
Sınıf hareketi	7-15
Oltanın ucundaki zehirli yem:	
"İşsizlik sigortası" (Orta)	16-17
İşsizlik kapitalizme özgü	
yapısal bir kötülüktür	18
Saldırıya karşı	
sınıfın mücadele talepleri	19
Gençlik hareketi	23-24
Zindanlar	26-27
Mücadele Postası	30-31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/19 • 27 Mayıs 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510

Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17

Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü GHP II Başk. yanı No:108 KAYSERİAhi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan...

Sermaye iktidarı, sosyal yıkım programını tam bir pervasızlıkla uygulamaya devam ederken, işçi ve emekçiler her geçen gün yeni bir eylemle bu saldırı dalgasına yanıt vermeye çalışıyorlar.

Lastik grevinin "milli güvenliği" tehdit ediyor gerekçesiyle yasaklanmasından ardından, SASA işçileri greve silahını kuşandı. İMF dayatmalarıyla TİS'i sonuçlandırmak isteyen kapitalistlere karşı yeni grevler kapıda.

Adana'da SASA'dan sonra Exsa işçileri grev aşamasına gelmiş durumdadır. Hemen yanıbaşlarında Antep belediye işçilerinin grevleri ellili günleri aşmış, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere bir çok belediyede ise TİS'ler tıkanmış bulunuyor.

Bir çok işyerinde ise TİS görüşmeleri devam ediyor. TİS sürecinin yaşandığı hemen hemen her işyerinde, kapitalistler tek ağızdan konuşuyorlar. Geçmiş kayıplar bir yana, İMF'nin önlerine koyduğu enflasyon hedefi bahanesiyle ücret artışlarını en çok yüzde 25'le, hatta dahası, işçi sınıfının uzun mücadelelerle kazandığı sosyal haklara da bir kalemde çarpı atma hesabı içindeler.

Kapitalistler, İMF'nin önlerine koyduğu programı uygularken gelişmekte olan tepki ve çıkışları da gelişip, güçlenmeden ezmeyi hedefliyorlar. Tamda bu nedenle lastik grevine karşı tek cepheden bir savaş açtılar. Lastik işçilerinin grevi sınıfın geniş bölükleri tarafından sahiplenmeyince savaşın ilk raundunu kazanmış oldular.

Lastik işçilerine karşı yürütülen pervasız saldırının yönü şimdide SASA işçilerine çevrilmiş bulunuyor.

Bu savaş artık kaybedilmemelidir. Hali hazırda sınıf

cephesinden bu savaşı kazanacak potansiyel güçler fazlasıyla mevcut. SASA işçilerinin grevinin sürdüğü günlerde İstanbul belediye işçileri eylemdeydiler. İstanbul'da bir günlük iş durdurarak alana çıkan on bine aşkın işçi, İMF paketlerine teslim olmayacaklarını ilan ederek mücadele kararlılıklarını haykırdılar. Belediye işçilerinin gösterdikleri bu tutum, sınıf hareketi için genel bir eğilim olarak tanımlanabilir. İşçi ve emekçiler sermayenin saldırıları karşısında bugün bir bilinç açıklığına ve mücadele isteğine sahipler. Ancak, sınıfın ihtiyaç duyduğu birleşik bir mücadele hattı ve örgütlülüktür. Sınıf hareketini sermayeye karşı güçsüz ve savunmasız kılanda

budur. Bu sorun ileri-öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin görevlerine işaret etmektedir.

Sermayenin saldırılarına karşı sınıfı silahsızlandıran sendikal ihanet çemberini açacak ve saldırıları püskürtecek olan birleşik örgütlü bir mücadelenin yaratılması için tüm ileri-öncü işçiler ve sınıf devrimcileri tam bir seferberlik içinde olmalıdırlar. Bugün SASA işçileriyle gösterilecek dayanışma ve mücadeleyi ortaklaştırma çabası genelleştirilmeli, sınıfın birleşik direnişi yönünde bir kaldırıca çevrilmelidir. Yine grev ya da direniş içerisinde olan tüm işçi bölükleri sürdürdükleri mücadeleyi ortaklaştırmak ve genel bir direnişe çevirmek zorundadırlar.

Sınıf hareketi cephesinden yaşanan hareketlenmenin büyüyüp serpilmesi sermayenin korkusu, aydınlık geleceğimizin habercisidir. Bu bilinçle enerjimizi yoğunlaştıralım, görev ve sorumluluklarımıza sıkı sarılalım.

hazırlanıyor...

"Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermektedir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihl yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kulan maddi temeller çıkacaktır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkacaktır. Bu sonuncular programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir..."

"Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye'de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılacağı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor..."

"Kapitalizmin en özel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü..."

"Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkoşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendil bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz çelişkilerinin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor."

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm • Derleyen: H. FIRAT

Derleyen: H. FIRAT

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm

Fabrika/işyeri komitelerini örgütleyelim! Birleşik militan mücadeleyi yükseltelim!

Lastikteki grev yasağı da göstermiştir ki, patronlar bu TİS döneminde IMF tarafından belirlenen yüzdeleri aşmamakta kararlıdır. Ve sermaye hükümeti, hiçbir “tarafsızlık” oyununa ihtiyaç duymadan, patronların hizmetine koşmaya devam edecektir. Öte yandan, gerek grev yasağına karşı tepkiler gerekse sınıf cephesindeki diğer gelişmeler, işçilerin de bu TİS saldırısına öyle kolayından boyun eğmeyeceğini göstermektedir. TİS’lerde uzlaşmazlığa düşen pek çok sektörde süreç hızla greve doğru ilerlemektedir. Üstelik bu gidiş, işçiler tarafından belirgin bir coşku, patronlar tarafından yine belirgin bir öfke ve gerilimle karşılanmaktadır. Patronların davullu-zurnalı grev açılışına karşı gösterdikleri tepki kayda değerdir.

Grev yasağının salt grevci işçiler üzerinde değil, hareketin geneli üzerinde “olumlu” etkileri şimdiden görülmektedir. İstanbul’da, İzmit’in lastik işçileriyle dayanışma eylemi yapılmıştır. İstanbul’da iki ayrı sendikada örgütlü belediye işçileri ortak eylem düzenlemişlerdir. Farklı sektörlerden binlerce işçinin destek verdiği bu eylem, sınıfın saldırılar karşısındaki mücadele ve birleşme eğiliminin giderek arttığını gösteren son gelişmelerden biridir. Görüleceği gibi, sınıf hareketindeki gelişmeler, birbirini etkileyerek, besleyerek mücadelenin yayılmasına, yükselmesine katkıda bulunmaktadır.

Tekrar sermaye cephesine dönersek, yükselen işçi hareketi karşısında, patronların hükümeti daha sert tedbirler almaya çağırması beklenmelidir. Nasıl grev yasağını açıktan istediyseler, hareketin bastırılması için polis ve jandarma zorunun kullanılmasını da isteyebilirler. Sınıf hareketi, sermaye cephesinden gelebilecek her türlü saldırıya hazırlıklı olmalıdır. En iyi hazırlıksa mücadeleyi daha da yükseltmek, güçleri daha da toparlamak olacaktır. “Topyekün saldırıya karşı birleşik direniş!” şiarının daha da yükseltilmesinin zamanıdır. Dahası, emekçi kitlelerin birleşik mücadele eğilimini böylesine açığa vurduğu bir evrede, artık çalışmanın ağırlığını ajitasyondan pratiğe, yani birleşik direniş örgütleme çalışmalarına kaydırmak gerekmektedir.

Sermaye sınıfının global örgütlülüğü, tüm abartılı söylemlerine rağmen, sorunlarına kalıcı çözüm getirmekten uzaktır. Hala, tek bildikleri yolu, azami sömürüyü garantilemeye çalışıyorlar. Sorunlardan, faturayı işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkarak kurtulacaklarını düşünüyorlar. Bunun riske girdiğini gördükleri yerde ise, çözümsüz insanlar gibi öfkeleniyorlar, saldırganlaşıyorlar. Yaşanan TİS süreci bunun açık örneklerini ortaya koyuyor. Daha grevler ve grev yasakları başlamadan, işçiler düşük zam saldırısına boyun eğmeyecekleri sinyalini vermeye başladıklarında telaşa düştüler. Sermaye örgütlerinin ve hükümetinin sözcüleri, “istikrar programı”nın selameti üzerine kaygılarını açıklamaya başladı.

Görüldüğü gibi TİS’ler (dolayısıyla ücretler) iki sınıf arasındaki çatışmayı derinleştiriyor. Çatışmanın merkezini oluşturuyor. Ancak bu salt işçiler cephesinden böyle değildir. Patronlar açısından da sorunun kilitlendiği noktadır. Zam oranlarının IMF tarafından belirlenmesi bile, ücretlerin sermaye sınıfı için önemini göstermeye yeterlidir. Dolayısıyla ücret mücadelesine, tek başına sınıfın geri-ekonomik bilinci üzerinden yaklaşmak doğru olmayacaktır. IMF-TÜSİAD saldırı programının bir maddesi, işçi ve emekçilerin yaşamından maddi bir şeyler alıp götürüyorsa, toplamında sömürüyü artırmak/işçi ve emekçileri yoksullaştırmak hedefi güdüyorsa, tümünün merkezine ücret kavgasının yerleşmesi doğaldır. Eğer sınıf hareketi

TİS kapsamındaki tüm fabrika ve işletmelerde mutlaka TİS komiteleri kurulmalıdır. Aynı şekilde, grev kararı verilen ya da TİS’i tıkanan işyerlerinde grev komiteleri, yasaklarla engellenenlerde direniş komiteleri vb. oluşturulmalıdır. TİS’ler sendika bürokratlarıyla patronların “gizli” görüşmelerine emanet edilemez. Taslakların hazırlanmasından maddeler üzerindeki pazarlıklara kadar, TİS’ler tüm işçilerin denetimi ve gözetimi altında sürmelidir. İşçiler için bunun tek imkanı ise TİS komitelerinde örgütlenmektir.

yeterli kararlılığı ve militanlığı gösterebilir ve kayıplarını telafi edebilecek ücretler koparabilirse, işte IMF reçetesi o zaman geçersizleşmeye başlayacaktır. Çeşitli yollarla koparıp aldıklarını ücret şeklinde geri ödemek zorunda kalan sermayedarlar, dolayısıyla “istikrar programları” çıkmaza düşecektir. Öncü ücret kavgasına bu gözle yaklaşmalı ve onu kızıştırmak ve sınıf cephesinden zaferle sonuçlandırmak için üzerine düşeni yapmalıdır.

Politik öncü açısından sorunun bir başka cephesi ise, “sınıfın kendi deneyimleriyle öğrenmesi” gerçekliğidir. İktidara çağırdığımız sınıf, bu günlük çatışmalar içinde büyük savaşa hazırlanmalıdır. Bu aynı gerçek öncünün kendisi için de geçerlidir. Günlük küçük çatışmaları yönetmeyi öğrenmeden büyük savaşı yürütmeyi ve kazanmayı hayal bile etmemek gerekir. Yükselmekte olan sınıf ve kitle hareketi, kadroların eğitimi için de büyük imkanlar sunmaktadır. Bu hem doğal öncüler açısından, hem de politik öncü açısından geçerlidir. Gelişen hareketi iyi tahlil etmek, zayıf ve güçlü yanlarını zamanında görüp müdahale edebilmek, politik öncünün hareketle (ve doğal öncüleriyle) kaynaşmasının, giderek devrimci sınıf politikasının sınıfa taşınmasının imkanlarını artıracaktır.

İşçi-emekçi kitlelerdeki eğilimin birleşme-mücadele etme yönünde olduğunun böylesine açığa çıktığı bir süreçte yapılması gerekenin, her düzeyde birleşik eylemlerin örgütlenmesi için çaba göstermek olduğu açıktır. En az bu kadar açık olan ise, bu çalışmanın en fazla zorlanacağı noktanın sendikal bürokrasi engeli olacağıdır. Ancak gelişmeler, bu konuda sendikalarla taban arasındaki çatışmanın da artacağını işaret etmektedir. İstanbul’daki belediye işçilerinin eylemi, birleşik mücadelenin yerel imkanlarını göstermesi bakımından önemlidir. Ne var ki bu imkanlar halihazırda çok zengin değildir. Çoğu sendikada alt kademe bürokratları harekete geçirebilmek oldukça zordur. Bu zorluğu aşmanın yolu, onların karşısına tek tek işçiler olarak değil, örgütlü biçimde çıkmaktadır.

Birleşik bir hareket için örgütlü bir taban

TİS kapsamındaki tüm fabrika ve işletmelerde mutlaka TİS komiteleri kurulmalıdır. Aynı şekilde, grev kararı verilen ya da TİS’i tıkanan işyerlerinde grev komiteleri, yasaklarla engellenenlerde direniş komiteleri vb. oluşturulmalıdır. TİS’ler sendika bürokratlarıyla patronların “gizli” görüşmelerine emanet edilemez. Taslakların hazırlanmasından maddeler üzerindeki pazarlıklara kadar, TİS’ler tüm işçilerin denetimi ve

gözetimi altında sürmelidir. İşçiler için bunun tek imkanı ise TİS komitelerinde örgütlenmektir.

Sendikalar da işçinin örgütü değil mi? diye sorulabilir. Patronun karşısında işçiyi temsil etmiyor mu, üyeleri adına TİS masasına oturmuyor mu? Etikette böyle. Ancak sendikal ihanetin dünya çapında yerleştiği, her kritik durumda “satışın” gündeme geldiği bugünkü koşullarda çoğunlukla işçileri temsil etmiyor. Çoğu sendikacı o masalarda onurlu bir işçi gibi davranmıyor. Davranabildiği durumda ise arkası kuvvetli olmalıdır. Yani masaya yumruğu vurup kalktığı anda, tabanın militan bir mücadele için örgütlü ve hazır olduğunu bilmelidir. Dolayısıyla taban örgütlülüğü her koşulda zorunludur.

Sendikaların durumu ve örgütlülüğün zorunluluğu sınıf kitleleri tarafından da bilinmekle birlikte, Türkiye’de komiteleşmenin çok zayıf olduğu ortadadır. Hareketin bugünkü öncü kuşağı, pek çok zaafın yanı sıra, örgütlenme bilincinde de eksik ve zayıftır. Gelişmekte olan hareket içinde doğal öncülerin bu zaafalarını gidermek için özel bir çaba gösterilmelidir. Durgunluk sürecinin de etkisiyle hem kendisine hem sınıfa karşı belirgin bir güvensizlik taşıyan bu kesimin, gelişen hareketle birlikte bu güvensizliği aşabilmesinin imkanları da artmaktadır. Bu süreci hızlandırmak politik öncü tarafından yaratılacak politik güvenle sağlanacaktır. Gelişen harekete müdahale bu nedenle iki yanlı düşünülmelidir. Birincisi sınıfın kitesine yönelik genel müdahale; ikinci olarak öncüsüne yönelik daha özel ve yoğun müdahale. İkincisi için genel propaganda-ajitasyon araçlarının yeterli olmayacağı, yüzyüze ilişkinin geliştirilmesi gerektiği açıktır. Eylemlilik süreçleri bu yönde değerlendirilmelidir. Sınıf devrimcileri her eylemde birkaç öncü işçiyle tanışma, kalıcı ilişkiler kurma, varolan ilişkileri geliştirme hedefiyle yaklaşabilmelidirler. Eylemlere müdahalenin başarısını, bundan böyle ne kadar ilişki kurulduğu, ne kadarının takip edildiği vb. belirlemelidir.

Eğer sendikal ihanet barikatının parçalanarak sınıf hareketinin önünün açılması için fabrika ve işyerlerinde komite örgütlenmesinin zorunlu olduğunu söylüyorsak, sınıf devrimcileri olarak bu örgütlenmelerin gerçekleşmesi için en fazla bizlerin çalışması gerekir. Sadece o sırada fiilen bir fabrikada çalışmakta olanlar değil, tüm kadrolar bu görevin altına girecekse, öncü işçi ve emekçilerle sürekli ve düzenli ilişki içinde olunması zorunludur. Sınıf devrimcileri sürecin kendilerine yüklediği bu sorumluluğun farkındadırlar ve gereğini yerine getirmek için tüm güçleriyle çalışacaklardır.

Cottarelli, Wolfensohn, Linn defolun ülkemizden!

İMF Türkiye masası şefi Carlo Cottarelli 18 Mayıs günü ikinci denetim için Türkiye'ye geldi. İşçi sınıfı artık Cottarelli'nin ne için bu ülkeye geldiğini biliyor. Elbette ki, işbirlikçi sermaye temsilcileri ile birlikte işçi sınıfı ve emekçilere karşı yürüttükleri saldırı programlarının ayrıntılarını görüşmek için. Bu ziyarette de Cottarelli'nin çantasında, yeni bir grup özelleştirme ve bütçe dışı fonların tasfiyesine ilişkin uluslararası sermayenin görüşleri var. İşbirlikçi sermaye temsilcileri ise saldırı programı için düşündükleri ek önlemleri Cottarelli'ye anlatacaklar. Bütün bunlar, enflasyonu düşürmek için düşünülen önlemler olarak sunulacak bizlere.

İMF'nin hemen ardından, bu kez Dünya Bankası teftişe gelecek. Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn ve Başkan Yardımcısı Johannes Linn de, yine saldırı programının maddelerini görüşmek için geliyorlar. Muhtemelen DB Başkan ve yardımcısının gelişleri şatafatlı biçimde medyadan duyurulacak. Çünkü Bankalar Birliği'nin paneline katılacaklar, deprem bölgesine giderek incelemelerde bulunacaklar ve son olarak Bülent Ecevit'le görüşecekler.

Cottarelli, Hazine, Merkez Bankası, DPT, Maliye Bakanlığı, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı gibi kurumlarla saldırının teknik detaylarını görüşürken, Dünya Bankası yöneticileri, Wolfensohn ve Linn, daha üst düzey görüşmeler yapacaklar. Bu yüzden de bu görüşmelerde saldırının daha ağır bölümleri konuşulacak. Tarımda uygulanacak yıkım programı ile enerji ve telekomünikasyondaki özelleştirmeler gibi konular ele alınacak.

İşbirlikçilere bir parmak bal, emekçilere acı ilaç

Dünya Bankası'nın bu iki üst düzey yöneticisinin gelmesinden birkaç gün önce, Dünya Bankası Direktörler Kurulu toplanarak, Türkiye'ye verilecek kredinin ilk dilimini serbest bıraktı. 385 milyon dolarlık dilim Merkez Bankası'na gönderildi. Bu kredinin bir kısmı Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü (TİGEM)'e ait üretim çiftliklerinin ve verimli toprakların özel sektöre sunulması ve Doğrudan Gelir Desteği sistemine geçilmesi için kullanılabilir. Buna göre tarımda sübvansiyonlar kaldırılacak, tarımsal birlik ve kooperatifler yeniden yapılandırılacak. Yeniden yapılandırma denilen şey satma ve peşkeş çekmeden oluşuyor. Birliklerdeki sanayi tesisleri ayrılıp satılacak, geriye sadece kooperatifçilik kalacak. Altı oyulmuş olduğu için birlikler böylece tasfiye edilmiş olacak.

Kredinin bir kısmı ise enerjide yapılan özelleştirme anlaşmalarında kullanılacak. Telekom'un özelleştirilmesi için kullanılacak kredi satılan GSM'lere altyapı hazırlamak için

nedeni kanımızı emmektir, ülkenin zenginliklerini soyup emperyalist tekellere akıtmaktır. Emekçilere sefaleti dayatmaktadır.

Uluslararası sermayenin köpeklerini kovalım

Bugüne kadar yapılan birçok eylemde işçiler, emekçiler IMF ve Dünya Bankası'nı lanetlediler. Seattle ve Washington'da yapılan eylemler bugüne kadar yapılanların en kapsamlısıydı. Washington'da IMF ve DB karşıtı eylemler yapılırken, İstanbul Dolmabahçe'de de bir grup işçi, emekçi, öğrenci ve devrimci basın çalışanı, sembolik anlamı büyük bir eylem yaptılar. Bütün bu gösteriler polis terörü ile bastırıldı.

İMF ve DB heyetleri neredeyse Türkiye'den ayrılmıyorlar. Birkaç ayda bir Türkiye'deler. Bu heyetlerin ellerini kollarını sallaya sallaya gezmeleri, bu ülkenin ilericileri, devrimcileri, bilinçli işçileri, emekçileri açısından yüz kızartıcıdır. Onları geldikleri yere göndermek, defetmek boynumuzun borcudur.

Bu kurumlar bugüne kadar pek çok eylemde teşhir edildi. Karşıt sloganlar kitleler tarafından sahiplenildi. Ancak eylemlerin düzeyi bu sermaye köpeklerinin rahatlarını kaçırmak için yeterli olmamıştır. Onlar rahat oldukları sürece bizim için rahat yoktur.

Artık hak gasplarına karşı, özelleştirmeye karşı, grev ertelemelerine karşı, faşist baskı ve teröre karşı geliştirilen eylemleri bir savunma hattından çıkarmak gerekmektedir. Bu tür hedeflerin bunu sağlamak için bir anlamı vardır. Bunu sınıfın geniş kesimlerine anlatmak ve onları harekete geçirmek gerekmektedir. Grevdeki işçileri, özelleştirme kapsamındaki işyerlerinde çalışanları, yıkıma uğratılan tarım emekçilerini, öğrencileri, bu hedefle birleştirmek sınıf devrimcilerinin görevi olmalıdır.

Cottarelli'yi, Wolfensohn'u, Linn'i ülkemizden kovalım. Bunun için sıkılan her yumruk, atılan her bir taş, dünya halklarının katili kan emici emperyalistlere vurulan bir darbe olacaktır.

harcanacak.

Ayrıca DB termik santrallerden sonra hidroelektrik santrallerinin de satılmasını istiyor.

Medyanın şirin gösterme çabası

Kirli sermaye medyası, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin kanını emen bu asalakları şirin göstermek için elinden geleni yapıyor. Cottarelli sırf bunun için Galatasaraylı da oldu. Her işçinin kendi yaşamından bildiği bu patron oyunu, bu kez fabrika düzeyinde oynanmıyor. Ülke düzeyinde tekrarlanıyor. Aynı şey diğer iki kan emici için de geçerli. Wolfensohn ve Linn, deprem bölgesine giderek, medyaya şirin görünmek için/göstermelik incelemelerde bulunacaklar. Medyanın bu iki sermaye köpeğini nasıl göklere çıkaracağını hep birlikte göreceğiz. Halbuki bunların gelişlerinin

İMF memuru Cottarelli defol!

İMF Türkiye Masası Şefi Carlo Cottarelli yine Türkiye'deydi. Cottarelli Türkiye'ye sık sık geliyor. Hükümetle görüşüyor. Bürokratlarla görüşüyor. Patronlarla görüşüyor. Akıl veriyor, talimat veriyor. Bu kez de İSO, TÜSİAD ve Koç Holding'le görüştü. Görüşmeler sırasında yaptığı açıklamalarda "Türkiye çok iyi gidiyor, mükemmel" laflarını sıklıkla etti. Sermaye devletinin ve patronların sırtını sıvazladı. Böylelikle bu yordakçılarına mesajını da vermiş oldu; "Aferin, böyle devam edin. İşçileri, emekçileri enflasyonun sorumlusu gibi gösterin. Enflasyonla mücadele diyerek kursaklarındaki son lokmayı da alın. Karşı çıkan olursa, polis ne güne duruyor? Grev yapacak olurlarsa, işçi düşmanı grev yasaları ne güne duruyor? Erteleyin, yasaklayın! Korkmayın, biz arkanızdayız, IMF, Dünya Bankası kısacası emperyalizm arkanızda. Haydi aslanlarımız!"

Cottarelli Galatasaray bayrağıyla poz veriyor. Bizi sahte sevinçlerle aldatacak, bize sempatik görünecek ya! Oysa biz onu çok iyi tanıyoruz. Bakmayın öyle devlet başkanı forsuyla gezmesine, hükümeti teftiş etmesine. O, IMF'nin basit bir memurdur. IMF'nin talimatlarını sermaye devletine iletiyor.

İMF'yi de çok iyi tanıyoruz. Mezarda emekliliğin, özelleştirmenin, işsizliğin, sefalet ücretinin, sendikasılaştırmanın gerisinde hep IMF imzası var. "Acı ilaç" reçetelerinin altında hep IMF imzası var. Bu emperyalist sömürünün adı IMF ile özdeş. Dünyanın hiçbir yerinde IMF memurları Cottarelli gibi rahat rahat gezemez, Cottarelli'nin rahatlığı yalnızca pişkinliğinden değil, bu rahatlığı ona biz veriyoruz, bizim suskunluğumuz veriyor. Biz şaltire uzanır, meydanları doldurursak, "Kahrolsun IMF! Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!" sloganlarıyla harekete geçsek, Cottarelli'yi kovabiliriz. IMF patentli saldırıları püskürtebiliriz. Sermayenin bizim sırtımıza basarak yükselme hayallerini yerle bir edebiliriz.

Cottarelli objektiflere sırtıyor, "çok iyi, mükemmel" diyor. Nedir çok iyi giden, mükemmel olan? Mezarda emeklilik, çok iyi! Sosyal güvenliğin tasfiyesi, mükemmel! Sıfır zam, sefalet ücreti, harika! Deprem yardımlarının iç edilmesi, çok güzel! İşsizlik, özelleştirme, vurgun, talan, mükemmel! Grev yasağı, polis copu, harika!

Demek ki Cottarelli "çok iyi" derse biz "açlık ve sefalet", "mükemmel" derse biz "baskı ve zulüm" anlayacağız. Çünkü o sermayenin dilini konuşuyor, bizim dilimizi değil. Sermaye için iyi olan, bizim

için kötüdür. Sermayenin mutluluğu, bizim mutsuzluğumuzdur. Onların sefası, bizim sefaletimizdir. Bizim yaşamımız cehennem azabına döndükçe, onlar sevinç çılgınlıkları atıyor. Onların sömürü saltanatı sürsün diye, sırtımızdan cop eksik edilmiyor. Bizim dünyamız ve sermayenin dünyası iki ayrı dünyadır. Çünkü bizim çıkarımız, sermayenin çıkarıyla temelden karşıttır. İşte bu yüzden, "İşçilerin birliği, sermayeyi yenecek!", "Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarlarıyla kavgaya atılarak herşeyi tersine çevirebiliriz. Ağlayıp sızlanacağımıza birleşip mücadele edersek, sermayenin saldırılarını püskürtebiliriz.

Cottarelli belli ki, lastik işçilerinin grevini yasaklayan hükümeti tebrik etmeye gelmiş. Grev yasağı için bahane hazır: "İşçiler yüzde 25'ten fazla zam isterlerse ulusal güvenlik tehlikeye girer" miş!

Sermayenin "Ulusal güvenlik" dediği nedir acaba?

Ülkeyi emperyalizmin askeri üssü haline getirirken, orduyu Somali'de, Irak'ta, Kosova'da olduğu gibi, emperyalist saldırganlığın emrine verirken, enerji ve haberleşmeyi emperyalist tekellere peşkeş çekerken "ulusal güvenlik" dediği,

daha fazla sömürüdür, tatlı kârlarıdır, akıl almaz vurgunlardır. Onların "ulusal güvenlik" dedikleri, para kasalarının güvenliğidir. Onlar, para kasalarının güvenliği için ülkeyi karış karış emperyalizme satıyorlar, halkın kanını pazarlıyorlar. "Ulusal" yalanların ardına gizlenerek bu ülkeye, bu halka ihanet ediyorlar.

Oysa işçi sınıfı, ulusal değerleri tüm ülkenin, tüm toplumun çıkarları demek olan kendi öz sınıf çıkarlarından öğreniyor. Çünkü işçi sınıfının çıkarı, emperyalist sömürü ve bağımlılıktan, kapitalist barbarlıktan kurtuluştadır.

TÜSİAD başkanı, Cottarelli'ye "programa duydukları güveni" ifade etmiş. Patronlar, IMF, sermaye devleti birbirine güveniyor, saldırı programını kararlılıkla uyguluyorlar. Bunun karşısında biz ne yapacağız? Elbette direneceğiz. "Sefalet TİS'lerine hayır!" diyeceğiz, saldırıları püskürtmek için yasaklara rağmen meşru-fiili eylemlerle mücadeleyi yükselteceğiz.

Grev yasakları da gösteriyor ki, insanca bir yaşam için mücadele ile demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadele birbirinden ayrılmaz. Sermayenin saldırılarına, faşist baskı ve terörüne karşı, insanca çalışma ve yaşam koşulları için, söz örgütlenme ve eylem özgürlüğümüz için mücadele edeceğiz.

Artık bizim de güvenebileceğimiz bir rehberimiz var, partimiz var, komünist işçi partimiz var. Bugünden yarıya bize yol gösteren, sömürsüz, mutlu bir gelecek mücadelemizde pusulamız olan bir programımız var.

Kendi programımız altında, kendi partimiz saflarında birleşelim, mücadele edelim, kazanalım!

17-31 Mayıs kayıplar haftası başladı

"Asla unutmamayacağız!" "Asla bağışlamamayacağız!"

12 Mart'ta Gazi mahallesi, emekçi halkın öfkesini alanlara boşalmasına tanıklık etti. 2 gün süren direnişin sonunda, onlarca şehit ve daha fazlasıyla yaralı verdi Gazi halkı. Ama herşeyden önemlisi de, emekçilerin başeğmeziğini gösterdi.

Aynı günlerde, Hasan Ocak adında bir devrimci gözaltına alındı. Ailesi ve arkadaşları günlerce Hasan'ı aradılar. Sonraki günlerde, kaybedilen Hüseyin Toraman'ın, Maksut Tepeli'nin, Hasan Gülünay'ın, Hayrettin Eren'in, Kenan Bilgin'in, Aysel Malkaç'ın ve Ferhat Tepe'nin yakınları her hafta Galatasaray Lisesi'nin önünde kaybedilenleri ve "katillerini" aramaya başladılar. Böylece 200 hafta sürecek Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemini de başlatmış oldular.

Özellikle 12 Eylül darbesi sonrasında artan kaybetmeler, devletin bir yoketme ve susturma politikası olarak sonraki yıllarda da devam etti. Kürt hareketinin yükselişe geçtiği dönemlerde kaybetme, özellikle Kürdistan illerinde olağan uygulamalar haline geldi. ICAD'ın yaptığı araştırma sonuçlarına göre, bu güne kadar Türkiye'de 573 kişi kaybedilmiş bulunuyor.

Kayıplara karşı mücadele, Hasan Ocak'ın cesedinin bulunduğu 17 Mayıs tarihinden bir yıl sonra gerçekleşen Kayıplar Kurultayı'yla uluslararası alana yayıldı. Kurultayla 17-31 Mayıs kayıplar haftası ilan edilirken, ICAD'ın (Gözaltında Kayıpları İzleme Komitesi) kurulması kararlaştırıldı.

Bu yıl ise, İHD İstanbul Şubesi'nin 17 Mayıs'ta yaptığı basın açıklamasıyla Kayıplar Haftası açılmış oldu. Basın açıklaması kayıp yakınları Emine-Ali Ocak, Hanife Yıldız, Hanım Tepe, Hasan Karakoç'un katılımıyla gerçekleşti. Ardından Galatasaray Postanesi'nden Cumhurbaşkanlığı'na mektup gönderildi.

19 Mayıs günü ise Gazi Cemevi'nde verilen yemeğin ardından yaklaşık 200 kişinin katılımıyla Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç'un mezarları ziyaret edildi.

İHD'nin düzenlediği etkinlik programı çerçevesince, 24 Mayıs'ta saat 13.00'te, Cumhurbaşkanlığı'na mektup gönderilmesi, aynı gün saat 18.30'da İHD İstanbul Şube'de şiir dinletisi ve dia gösterimi, 25 Mayıs'ta Uluslararası Af Örgütü'nün de katılımıyla Kayıplar Ormanı'nda buluşma, 26 Mayıs günü, Cumartesi Anneleri konulu fotoğraf yarışmasının ödül töreni, 27 Mayıs'ta BEKSAV'da ICAD'ın kayıplarla ilgili brifingi, 31 Mayıs'ta İHD'de kısa metrajlı film gösterimi, 31 Mayıs'ta İHD önünde mum yakma eylemi gerçekleşecek.

Belediye işçileri:

Taban örgütlenmeleriyle ortak bir direniş hattına yönelme ihtiyacı

TİS süreçleri grevlere doğru evrildiği halde, belediye işkolunda çalışan işçiler ortaya henüz gerçek bir taban inisiyatifi koyabilmiş değiller. Bu durum sürerse, 132 bin belediye işçisini ilgilendiren TİS sürecinden anlamlı kazanımlarla çıkılması mümkün değildir. Aynı şekilde, 10 Nisan'dan beri süren Gaziantep belediye işçilerinin grevi de arzulanan sonuçlara ulaşamaz.

Taban inisiyatifi, gerek süren TİS görüşmelerinde, gerek grev vb. eylemliliklerde, işçi kitlesinin söz hakkını kullanmasını sağlayacak bir örgütlü duruşun zemini. Sadece sendika üyeliğiyle ya da sendika yönetimlerinin işçilere danışmadan aldığı kararlar doğrultusunda birlikte hareket edilerek, örgütlü duruş sağlanamaz. Elbette onbinlerce işçinin sendika bürokrasisinin denetiminde daha ağır sömürü ve baskı koşullarına razı olması da bir "örgütlülük" gerektirir. Fakat bu, burjuvazinin işçileri sürü haline getiren örgütlülüğüdür...

Belediye işçileri, işçi sınıfının birçok mücadele deneyimi yaşamış kesimi olarak, bu deneyimlerin derslerinden en ileri düzeyde yararlanmayı başaramamışlardır. Deneyimler defalarca göstermiştir ki, örgütlü bir duruş, ancak genel kitlesinin desteği ve onayı üzerinden öncü-devrimci işçiler tarafından oluşturulan işyeri/birim komiteleri aracılığıyla sağlanabilir. Gerçek başarıların ve yeni kazanımlar elde etmenin temel koşulu, taban inisiyatifinin somut ifadesi olan işyeri/birim komitelerini kurmaktır. Geniş işçi toplantılarında yapılan tartışmalar sonucunda alınan kararlar doğrultusunda hareket eden taban örgütlerinin varlığı koşullarında, sendika bürokrasisinin keyfince davranması mümkün olmaz.

Sendika bürokrasisi istediği gibi at oynatma olanaklarını elinde tutmayı başarır, sermayenin saldırı hükümeti daha da pervasızlaşacaktır. Zaten bir yıllık icraatlarıyla pervasızlaşma sınırını alabildiğine zorlamıştır. Emperyalist tahkimin ve mezarda emekliliğin yasalaştırılması, hızlanan özelleştirme saldırısı, bunu takip eden işçi kıyımları, enflasyonla kuşa dönen ücretlerin üzerine %25'in üzerinde zam yapmama vb. sayesindedir ki, IMF heyetlerinden övgü üzerine övgü yağıyor sermaye iktidarına. Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, sağlanan "istikrar"a, IMF programının uygulanmasında gösterilen "kararlılık"a bakıp, saldırı hükümetine memnuniyetlerini dile getiriyorlar. Ve sosyal yıkımı derinleştiren daha ağır saldırıları gerçekleştirmesini istiyorlar. Sendika bürokrasisinin işçiler üzerindeki denetiminden ve işçilerin anlamlı bir tepki ortaya koymamasından güç alarak kendi yasalarını

çıgnıyorlar, lastik işçilerinin grevini yasaklayacak kadar ileri gidiyorlar. Sermaye iktidarının karşısına işçi ve emekçilerin örgütlü ve eylemli kararlılığıyla çıkılamadıkça, burjuvazi daha da pervasızlaşacaktır.

Belediye işçileri taban inisiyatiflerini somutladıkları birim örgütlenmeleri oluşturmayı başarabilirlerse, örgütlü ve eylemli kararlılık sergileme gücüne

ulaşabilirler ve birikime de sahiptirler. Mesele bunu güncelleştirebilmektedir. Halihazırdaki TİS sürecinden ve eylemliliklerden ya gelecek kazanımıyla çıkılır ya da yeni hak gasplarının yolu açılır. Bu seferki TİS sürecinin geçmiştekilerden ayrı bir anlamı olduğu unutulmamalıdır. Eğer güçlü bir karşı koyuş örülemezse, belediyelerdeki özelleştirmelerin, taşeronlaştırmaların, sendikasılaştırmaların, işçi kıyımlarının tırmanışa geçeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Bunun ötesinde, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere topyekûn saldırısının bir dizi yıkıcı etkisinin de doğrudan muhatabıdır belediye işçileri. Sosyal güvenliğin tasfiyesi, eğitim ve sağlığın tümüyle paralı hale getirilmesi, demokratik tepkilerin ve siyasal örgütlülüklerin üzerine faşist baskı ve terörle yönelmesi vb. bizi ilgilendirmez diyemez hiçbir işçi. Ülkenin emperyalist tekellere ve TUSİAD kodamanlarına peşkeş çekilmesi karşısında ilgisiz davranmak, her işçi için, geleceğini kendi elleriyle burjuvaziye teslim etmek demektir.

Oysa işçi sınıfının mücadelesini baltalayan yeterince kurum var. Sendika bürokrasisinin yıllardır hangi boyutlarda bir ihanet içinde olduğu ayan beyan ortadadır. Susurluk medyası şimdiden başlamıştır feverana. Yine başlayacaktır, "zaten çok fazla maaş alıyor belediye işçileri" teraneleri. Burjuva partilerin belediyelerdeki kadrolaşma politikası, kendi militanlarına karşılıksız maaş bağlamaları, "belediye işçileri yan gelip yatıyor, maaş alıyorlar" yalanına dayanak yapılacaktır. Grev vb. eylem durumlarında, halkın desteğini engellemek için, örneğin toplanmayan çöpleri göstererek "belediye işçileri halkın sağlığıyla oynuyor" diyeceklerdir. Kolluk güçlerinin estirdiği-estireceği faşist baskı ve terörün dozunun giderek artacağından ise kuşku duyulmamalıdır. Gebze, Pendik, Eminönü, Küçükçekmece, Kartal/Karyapsan direnişleri yeterince öğreticidir. Direnişler sırasında gerici ve faşist düzen partilerinin beslemesi taşeronların eylem kırıkcılıklarıyla az uğraşılmalıdır.

Bütün bunlar, TİS sürecinden ve olduğu koşullarda grevlerden başarıyla çıkmanın yolunun, sermayenin örgütlü gücü karşısına örgütlü ve birleşik bir tarzda çıkmaktan geçtiğini gösteriyor. Belediye işçileri öncelikle kendi işkollarında ortak hareket mekanizmalarını yaratmalıdırlar. Genel-İş ve Belediye-İş İstanbul şubelerinin Mayıs ayının ilk haftasında açıkladığı ortak hareket etme kararı, diğer yerelliklerde de genel bir karar haline getirilebilmelidir. Sendika

merkezlerine böyle bir karar aldırtmak için olduğu kadar, bu kararın yaşam bulması için de birim örgütleri üzerinden ifade bulacak taban inisiyatifinin etkinliği gerekir. Bu etkinlik basınç oluşturmakla sınırlanırsa, TİS görüşmelerine doğrudan katılım, sendikaların ve sendika yönetimlerinin denetlenmesi vb. sağlanamazsa, gerçek bir başarı elde edilemez. Nihayetinde ortak hareket etmek için sendikacıların (bunlar iyiniyetli de olsa) sarfedeceği sözler yeterli değildir.

Ortak hareketin temel koşulu, süren direnişlere yoğun bir destek sunmaktır. Gaziantep belediye işçileri kendi işkollarındaki sınıf kardeşlerinden yeterli ve anlamlı bir sınıf dayanışması göremedikleri durumda, bu grevin başarısı tehlikeye girer. Kendi TİS görüşmelerine doğrudan etkide bulunan bir eylemin, örneğin İstanbul, Ankara, İzmir gibi belli başlı kentlerdeki işçiler tarafından yeterince sahiplenilmemesi anlaşılır bir durum değildir. Basın açıklamalarından yerel yürüyüşlere, maddi-parasal destekten iş durdurma/yavaşlatma gibi fiili eylemlere kadar bir dizi dayanışma yolu vardır ve bir grevin gidişatı için bunların önemi tartışmasızdır.

Sınıf dayanışması, belediye işkolunda süren TİS görüşmeleri için olduğu kadar, sermayenin genel saldırısını püskürtmek için de yakıcı bir ihtiyaçtır. Başta özelleştirmelerin ve devlet terörünün püskürtülmesi olmak üzere, IMF'nin dayattığı sosyal, siyasal, ekonomik yıkım programının ne kadar hayata geçip geçmeyeceği, bu ihtiyacın karşılanmasıyla doğrudan bağlantılı olacaktır. Halihazırda güçlü bir sınıf dayanışması örecek, işçi ve emekçilerin birleşik-militan hareketini yaratmanın zemini, her zamankinden daha fazla vardır. Örneğin belediyelerde olduğu gibi, metal, petro-kimya, tekstil sektörlerinde de TİS süreci yaşanıyor. Birçok fabrikada (Demir Eksport AŞ, Frentek Balatacılık Sanayi, Toros Gübre, Ürosan Mobilya Sanayi, Karabük Belediyesi, Safranbolu Belediyesi, Denizli Cam Sanayi vb.) grev kararı alınmış durumda. Kimi fabrikalarda ya sendikalaşma, ya özelleştirme ya da işten atma nedeniyle fiilen direnişler sürüyor. Kimya-Teknik, Fatih Ökçe direnişçileri güçlü bir sınıf dayanışması arayışında. Aynı şekilde kamu emekçileri, gençlik, yoksul köylülük vb. ezilen kesimler IMF programına karşı belli bir hareketlilik içindeler.

Bu tablo üzerinden bakıldığında, sınıf dayanışmasının geniş bir çerçeveden kurulması gerekliliği kendiliğinden ortaya çıkar. Belediye işçileri, özellikle öncü işçiler, işçi sınıfı içinde hiç de küçümsenmeyecek bir mücadele deneyimine ve birikime sahip bir kesimi oluşturmalarıyla, güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesinde ilk adımları atma sorumluluğu taşıyorlar. Sendikaların bugünkü durumu düşünüldüğünde, bu sorumluluğun sendika yönetimlerine havale edilemeyeceği, taban tarafından omuzlanması gerektiği yeterince açıktır. Kaldı ki, topyekûn saldırıyı püskürtecek bir birleşik-militan direniş hattına doğru evrilebilecek bir sınıf dayanışması ancak taban örgütleri-inisiyatifleri üzerinden örülebilir. Bu iş sendikacılara bırakılırsa, ortaya çıkacak sonuç, dayanışma üzerine gösterişli nutuklar dinlemekten öteye geçemez.

Belediye işkolundaki işçiler, 1 Mayıs'a kitlesel katılımları ve alanlardaki duruşlarıyla, sınıfın genel mücadelesinde önemli bir dinamik olabileceklerini göstermişlerdir. Öncü, devrimci işçiler sırtlarını bu güçlü dinamığa yaslar, görev ve sorumluluklarına sahip çıkarlarsa, kazanan işçi sınıfı ve emekçi kitleler olacaktır. Öyleyse 1 Mayıs'ın gücüyle Gaziantep grevini ve TİS'leri kazanmak için elimizi taşın altına koyma zamanıdır!

İstanbul Belediye İşçileri TİS dayatmalarına karşı iş bırakıp alanlara çıktılar... Eyleme 10 bin işçi katıldı...

“Direne direne kazanacağız!”

İstanbul Büyükşehir ve ilçe belediyelerinde 30 bin işçiyi ilgilendiren ve Mart ayında başlayan toplu iş sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı.

İşçiler, belediye işverenlerinin IMF'nin saldırı programına uygun olarak kendilerine dayattığı sıfır zam ve kazanılmış haklarının ortadan kaldırılmasına karşı, İstanbul'da iş bırakıp alanlara çıkarak yanıt verdiler.

24 Mayıs'ta iş bırakmanın ardından Vatan Caddesi'nde toplanan Genel-İş ve Belediye-İş üyesi 10 bine yakın işçi, buradan Büyükşehir Belediyesi'ne doğru yürüdü.

İşçiler eylemde; “İMF'nin yönettiği değil bağımsız Türkiye”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “İşçiyiz haklıyız, kazanacağız”, “Toplusözleşme masasına taşeronları değil IMF'yi çağırıyoruz”, “Birlik, mücadele, zafer”, “Zafer direnen emekçinin olacak”, “TİS'e sahip çık sefalet ücretlerinden kurtul”, “İnsanca yaşayacağımız ücret istiyoruz”, “Özelleştirmelere, sıfır zamlara, IMF'ye karşı birleşelim”, “Hak onu almak için mücadele edenlerindir”, “İşçi memur elele genel greve”, “Yaşasın halkların kardeşliği, emekçilerin birliği”, “Söz, yetki, karar çalışanlara!”, Belediye-İş ve Genel-İş imzalı pankartlar ve aynı içerikli dövizler taşıdılar. Yürüyüş sırasında ise “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Geliyor geliyor genel grev geliyor”, “Yılgınlık yok direniş var”, “Direne direne kazanacağız”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Genel grev genel direniş”, “Zafer direnen işçilerin olacak”, “Hükümet istifa” vb. sloganları sıkça atıldılar.

Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde biriken kitleye hitaben yaptığı konuşmada, “TİS görüşmelerinde 7 maddede sorun yaşanıyor. Belediye işverenleri bu maddeleri hiçe sayıp bizden taviz vermemizi istiyorlar, biz ise taviz vermeyeceğiz. Taviz vermeyi aklımızdan bile geçirmeyeceğiz. Yüzbinlerce doları zevki sefaya harcayan bir avuç insan bizlere köle gözüyle bakıyor. Vurgun ve sömürü düzenini devam ettirenlerin iç barış istemeye de hakları yoktur. Ayrıca belediye işçileri 400-500 milyon lira maaş alıyarak çalışan kesimlerle bizleri karşı karşıya getirmek istiyorlar. Biz ise haklarımızı alıncaya kadar mücadeleden vazgeçmeyeceğimizi buradan bir kez daha belirtiyoruz” dedi.

Genel-İş Sendikası adına Aşur Kurgan ise, yaptığı konuşmada, haklarını almak ve korumak için mücadele etmekten başka yol olmadığını, gerektiğinde diğer sendikalarla birleşik eylemlere girişeceklerini, herkesin ortak hareket etmesinin gerekliliğini vurguladı.

İşçiler yapılan konuşmalara, hükümet ve sermaye karşıtı sloganlarla destek verdiler.

Yoğun yağmur altında geçmesine rağmen kitleselliğin yanında coşkun ve kararlılığın da hakim olduğu eyleme Sümerbank işçileri, Tuzla Deri işçileri, Ambar işçileri, direnişteki Fatih Ökçe ve Çağdaş Matbaacılık işçileri, Türker ve Tuzla tersane işçileri ile nakliyat işçileri sendika pankartlarının altında kitlesel olarak, Hava-İş, Selülöz-İş ve kamu sendikaları da yönetici düzeyinde katılarak destek verdiler.

Eyleme TUYAB pankartı altında katılan tutsak yakınları da, işçilerin dikkatini devrimci tutsaklara yönelik saldırılar ile yaşama geçirilmeye çalışılan hücre tipi cezaevlerine çekmeye çalıştılar. Tutsak yakınlarının “Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz”, “Bedel ödedik bedel ödeceğiz” vb. sloganlarını işçilerin sahiplendiği görüldü.

Eyleme komünistler de kitlesel biçimde katılarak destek verdiler. Belediye-İş kortejinde, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” yazılı pankartı açarak, işçilerle aynı safta omuz omuza yürüdüler. Yürüyüş sırasında ve eylem boyunca, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”, “Genel grev genel direniş”, vb. sloganları, işçilerin TİS'e ilişkin taleplerini ifade eden sloganlarla beraber atarak, işçi kitleleriyle ortaklaştılar. Eyleme dönük olarak hazırlanan dövizlerimiz ise büyük oranda işçiler tarafından taşındı. Onbinlerce kuş ve 3000 adet özel sayı da eylem anında tüketildi.

Belediye işçilerinin iş bırakarak alanlara çıkması, tabanda biriken öfke ve tepkinin kendisini kitlesel olarak dışavurumudur. Her iki sendikanın genel merkez bürokratlarının sözde eyleme sahip çıkmaları, bu yönde konuşmalar içerisinde bulunmaları, tümüyle bu taban basıncının bir ürünüdür.

Son eylem, yapılan saldırılara karşı güçlü bir çıkışın ifadesi olmuştur. İşçiler işi bırakmakla kalmamış fiili olarak eyleme geçmişler ve alanlara çıkmışlardır. İki ayrı sendikada örgütlü olan işçilerin bu eylem şahsında ortaklaşmaları da önemli bir gelişmedir.

Belediye işçilerinin aldığı tüm bu tutumların işçi hareketi içerisinde genelleştirilmesi bir zorunluluktur. Şimdi belediye işçilerine ve tüm sınıf kitlelerine düşen görev, yapılan saldırılar karşısında ortaya konulan mücadeleyi bir günle sınırlamamak, saldırıları geri püskürtünceye kadar eylem ve mücadeleyi sürdürmektir. Bu ise sınıf bilinçli işçiler ile komünistlere her zamankinden daha çok sorumluluk yükler.

Eylem sırasında belediye işçileriyle ve diğer işkollarından eyleme destek veren işçilerle konuştuk...

Ortak söylem: Mücadelede kararlılık!

“Kazanana kadar gerekiyorsa yürüyüş, gerekiyorsa grev, gerekiyorsa genel grev!..”

Kızıl Bayrak: Bugün Genel-İş ve Belediye-İş Sendikası'na üye işçiler “0” zam dayatması ile kazanılmış haklarına yönelik saldırılara karşı 1 günlük iş bırakma eylemi gerçekleştiriyorlar. Eyleme ve bundan sonrasına ilişkin düşüncelerinizi belirtir misiniz?

Belediye işçisi: Eyleme haklarımızı aramak için çıktık. Haklarımızı vermedikleri durumda ise, bundan sonrası greve gitmek olmalıdır.

Faruk (beld. işçisi): Artık hakkımızı istiyoruz. Artık yaşanılacak bir durumumuz kalmadığı için hakkımızı bu şekilde almayı hedefliyoruz. Bundan sonra da grevi düşünüyoruz.

Hüseyin (beld. işçisi): TİS'ler çıkmazda greve doğru gidiyoruz. Bundan dolayı 1 gün iş bırakma eylemi yapıyoruz. Daha sonraki süreçte kamuoyunu aydınlatmak için bildiri dağıtacağız. Belediye işçileri konusunda kamuoyu ciddi bir yanlış içerisindedir. Bizim aldığımız aylık ücret 200 milyon civarı. Eylemlerimiz devam edecek daha da olmazsa grev hakkımızı kullanacağız.

Belediye işçisi: Hakkımızı alamazsak greve çıkacağız, iş durduracağız.

Ahmet (ambar işçisi): Sonuna kadar beraberiz, biz de işçiyiz. Hep beraber mücadeleyi kazanana kadar devam ettireceğiz. Kazanana kadar gerekiyorsa yürüyüş, gerekiyorsa grev, gerekiyorsa genel grev yapıp sonuna kadar mücadeleye devam edeceğiz.

“Herkes ayaklanırsa, bu bir sonuç verecektir”

Şükrü (beld. işçisi): İş bırakmamız TİS'lerin tıkanmasından dolayıdır. Böylece üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Sonuç alamadığımız takdirde ise eylemlerimizi sürdürmeliyiz.

Musa (beld. işçisi): Bundan sonra sözleşme olmaması durumunda grev, daha doğrusu genel grev kaçınılmaz. Çünkü işveren cephesi “0” zam dayatıyor. Enflasyonun % 68 olarak açıklandığı bir dönemde “0” zamlı bitecek bir sözleşme ile de yaşam yürümeyeceğine göre, grev kaçınılmaz diyorum.

Bir kamu emekçisi: Bugünkü eylemin devam etmesi gerekiyor. Biz destek vermek için geldik. Eylemlere devam edilmelidir.

Asiye (sümerbank işçisi): Eyleme katılım güzel. Sürdürürsek haklarımızı alacağız. Bugün bütün haklarımızı elimizden almak istiyorlar, buna karşı geliyoruz. Herkes ayaklanırsa, bu bir sonuç verecektir.

“Hakkımızı alamazsak grev olacak, bunun başka çaresi var mı?”

Belediye işçisi: Eylemimiz çok güzel. Kazanacağımıza inanıyoruz. Eylemlerimize sonuna kadar devam edeceğiz. Hakkımızı alamazsak grev olacak, bunun başka çaresi var mı?

Belediye işçisi: Ben diyorum ki, eylemimiz sadece bugünlük olmasın, sürekli olsun. Bize vermek istedikleri % 5'leri istemiyoruz. Zaten aç geziyoruz. Bizim giydirilmiş ücretimiz 200 milyon civarında. İkramiyelerimizi, aylıklarımızı zamanında alamıyoruz. Mücadelemizi sürdürmek zorundayız. Hükümet bir anda, insanlar depremde can çekişirken, mezarda emekliliği yasallaştırdı. Sadece bunları da değil, bütün haklarımızı ellerimizden almak istiyorlar. O zaman ya hep ya hiç.

“Özelleştirmeler soygunculuktur, mücadeleden başka yol yoktur...”

Belediye işçisi: Belediyelerde hep taşeronlaştırma oldu. Benim çalıştığım belediyede çöp özelleştirildi, diğer yerleri de özelleştirmek istiyorlar. Özelleştirmeler soygunculuktur, mücadeleden başka yol yoktur. Onun için bugünkü gibi mücadeleye devam etmeliyiz.

Selülöz-İş Sendikası Başkanı: Hükümet IMF ne diyorsa onu yapıyor. Bu sıkı politikayla da işçilerin haklarını vermiyorlar. Biz belediye işçilerinin eylemini destekliyoruz. Onun için buradayız. Biz de daha önce iki kez Ankara'ya yürüdük. Eylemler devam etmelidir, başka türlü bu iş olmaz. Biz eylem yapmazsak, direnmezsek, onların istediği daha çabuk olacaktır.

Kazanmak için gücümüzü birleştirip, mücadeleyi yükseltelim!

Belediye işçisi arkadaş!

Yeni bir TİS süreci içerisinde daha geçiyoruz. Sermayenin bu TİS'leri, IMF politikaları doğrultusunda yüzde 25 üzerinde zam yapmayarak, bir takım sosyal ve demokratik hakkı da budayarak kapama isteği "kararlılık" kampanyalarıyla ilan ediliyor. Sermayenin TİS'lerdeki dayatmalarına karşı grev silahını kuşanan lastik sektöründeki sınıf kardeşlerimiz, sermayenin isteği doğrultusunda Ecevit hükümetinin aldığı grev yasağı kararıyla yüzyüze kaldılar. Sermaye cephesi lastik işkolunda gerçekleştirdiği bu saldırıyla TİS'leri istediği gibi sonuçlandırmak için her türlü saldırı aracını tam bir pervasızlıkla kullanacağını ilan ediyor.

Belediye işkolunda süren TİS'ler de benzer bir seyir izliyor. Şu an pek çok işyerinde TİS'ler tıkanma noktasında. Birçok işyerinde ise ya grev başlamış ya da grev aşamasına gelmiştir. Belediye patronları IMF politikaları doğrultusunda şaşmaz bir görüntü çiziyorlar, tüm belediyelerde aşağı yukarı aynı dayatmalarda bulunuyorlar. Hangi burjuva partisinin yönetiminde olduğu bir belediye olursa olsun, dayatmalar özünde hiçbir şekilde farklılaşmıyor. Çünkü sermayenin ortak saldırı programı bütün burjuva partilerini birleştiriyor.

İşçi arkadaş!

Kazanmanın yolu inisiyatifimizi yükselterek örgütlenmek ve diğer sınıf kardeşlerimizle birleşmekten geçiyor. Eğer bizlerin inisiyatifinin devre dışı kalacağı bir TİS süreci yaşanacaksa, bu herşeyden önce sermayenin tüm dayatmalarını daha baştan kabul etmek anlamına gelecektir. Çünkü bu durumda TİS'ler sendika ağlarıyla sermaye temsilcileri arasında kapalı masalarda bir oldu bittiye getirilerek sonlandırılacaktır. Bu kaçınılmazdır.

Kazanmak istiyorsak, TİS'in her anına inisiyatifimizin damgasını vurmamızdır. Bu da herşeyden önce işyerlerimizde aramızda yaratacağımız örgütlenmelerle mümkün olacaktır. Bu örgütlenmeler TİS komiteleridir. TİS komiteleri hem sendika bürokrasisi üzerinde kuracağımız basıncın temel taşları, hem de TİS sürecinin her anına aktif katılımımızın temel araçları olacaktır.

İşçi arkadaş!

Tek tek işyerlerinde oluşturulacak TİS komiteleri o işyerinde işçilerin örgütlü inisiyatifi olacaktır. Ancak sermayenin örgütlü hareketi tek tek işyerleri için değil, tüm kapitalistlerin ortak çıkarı içindir. Öyleyse TİS'leri kazanmak için, tek tek işyerlerinde kurulacak olan TİS komitelerini birleştirmek, birleşik bir mücadele hattını böylesi bir ortak örgütlenmeyle yürütmek temel bir zorunluluktur. Bu birleşik örgütlenme ve hareket sadece belediye işkoluyla da sınırlanmamalı, sınıfımızın diğer işkollarında çalışan bölükleriyle de ortaklaştırılmalıdır. Böylesi bir ortaklaşma için zaman kaybetmemeli, şimdiden grev veya direniş içerisinde bulunan sınıf kardeşlerimize aktif destekte bulunmalıyız. Yine grevleri yasaklanan lastik işçileriyle dayanışma içerisinde olmalı, "sınırsız grev ve genel grev hakkı" talebini güçlü bir biçimde ifade etmeliyiz.

Diğer taraftan, sermayenin topyekûn saldırısı TİS'lerle sınırlı değildir. Sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirmeler, hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, hücre tipi cezaevleri ve bir dizi temel saldırıya karşı da tavır belirlemeli ve yürüteceğimiz mücadelenin bir parçası olarak görebilmeliyiz. Çünkü TİS'lerde elde edeceğimiz her kazanım bu topyekûn saldırı programında açılacak gediklere bağlıdır. Dahası bu saldırılar doğrudan yaşamımızı tehdit etmektedir. Böylesi bir tavır, diğer sınıf kardeşlerimizin ve toplumsal kesimlerin desteğini mücadelemize kazandıracak, bizleri sermayeye karşı daha güçlü kılacaktır.

Belediye işçisi arkadaş!

Birleşik örgütlü bir mücadeleden başka hiçbir şey bizi zafere ulaştıramaz. Güç örgütlülükte, güç örgütlü gücümüzle sermayeye karşı birleşik-militan bir mücadeledir. Öyleyse "sınıfa karşı sınıf" şiarıyla TİS komitelerinde gücümüzü birleştirip, sermayeye karşı sınıf kavgasını yükseltelim. Ancak böylelikle sendikal ihaneti aşip sermayeyi dize getirebiliriz.

- ✓ TİS komitelerinde örgütlenelim!
- ✓ Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sosyal hak gasplarına hayır!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
- ✓ 12 Eylül'ün faşist iş yasaları iptal edilsin!
- ✓ 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Kızıl Bayrak

İzmir belediye işçilerinden oturma eylemi "Sesimizi daha gür çıkarmanın yollarını arayacağız"

İzmir belediyelerinde sürmekte olan TİS'lerde 60 günlük yasal süre doldu. Yaşanan tıkanma nedeniyle bir "sessiz eylem" örgütlendi.

24 Mayıs günü yapılan eyleme yaklaşık 2 bin belediye işçisi katıldı. Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şubesi'ne bağlı işçilerin de katıldığı eylemde Belediye-İş 1 No'lu Şube Başkanı Talat Özdemir bir konuşma yaptı. Talat Özdemir yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Bizim bu sessizliğimizi bozdurmasınlar. Bugünden sonra sesimizi daha fazla, daha gür çıkarmanın yollarını arayacağız. Bu dönem zam istemiyoruz, kayıplarımızın telafisini istiyoruz. İkinci 6 aylık dönem içinde enflasyon oranında memurların, taşeron işçilerin sözleşmeli işçilerle aynı ücret seviyesinde tutulmasını istiyoruz. İzelman işçileri kadrolu olsun, şirket işçisi olsun, taşeron işçi olsun, hepsi işverenin işçisidir. İşveren belediye yönetimidir. Asıl suç şirket çalışanlarının kurumlara kiralanmasıdır. Köle gibi kullanılmasıdır."

Eylemde Bornova işyeri temsilcilerinin sürgün edilerek gaz odalarında görevlendirildiği ifade edilirken, bazı işçilerin bu olaya tepkileri ilgi çekiyordu. Bir işçi bağırarak "oralar işkence yatağı değil" derken, bir diğeri "cezaevi mi burası?" diye bağırıyordu.

İlçe belediyelerin toplu Büyükşehir'e attığı TİS görüşmelerinde, şimdilik belediyeler tarafından hiçbir zam artışı getirilmedi. Sıfır zam dayatmasıyla TİS görüşmeleri Yüksek Hakem Kurulu'na götürülmeye çalışılıyor. Bu gelişmeler karşısında "grev yapmamak için Büyükşehir Belediye Başkanı Ahmet Piriştina'nın göreve çağrıldığı" yarım saat süren eylemde, "Başkanlar masaya!", "Sadaka değil toplu sözleşme!" sloganları atıldı.

Ayrıca İzmir'in ilçelerinden biri olan Mordoğan Belediyesi'nde örgütlü olan Genel-İş Sendikası, yüzde 30 zamlı TİS'i sonuçlandırdı. Yüzde 30 zamlı beraber Mordoğan Belediye işçisi 145 milyon maaş alacak.

Kızıl Bayrak/İzmir

Brisa ve Exsa:

Kalite ödüllü kalite çemberleri cenderesinden greve!

Brisa ve Exsa, daha birkaç yıl önce sermaye medyasının yayınlarından düşürmediği, Sabancı'nın "işçilerim beni omuzlarına alıyor" dediği iki örnek fabrikaydı. '90'lı yılların başından itibaren uygulanmaya başlayan Kalite Çemberleri üzerinden geliştirilen yeni üretim sistemleri ("Tam zamanında üretim", "Esnek üretim sistemleri" gibi) sayesinde, burjuva iktisatçıların "verimlilik" dediği artı-değer sömürüsü alabildiğine arttırılmıştı. Gerek bu nedenden ötürü, gerekse de Avrupa sermayesinin Türkiye'nin pazarındaki rekabetçi çıkarlarının koşullamasıyla, her iki fabrikaya da Avrupa kalite ödülü verildi!

Ne ki işçiler çok geçmeden, kalite çemberlerinin ve kalite ödülünün yaşamda nereye tekabül ettiğini öğrendiler. Kalite çemberleri ve bunun üzerinden geliştirilen üretim sistemleri; işten çıkarma, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tarihsel mücadelelerle elde edilen sosyal hakların gaspı ve ücretlerinin sabitlenmesi anlamına geliyordu. Bu koşullarda çalıştıkları için bir de uluslararası ödül almışlardı! Sermayenin azami kârlarının üstüne kâr eklenirken kendilerini 'kahraman' ilan eden medya, grevin ardından bu aynı işçileri "ulusal çıkarları tehlikeye atan vatan hainleri" olarak sunuyor.

Burjuva yasalığı dahi ihlal edilerek grevi ertelenen Brisa işçisi ile Exsa işçisi, sınıf kardeşlerine örnek olmalıydılar. Şimdi "Kalite çemberleri" ve "modern üretim sistemleri" denen uygulamaların sınıfsal özünü teşhir etmelidirler. Mücadelenin yönünü sadece ücret artımı ile sınırlamamalı, sermayenin yeni sömürü yöntemlerine, MAI-MİGA-Tahkim, sendikasılaştırma, özelleştirme saldırılarına, sosyal yıkım paketlerine de çevirmelidirler. Bunun yanında krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için sınıfın birliğini savunmalıydılar. İhanetçi sendika bürokrasisinin hava boşaltma manevralarını kırmalı ve sınıf devrimcileriyle bütünleşmelidirler.

İşçi sınıfı kendi bayrağı altında birleşerek uğruna savaşmadıkça, kapitalizmin boyunduruğu kırılmayacak, kurtuluş kazanılamayacaktır.

B. Balyemez

Dayatmalar karşısında çaresizlik duygusu yenilemedi...

Lastikte sözleşme imzalandı

Lastik-İş Sendikası yetkilileri, işveren ve devlet temsilcileriyle yaptıkları görüşme sonrası sözleşmeyi imzalama kararı aldılar.

Bir sendika temsilcisinin Lastik-İş İzmit Şubesi'nde işçilere bilgi verdiği toplantıda, sözleşme imzalama sürecine nasıl gelindiği anlatıldı. Grevin yasaklanmasından sonra ellerinin kollarının bağlandığını belirten temsilci, işverenin bu durumu yeni saldırıların bahanesine çevirdiğini söyledi. Özellikle anlaşma sağlanamayan idari maddelerin sözleşmenin uzaması ve yargıya gitmesi durumunda, bunların işveren lehine geçeceğine vurgu yaptı. İşçiler de SEKA'dan, PETKİM'den örnek vererek aynı tehlikeye dikkat çektiler. En önemli saldırılardan birinin de, sözleşmenin Yüksek Hakem'e gitmesi durumunda, yeni alınacak işçilerin ortalama ücretin %60'ıyla işe başlamaları ve geçici işçi (sözleşmeli işçi) statüsünün süresinin uzatılması olacağı söylendi. İlk etapta bu süreyi (yani kadroya alınma süresi) 8 aya, daha sonra 12 aya (birçok fabrikada bu duruma gelmiş durumda) çekmeyi planladıkları ifade edildi.

Bir işçi, yüksek ücrete takılıp sosyal haklar görülmezse sendikanın tasfiye edileceğini, gıda sektöründen bir örnek vererek, anlattı. Sosyal haklardaki saldırının püskürtülmemesi durumunda, eski işçilerin çıkarılacağı (13. maddeden) ve yeni işçilerin %60'dan başlamasıyla işçi ücretlerinin düşürüleceği, kadro sorunu yaratılarak da sendikanın tasfiyesinin amaçlandığını vurgulayan işçiler, buna karşı tek çare olarak, sözleşmeyi bu haliyle imzalamak gerektiğini belirttiler.

Grev yasağının üzerine, gelebilecek saldırılar da eklenince, işçilerde bir an önce sözleşmeyi imzalama ve sosyal hakları en azından eskisi gibi geçirme eğilimi doğdu. Sendikanın eğilimi de bu yönde oldu.

İşyerlerinde oylama yapılmayacak. Ancak

sendikacılar gidip fabrikalarda durumu anlatacaklardı. 24 Mayıs günü saat 18:00'de sözleşme imzalandı. Buna göre yüzde 22+7 olan artış, yüzde 23+7 olacak. Yani maaşlar 560 milyona çıkıyor. İdari maddelerse eski sözleşmede olduğu gibi geçiyor. İkinci yıl hedeflenen enflasyona göre zam öngörülüyor. Bu zam hedeflenen enflasyon rakamının %75'i olacak.

İşçilerde bunun bir yenilgi olduğu düşüncesi var. İşçiler bu tablo üzerinden neden bu duruma gelindiğini tartıştılar. Bir işçi, "DSP'ye oy verdik, işçi babasıdır dedik, bizi sattı" dedi. Başka bir işçi, bunun parti işi olmadığı, herkesin bir partiye yakınlığı olabileceği, ancak sınıfın çıkarı söz konusu olduğunda ortak hareket etmek gerektiğini belirtti. Başka bir tanesiyse, işyeri temsilcileri seçilirken bu işi yapabileceklerin değil; hemşeridir, Lazdır, Gürcüdür diye iş yapamayacak kimselerin, dahası sınıftan yana olmayan MHP'li faşistlerin seçildiğini söyledi. Bunların yapılan yanlışlar olduğunu belirten işçi, "biz kendi kendimizi bitiriyoruz" dedi.

Daha sonra işçiler bu sözleşmenin imzalanmasıyla bu işin bitmediğini, gelecek sözleşme dönemlerinde daha iyilerini imzalayabileceklerini, sözleşmeden sonra işi yavaşlatarak, ne kadar para veriyorsan o kadar iş denebileceğini belirttiler. Devletin patronlardan yana olduğunu belirten bir işçi, "elimizi kolumuzu bağladılar, başka çaremiz yok" diyerek öfkelerini, ama aynı zamanda çaresizliğini belirtti.

İşçilerde şimdilik mücadele, fiili-grev yapma gibi bir eğilim yok. Ancak öfkeler birikiyor. Saldırıları yoğunlaşıyor. Bu saldırılar eninde sonunda hakettiği cevabı alacaktır.

Gelecekte partisinin önderliğine kavuşacak olan işçi sınıfı, o zaman artık çaresiz ve silahsız kalmayacaktır.

İzmit'ten bir emekçi

Lastik işçisi 24 Mayıs'ta sözleşmeyi imzaladı... Konuyla ilgili olarak Şube Mali Sekreteri Nuri Serim ve işçilerle görüştük...

Devlet ve medya kapitalistlerden yana

"Çalışanların birliği şart, ama balık baştan kokmuş. Tabanın sesi tavana gitmiyor. Türk-İş hükümetle işbirliği yapıyor."

Toplusözleşme imzalandı. Ancak bu sözleşme grev yasağının gölgesinde yapıldı. Neden böyle bir sonuç ortaya çıktı?

NS: Şunu bilmek gerekir, savaş olmadan barış olmaz.

Ancak işçiler bu savaşa hazır değil. Bu nedenle ben bu imzalanana toplusözleşme demek istemiyorum. Bu bir dayatmadır. İşçilerin, çalışanların toparlanması lazım. Yoksa hep kaybederiz.

Yeni bir toplusözleşmede mağduriyetin giderilmesi görüşü var. Ancak bu saldırılar genel ve devamı gelecek saldırılar. Bugün bu saldırı püskürtülemediği için, gelecek sözleşmede sosyal hakların da kaybedilme tehlikesi yok mu?

NS: Çalışanlar gününbirlik düşünüyor. İleriye dönük düşünmek lazım. Biz şimdiye kadar ücret sendikacılığı yaptık. Önümüzde sosyal haklara saldırı var. Duruşumuz çok önemli. Sınıf olarak hazırlıklı değiliz. Sermaye hazırlıklı ve güçlü. Ancak güçlü olanlar kazanabilir. Basın da sermayeden yana. Bu da onlara avantaj sağlıyor.

Bu saldırılara nasıl karşı koyulacak?

NS: Bu yasağın hiçbir dayanağı yok. Ama hazırlıklı değiliz. Devlet, siyasiler bizi çok iyi kullandı. Sen sağcısın, sen solcusun, sen dinci, milliyetçi, işçi sınıfı bu oyuna geldi. Birliğini koruyamadı, ya da hiç sağlayamadı. Çalışanların birliği şart, ama balık baştan kokmuş. Tabanın sesi tavana gitmiyor. Türk-İş hükümetle işbirliği yapıyor. İşçinin ana kitleleri onlar. İşçinin kendine güveni yok.

"Bölünmeden, bütün ülkenin, hatta dünyanın işçileri olarak birleşmemiz gerek"

1. İşçi: Söylediklerimizi hayata geçirmek için sokağa çıkmak lazım. Sol dediler, sağ dediler işçiyi böldüler. Kapitalizmin ömrünü uzattılar. Alınları döken, üreten o, neden ondan çalışıyor? Birbirimize insanca bakmadıkça bundan kurtulamayız. Birleşmemiz lazım.

2. İşçi: Hükümet bundan sonra daha saldırgan olacak. Biz bunu kestik, bundan sonrasını biçeriz, diye düşünüyorlar. Medya gerçekleri saptırıyor. Kendini satmış insanlardan bize fayda gelmez zaten.

3. İşçi: Tabanla bütünleşmedikçe bunu aşamayız. Bunları seçtik bir şeyler yaparlar, farklılar diye. Ancak bunlar da aynı.

4. İşçi: Bunlar bize ders oldu. Bundan sonra buna göre davranmalı, farklı yöntemler geliştirmeliyiz. Bölünmeden, bütün ülkenin, hatta dünyanın işçileri olarak birleşmemiz gerek. Çünkü saldırılar hepimize. Birbirimizle didişmeye son vermemiz lazım. Sermaye bundan güç alıyor. Zaten devleti de arkalarına almışlar.

Teşekkürler, başarılar.

İşçiler: Biz teşekkür ederiz.

Sınıf devrimcileri görev başına!

SASA grevi ve işçi hareketi için önemi

İzmit'te lastik fabrikalarındaki grevlerin Bakanlar Kurulu kararıyla "ertelenmesi", sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarında, herhangi bir fabrikadaki direniş, eylem ya da grevi kendisiyle sınırlı bir sorun olarak görmediğini bir kez daha göstermektedir. Sermaye hükümeti meseleye salt şu ya da bu tekelin çıkarları üzerinden değil, kriz içinde debelenen burjuvazinin toplam ihtiyaçları üzerinden yaklaşıyor. "Enflasyonun yenilmesi"ni ulusal dava olarak lanse etmeleri, iktisadi ve sosyal saldırılara karşı tepkiyi boşa çıkarmak, sınıfın ve emekçilerin her çıkışını "ulusal çıkarlar"a aykırı ilan etmek, böylece bir tür "hainlik"le nitelemek içindir.

Bugünkü saldırılar geçmişe oranla çok daha çaplı ve kapsamlıdır. Sermaye iktidarı daha kararlı bir görünüm sunmaktadır. Önceki dönemlerde herhangi bir fabrikadaki direniş ve eylem "tahammül"ün sınırlarıyla bugünkü arasında fark var. Aşılamayan Mengen barikadı sınıf hareketini moral açıdan nasıl dumura uğrattıysa, bugün de sınıf hareketinin yeniden ivmelenmeye yüz tuttuğu bir dönemde, en küçük bir kazanımın sınıfın toplamına mal olacağı bilinciyle hareket ediyor burjuvazi.

Lastik işçilerinin grev ertelenmesi karşısında göstermesi gereken refleks fiili ve meşru direnişken, bugün sendikacıların "yasalar böyle, ne yapalım" tutumunun peşinden sürüklenmiştir, ama yeni bir eylemliliğe girebilmeleri de mümkündür. Bunun olanakları hızla artmaktadır.

SASA'da son yıllarda artan taşeronlaştırma

Sabancı'nın işletmeleri içinde stratejik konumuyla önemli bir yer tutan SASA 16 Mayıs'ta greve çıktı. Bugün burjuvazinin TİS süreçlerinde %25'den fazlasını vermeme tutumunun delinebilmesi bile büyük bir önem taşıyor. SASA'da '92'den bu yana işten çıkarma, taşeronlaştırma devam etmektedir. '92'de 3 bin civarında işçi çalıştıran SASA'da bugün bu sayı 1941'e düşmüştür. 500'ün üzerinde taşeron işçisi, sendikası ve asgari ücretle çalıştırılmaktadır. Sendikaları tasfiyeye yönelen burjuvazinin, bunu kısmen de olsa başardığı bir gerçek. Sendikalı işçi sayısı sürekli düşüyor.

SASA'da geçmişteki grevler birkaç günle sınırlı kalmıştı. Sendikanın uzlaşmacı tavrı, bu güne kadar SASA'da ciddi bir hareketliliğin önüne set çekmişti. Ama geline yerde artık sendikanın pazarlık gücünü yitireceği bir dönemin sinyalleri çalınca, zorunlu kalınarak daha "kararlı" bir tutum alınmaya başlandı.

Taşeronlaştırma karşısında Petrol-İş bugüne kadar hiçbir şey yapmadı

Burjuvazinin işçi sınıfına yönelik saldırılarla ne yapmak istediği biliniyor. Bizi ilgilendiren ise, sendikanın tutumu ve kendi cephemizden sürece müdahalenin olanaklarıdır.

Petrol-İş sendikasının son dönemlerde yaptığı açıklamaların, eğer gerçekten söylediklerinin arkasında durursa, kuşkusuz bir anlamı var. Sendikacıların grev ve direnişlerdeki "kararlı" açıklamalarıyla yaşanan pratik hiçbir zaman denk düşmedi. Petrol-İş'in ise bu açıdan dosyası hayli kabarık. Petrol-İş Genel Başkanı'nın SASA grevi üzerine yaptığı açıklamalara bakmak gerekiyor:

"SASA'da üye sayımız sürekli düşmektedir. İşveren gerçekte çalışan sayısını düşürmemekte, yeni yatırımlar ile artırmaktadır. İşten çıkarılan sendika üyeleri yerine

işe yeni alınan işçilerin büyük kısmı taşeron ya da sözleşmeli statüde sendikası çalıştırılmaktadır. Taşeronlaştırma yöntemiyle sendikasılaştırmaya karşı taşeron işçilerin sendikalaştırılması ve ücret dengesizliğinin giderilmesi taleplerimize karşı, işveren, 600 dolayında ifade edilen işçilerden sadece 90'ının sendikaya üye olmasını kabul etti."

Petrol-İş Adana Şube Başkanı Ahmet Kabaca ise, diğer sendikacıların da katıldığı bir toplantıda şunları söylüyor:

"DupontSA'nın her bölümünde taşeronlaştırma var. Tamamı olmasa dahi üyelerimizle birlikte direkt üretimde çalışanların kadroya alınmasını istedik. Biz, işgüvencesi istiyoruz. Dokuz yıldır SASA'da yüzlerce işçi çıkarıldı. Üyelerimiz hala işten atılma korkusu yaşıyor. Üretim isteniyorsa işçi huzur içinde olmalı, işyeri barışı sözleşme ile sağlanmalı. İşgüvencesi bizim için paralı maddelerden önce geliyor. (...) Oysa işçi de biz de çok kararlıyız. Emeklerinin hakkını alana, işgüvencesi sağlanana kadar grev devam edecek."

İyi de, '92'den bu yana taşeronlaşma ve işten çıkarmalara karşı ne yaptınız? Hangi direnişi örgütlediniz? İşten çıkarmaların karşısında ne zaman iş durdurdunuz? Taşeronlaşma başladığında fiili olarak hangi tepkiyi gösterdiniz? Eğer bugünkü grevi yalnızca ücret meselesi olarak görmediğinizi söylüyorsanız, sendikasılaştırmaya, taşeronlaştırmaya, sosyal hakların budanmasına karşı greve çıktığınızı söylüyorsanız, neden Adana'da örgütlü olduğunuz işyerlerindeki işçileri 1 Mayıs alanına taşımadınız?

Sorular çoğaltılabilir, ama verilecek yanıtların olmadığını biliyoruz.

SASA grevinin kazanılması sınıf hareketi açısından büyük bir önem taşıyor

SASA grevinin kazanılmasının sınıf açısından önemi su götürmez bir gerçektir. Bakanlar Kurulu kararıyla grevin ertelenmesi de mümkündür. SASA işçisinin kendi özgücünün harekete geçirilmesi büyük bir önem taşıyor. Sendikanın "kararlı" açıklamalarının hesabını sorabilecek, yalpalamalarına karşı durabilecek bir bilinç ve örgütlülük düzeyi gerekiyor. Bakanlar Kurulu'nun erteleme kararı alması karşısında, sendika yöneticilerinin bir duruş sergileyeceğini düşünmek safdillik olur. Duruştan kastımız, fiili eylemlerin hayata geçirilmesi, sonuç alınca kadar üretime başlanmamasıdır.

Sermaye grev süresince işçilerin kararlı tutumlarını zayıflatmak için elinden geleni yapıyor. Grevin "erteletilmesi" ya da uzlaşmanın sağlanması için uğraşıyor. Ama bunu geri adım atmadan yapmak istiyor. SASA gibi dünya ölçeğinde üretim yapan bir fabrikanın uzun dönemli bir greve dayanması pek mümkün görünmüyor. Sabancı'ya ait fabrikaların Adana'da bulunması ise, sınıf dayanışmasının örgütlenebilmesi için bir avantaj. Farklı işkolları ve sendikaların varlığı, bu kesimleri hareketliliğin içine

çekebilmek açısından da bir olanak.

SASA grevinin yaratacağı sonuçları kendi sınırları içinde görmek, baştan kaybetmek anlamına gelecektir. SASA grevinin işçi sınıfı açısından önemi orta yerde durmaktadır. Adana'da diğer sendikaların gözü SASA grevinin nasıl sonuçlanacağındadır.

Kazanım sınıfın diğer kesimlerini harekete geçirmede önemli bir rol oynayacaktır. Yıllardır suskunluğa ve umutsuzluğa boğulan Adana sınıf hareketinin yükseltilmesinde SASA grevinin kazanımıyla sonuçlanması temel önemdedir. Buradaki kazanım, yalnızca Sabancı'nın diğer fabrikalarını etkilemekle kalmayacak, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleye daha atak katılması, sermayenin saldırılarını sekteye uğratması, sınıf bölüklerinin çoğalan kazanımlarıyla "genel grev genel direniş"i taban basıncıyla hayata geçirilebilmesi açısından ciddi bir rol oynayabilecektir. Dolayısıyla, SASA grevinin herhangi bir grevle karşılaştırılamayacak kadar temel önemde olduğunun bilinciyle hareket edilmelidir.

MarSA ve DanoneSA'da ayın 22'sinde greve çıkma kararı alınmış, patronun verdiği taviz sonucu sözleşme imzalanmıştır. Bu, hem Sabancı'nın direnişleri göğüsleme hesabı yapmasından, hem de bu fabrikaların şu süreçte kendilerini zorlamayacak olmasından kaynaklanmaktadır. Çünkü MarSA'da 275 kadrolu işçiyi kat be kat aşan sayıda taşeron işçi çalışması patron için bir avantajdır. Bu işletmelerin sektörel konumlarıyla taşıdıkları önem SASA'yla karşılaştırılamayacak durumdadır.

Ayrıca Sabancı "muhafeftin" oklarının kendi üzerinde yoğunlaşmasından rahatsızdır. Tek Gıda-İş'in de işi "zora" sokmamak için gösterdiği tavır, anlaşmanın sağlanmasında etkili olmuştur. Eğer SASA'daki işçiler kararlı bir tutum sergileyemezlerse,

taşeronlaşma, sendikasılaşma ve işten atılmaların had safhaya varacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Çukurova'yı hareketli günler, komünistleri zorlu görevler bekliyor

Yalnızca Çukurova değil, tüm işçi sınıfı bölükleri yeni bir hareketli döneme giriyorlar. TİS'ler bu hareketliliğe ivme kazandıracak bir rol oynuyor. Sendika bürokrasisi hareketi kötürümleştirmek için oynadığı rolü önümüzdeki dönemde de sürdürecektir. Bu uğursuz rolün etkisizleştirilmesinin yegâne panzehiri militan bir sınıf hareketinin örgütlenebilmesidir.

SASA grevinin böyle bir süreçte nasıl bir rol oynayacağı yeterince açık olduğuna göre, komünistler tüm güçlerini bu alana yönlendirmeyi başarabilmelidirler. Her türlü araç ve yöntemle SASA grevini önplana çıkarabilmeliyiz. SASA işçisini bilinçlendirme, yol gösterme, seferber etmede azami bir performans sergileyebilmeliyiz. Türkiye işçi sınıfına, Adana işçileri ve emekçilerine seslenen materyalleri yaygınlaştırmanın yanısıra, greve çıkan işçilerin yaşamının bir parçası olmak, 24 saatimizi greve kilitlemek zorundayız. Politika üretmeyi, politikamızı hayata geçirmenin yol, yöntem ve araçlarını geliştirmeyi, yeni güçler kazanmayı başarmak zorundayız. Partiyi işçilerin gündelik yaşamlarına sokmada ustalaşmak, yetkinleşmek yakıcı bir güncel görevdir.

Sınıf dayanışmasının örülmesi çabaları, ayrıca sınıfın geniş kesimlerine gitmemizi kolaylaştıran bir araç işlevi de taşımaktadır. Bu alandaki güçlerimizin sınırlılığı ve deneyimsizliği de gözönüne alındığında, SASA grevine müdahaleyi güçlendirmek için olanakları genişletmek, daha fazla insanı bu alana seferber etmek zorunludur. Zaman kaybetmeksizin bu çaba içerisine girmeliyiz. Bu, Çukurova'da diğer hareketli fabrikalara müdahaleyi güçlendirmemiz için de gereklidir. EXSA'da grev kapıdadır. İsdemir'de ayın 13'ünde 3 bin işçinin yaptığı mitingde, önümüzdeki dönemde Çukurova'nın hareketli bir sürece gireceğinin bir başka göstergesidir.

Sınıf devrimcileri görev başına!

18 Mayıs'ta SASA önünde Çukurova Üniversitesi öğrencileri tarafından okunan basın açıklaması metni:

“SASA işçisi yalnız değildir!”

SASA işçileri toplu sözleşme görüşmeleri döneminde işverenle ücret, mütahhit işçilerin kadrosuz ve sendikası çalıştırılması vb. konularda çıkan anlaşmazlıklar sonucu 10 Mayıs'ta greve çıkmıştır.

Yaklaşık bir ay önce Antep Belediyesi işçileri, Kocaeli'de içerisinde Sabancı'ya bağlı işçilerin de bulunduğu lastik işçileri, İstanbul'da uzun bir süreden bu yana Kimya-Teknik işçileri ve son olarak da Çorlu SASA işçileri greve çıkmışlardır.

İşçilere yapılan uygulamalar özellikle son dönemdeki özelleştirmelerle birlikte tüm halka yönelmiştir. IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmaları sonucu, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. gibi, işçileri işten çıkarmaya, sendikasılaştırmaya, bölmeye ve işçi örgütlülüklerini parçalamaya yönelik uygulamaları yaşanmaktadır.

Tarım “reformu”yla da amaçlanan, köylüyü daha da yoksullaştırmaktır. Ve kredi teşviklerinin kaldırılması üretici köylülüğe yönelik bir darbedir.

Yine kamu emekçilerine dayatılan grevsiz, toplu sözleşmesiz sahte sendika yasası ve %15 gibi komik zamlar IMF'nin tasarladığı saldırıların bir parçasıdır.

Biz öğrenciler de benzer uygulamalara maruz kalmaktayız. Harç zamları, paralı eğitim, eğitimde özelleştirme, okulları, üniversiteleri emekçi çocuklarına kapamak demektir. “Parası varsa okur” demek istenmektedir.

Aslında sorunlarımız ortaktır. Bundan dolayı biz, SASA işçilerinin başlattığı bu grevi destekliyoruz. SASA işçisinin yanında olduğumuzu belirtiyoruz. Sorunların çözümü için de ortak mücadele etmek gerektiğine inanıyoruz.

SASA işçisi yalnız değildir!

Özelleştirmeye hayır!

İMF defol, bu memleket bizim!

*C.Ü. Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye
Hayır Komitesi*

Sermayenin saldırılarına karşı

SASA işçisiyle birliğe ve dayanışmaya!

İşçi-emekçi arkadaş!

Sermaye düzeni yaşadığı krizin faturasını işçi-emekçilere ödetmeye çalışıyor. Sermaye paraya doymuyor. Sefasını sürdüğü zenginlikleri vareden biz işçi ve emekçilere daha fazla açlık daha fazla sefaleti durmaksızın dayatıyor. Bir avuç tekerci asalak sırça köşkerinde yaşarken, bizler bir parça ekmeği, barınacak bir göz evi zor buluyor, hastane kuyruklarında ölüyor, çocuklarımızı okutamıyor, asgari ücretle açlığa mahkum ediliyor, kısacası sömürüldükçe sömürülüyoruz. Artık onlara bu da yetmiyor, kölelik zincirlerimizi daha da sıkıyorlar. Şimdi de IMF programı gereğince, işçi ve emekçilere yüzde 25 enflasyon hedefi bahane edilerek yüzde 25, hatta neredeyse yüzde 0 zam dayatılıyor.

Mezarda emeklilik, tahkim, SSK'nın tasfiyesinden sonra hızlanan özelleştirmelerle ülkenin yeraltı ve yerüstü tüm zenginlikleri tekerci sermayeye peşkeş çekiliyor. Pirelli, Goodyear, Brissa grevleri “milli güvenliği” tehdit ettiği gerekçesiyle erteleniyor. Ancak “milli güvenlik gerekçesiyle” kurulan POAŞ sermayeye peşkeş çekildi. TÜPRAŞ hepimizin gözü önünde yağmalandı.

İMF-TÜSİAD programı özelleştirmeleri, taşeronlaşmayı, sendikasızlığı, düşük zam dayatmalarını, yoksul köylülüğün yıkımını getirecek!

Bu program tüm insanlığın ortak malı olan doğal yaşamın geleceğini hiçe sayarak Akkuyu'da nükleer santral, Yumurtalık'ta termik santral adıyla ölüm makinalarının kurulmasını içeriyor.

Bu ülkede savaşa, hücre tipi cezaevi inşasına milyonlarca dolar harcanyor, çocuklar açlıktan sokakta ölüyor, depremzedeler koskoca kısı naylon çadırlarda safalet içinde geçiriyor. İşçilerin ve emekçilerin depremzedelere yaptığı yardımlar da sermaye devletinin oradaki buradaki gediğini kapatmakta kullanılıyor. İşçi-emekçilere iş güvencesinden yoksunluğu, esnek üretimi dayatan İMF-TÜSİAD hükümeti, sefalet koşullarına karşı dur diyen işçi ve emekçilerin güdük grev haklarını da ellerinden almaya çalışıyor.

İşçi-emekçi arkadaş!

Bu paketin somut uygulamalarını toplu iş sözleşmelerinde çıplak gözle görebiliyoruz. Hemen yanı başımızda Gaziantep Belediye işçileri, SASA işçileri bu soygun paketini bugün üretimden gelen güçlerini kullanarak yanıtlıyorlar.

Şu bilinmelidir ki, SASA işçisi ne çok iyi koşullarda çalışmaktadır ne de aldığı maaş çok yüksektir. SASA'da 4000 işçi varken bunun sadece 1850'si sendikalıdır. Kadrolu, eski girişli işçiler yıllardan beri atılmakta, taşeron ve sözleşmeli olarak alınan işçilerse asgari ücretle çalıştırılmaktadır. 1850 sendikalı işçinin 124'ü asgari ücret almaktadır. Alınan ortalama net ücret 180 milyon civarındadır. SASA'nın yabancı ortağı Dupont dünya tekellerinden biridir. Bu tekel kârını her yıl üçe-beşe katlamaktadır. Ancak patron işçiye verdiği yemeği, elini yıkattığı sabunu, fabrikaya işçiyi taşıyan servisi de hesaba katarak, bir işçi bana yılda 10 milyara mal oluyor demek, bir işçinin kendisine yılda ne kadar para kazandırdığını ise dilinin ucuna dahi getirmemektedir.

SASA işçisi bu ülkedeki diğer işçiler gibi sendikasızlık, iş güvencesinden yoksunluk, eşit olmayan düşük ücret, taşeronlaştırmayla yüzyüzedir. Tüm bu saldırılara karşı üretimden gelen güçlerini kullanmışlardır. Bu ülkede iş güvencesi yoktur. Sosyal haklar yoktur, olan birkaç kırıntı hak da gaspedilmektedir. Bugün sendikalı olmayan 11 milyon işçiden her biri de aynı sorunlarla yüzyüzedir. Bizlerin sırtından geçinen ve bize yaşamamız için birkaç kırıntıyı bile çok gören bir avuç asalaksa sefalet içinde yaşamaktadır.

İşçi-emekçi arkadaş!

SASA grevcileriyle dayanışmak ve verdikleri mücadeleyi kendi mücadelemiz bilmek durumundayız. Çünkü SASA grevcileri, İMF-TÜSİAD hükümeti tarafından inim inim inletilen, sefalet içerisinde yaşamaya mahkum edilen, saatlerce ter döküp yine de aç kalan, deprem yıkıntıları altında ölüme terkedilen, işten atılan, hastane kapılarında süründürülüp, okulların kapılarından çevrilen, hak ve özgürlük isteyip de zindanlara atılan, katliamlardan geçirilen biz işçi ve emekçiler için, kısacası tüm ezilenler için grevdeler. Sermaye eğer SASA'da istediğini yapabilirse, açlığımızı katmerleştirecek, yoksulluğumuzu derinleştirecek ve en küçük sosyal hak kırıntımızı dahi gaspedebilecek bir cesarete ve pervasızlığa sahip olacaktır. Bizlerse bu saldırıya karşı öfkemizi haykırır, güçlü bir barikat örebilsek, saldırıya dur demiş oluruz.

SASA grevine sahip çıkmak sermayeye dur demektir. SASA grevine verilecek her destek sermayeye karşı kurulacak barikata konulmuş bir taş demektir. Öyleyse SASA grevine sahip çıkalım, dayanışmayı büyütüp direnişi güçlendirelim. İMF-TÜSİAD sömürü ve soygun paketini parçalayalım.

SASA işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kızıl Bayrak

Grevdeki SASA işçileriyle röportaj:**“İş güvencesi olmadan, yarın ne olacağı belli olmadan çalışılmaz”**

Kızıl Bayrak: Kaç yıldan beri SASA'da çalışıyorsunuz ve ne kadar ücret alıyorsunuz?

İşçi: '84'den beri burada çalışıyorum. Ben eski dönemde işe girmiş olduğum halde, aldığım ücret 325 milyon brüt. İşverenin telfuz ettiği rakam tümüyle temelsiz. Bize verdiği iş elbisesini, yemeği, sabunu, herşeyi katıyor içine.

Kızıl Bayrak: Sendika 250 milyon artış ve taşeron işçilerin sendikalı olmasını istiyor. İşverense %60 artış ve 90 taşeronun sendikalı olmasını koyuyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Aslında işverenin önerdiği %60 benim için kötü bir rakam değil. Ancak asgari ücret alanlar için kötü. Aynı makinalarda aynı işi yaptığımız, yanyana çalıştığımız arkadaşlarımızla çok farklı ücretler alabiliyoruz. Ücretler arasındaki uçurum büyük. Ancak bence taşeronlaştırma sorunu daha da büyük bir sorun. Toplam 4000 işçinin çalıştığı bir yerde 1830 işçi sendikalı. Geçtiğimiz yıl sendikalı sayısı daha fazlaydı. Gittikçe düşüyor. Gelecek yıl daha da azalacak. Bunu göz önünde bulundurursak, taşeronlaştırma daha büyük bir sorun. İş güvencesi olmadan, yarın ne olacağı belli olmadan, çalışılmaz. Bana zam yapmasalar da, müteahhit işçileri sendikalı yapsalar daha iyi olur.

Kızıl Bayrak: Bize CP-6 bölümünden bahseder misiniz?

İşçi: Bu bölümle ilgili mahkemelik olduk. CP-1, 2, 3, 4, 5 Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü. 2 yıl önce kurulan CP-6 da diğerleriyle aynı işi yapıyor. Ancak işveren tarafından farklı bir işkolunda, tekstilde gösterilmeye çalışılıyor. 250 işçinin çalıştığı bölümde 100 işçi Petrol-İş'te örgütlüydü. Sonuç ne olur bilemem. Bu bölümde işçilere işe alınırken “sendikaya üye olmayacağım” diye bir belge imzalatılıyormuş. İşçiler sözleşmeli. Sendikalı işçiler 6 işgününe karşılık 2 gün tatil yaparken, bu bölümde 1 gün tatil yapılıyor. Mesailer %50. İki ikramiye alıyorlar. Yani birçok hak gaspı var.

Diğer işçilerin görüşleri:

1. işçi: İşveren grevi kırmak için özel kuryeler tutarak evlerimize mektup gönderiyor. Mektupta gerçek olmayan yüksek bir maaş gösterilerek, bu maaş kabul edilmediği takdirde işten atılacağımız söyleniyor, tehdit savruluyor. Ayrıca aldığımız maaşları bilmelerine rağmen, ailelerimizin içine şüphe düşüyor.

2. işçi: İşveren grev pankartı asıldığında, her işçinin yıllık 10.5 milyar maliyetinin olduğunu söylemiş. Bu kesinlikle yalan. İşyerinde şef bile bu ücreti alamıyor. Maliyet olarak gösterilen bu paranın içinde, evlenme izni, askerlik, ölüm izni, doğum izni vb. var. Evlenme, askerlik, doğum, ölüm; bunlar insanın hayatında sık sık başına gelen şeyler değil. Her yıl doğum parası, evlenme parası alamıyoruz ki. Tüm insanların bunu bilmesi gerek.

3. işçi: Bize destek veren müteahhit işçiler işten atıldı. İşveren beraberinde 500 milyon tazminat davası açtı. Bunun örneklerini daha önce de gördük. 108 forklift işçisi sendikalı oldu. İşveren sendikalı olmalarını kabul etmediği için iş bırakmışlardı ve daha sonra da çıkışları verilmişti. 60-70 milyonluk tazminat davası açmışlar ve bu parayı almışlardı.

4. işçi: Dünyada oturmuş bir sistem var. Bu sistem işçilerin yaşam koşullarını kötüleştirirken, patronların daha da zenginleşmesine yol açıyor. İşçilerin bu sistemde iyi bir yaşam sürmeleri mümkün değil. Bunun için kanlı bir ateş çemberinden geçmeleri gerekir ki iktidar olabilsinler.

5. işçi: Hergün bir etkinlik yapıyoruz, basını çağırıyoruz. Ancak gelmiyorlar, duyarsız kalıyorlar. Dün oy isterken işçi-emekçilerin yanında olanlar ise bugün koltuklarının derdindeler.

Adana Demokratik Muhalefet Platformu'nun SASA ziyareti

İki minibüsle grev yerine gittik. SASA fabrikasına 50 metre uzaklıkta Adana Demokratik Muhalefet Platformu (DMP) pankartını açarak kortej oluşturduk. “SASA işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Geliyor geliyor, genel grev geliyor!” sloganlarıyla fabrikanın kapısına kadar yürüdük.

Burada DMP adına Yasin Aytac bir konuşma yaptı. DMP'nin 28 bileşeni bulunduğunu ve platform olarak SASA grevine destek ziyaretine geldiğimizi söyledi. İHD Başkanı Mehmet Dağdoğan ise, desteğin ziyaret etmekle bitmeyeceğini, gereken her yerde SASA işçilerinin haklı ve onurlu direnişinin anlatılarak da destek olunabileceğini, destek vermenin görevimiz olduğunu vurguladı ve sonuna kadar SASA işçisinin yanında olduğumuzu belirtti.

Şube başkanı; sorun sadece ücret sorunu değil, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma sorunudur, sonuna kadar mücadele edeceğiz diyerek, dayanışmadan duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Grev sözcüsü ve grev gözçüsü arkadaşlar da görüşlerini dile getirdiler. Sadece ücret için değil, sözleşmedeki taşeronla ilgili madde için de greve gittiklerini; 500'ün üzerinde taşeron işçi çalıştığını; bunların sendikalı olmasını istediklerini; bunun kendileri için de iş güvencesi sayılacağını, talepleri kabul edilene kadar grevlerinin devam edeceğini söylediler.

Konuşmalar boyunca sloganlar gür bir şekilde atıldı. Yoldan geçen araçlar korna çalarak destek sundular.

Yaşasın SASA işçisinin onurlu direnişi!

Kızıl Bayrak/Adana

Tutsak yakınlarından Petrol-İş'e destek ziyareti

18 Mayıs tarihinde gözaltında kayıplarla ilgili merkezi postaneden İçişleri Bakanlığı'na mektup gönderme eylemi gerçekleştirildi. Daha sonra Cezaevi İzleme Komisyonu'ndan 12 kişilik bir grup Petrol-İş'e giderek ziyarette bulundu. Tutsak yakınları yaptıkları konuşmalarda, Gebze'den, Ceyhan'dan ve birçok cezaevinden selam ve dayanışma getirdiklerini söylediler. Çocuklarının işçilerin mücadelesinden yana saf tuttıklarını, bu uğurda gözaltında kaybedildiklerini, onlarca yıl ceza aldıklarını, SAG ve ÖO'larında, işkencehanelerde, devletin saldırılarında bedel ödediklerini ve ödeyeceklerini belirttiler. Emekli işçi olan bir tutsak anası; “Yıllardır sermaye bize baskı yapıyor. Konuşanın dilini, başkaldırının başını kesiyor. Ama yine de haklı mücadelemizden bizi yıldıramayacaklar. Direne direne kazanacağız!” dedi.

“Ç.Ü. Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi”nin SASA işçisiyle dayanışma etkinliğine çağrı metinleri:

Eğitim hakkımız elimizden alınıyor. Üniversitelerin kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılıyor. IMF programı dizginsizce uygulanırken, yanbaşımızdaki SASA'da işçiler sefalet koşullarına karşı greve çıktılar. Bugün SASA işçileri grevlerinin 6. günündeler. SASA işçisini yalnız bırakmayalım. Mücadelemizi ortaklaştıralım.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

SASA işçisi yalnız değildir!

SASA işçileri;

- Taşeronlaştırmaya karşı,
- İş güvencesinden yoksunluğa karşı,
- Sendikasılaştırmaya karşı,
- Ücretlerdeki eşitsizliğe karşı,
- Düşük ücretlere karşı,

Üretimden gelen güçlerini kullanarak greve çıktılar. Ve sen üniversiteli arkadaş; eğitim tamamen paralı hale getirilip, hücren daha da daralırken, işçilerin onurlu mücadelesi senin de mücadeledir. Onurlu yaşama sahip çık!

İşçi-memur-gençlik birleşik mücadeleye!

Zafer direnen emekçinin olacak!

23 Mayıs 2000 tarihinde yemekhane önünde saat 12:15'te yapılacak olan SASA işçilerini destekleme amaçlı etkinliğimize katılmanızı bekliyoruz.

Ç.Ü. Paralı Eğitime ve Özelleştirmeye Hayır Komitesi

MHP'li faşistlere dayanılarak özelleştirme saldırısı hayata geçirilmeye çalışılıyor...

Çukobirlik'te kirli ve karanlık oyunlar

Ortadoğu'nun

en büyük tekstil entegre tesislerinden olan Çukobirlik işçileri yeni saldırılara maruz kalıyor.

Sermaye devletinin 2000 yılında hız kazandırdığı özelleştirme saldırıları sürüyor. Özelleştirme saldırısı kapsamında Çukobirlik işçileri de tarihin en pervasız ve çeşitli saldırılarıyla yüzyüze bulunuyor. Yıllardır özelleştirme programının önemli bir parçasını oluşturmaya karşın, sermaye devleti hala Çukobirlik'i özelleştirebilmiş değil. Bunun sebebi kısmen binlerce küçük ortağı olması, asıl olarak çetin mücadelelerle bu saldırıyı püskürten binlerce Çukobirlik işçisidir. Bu durum sadece özelleştirmenin ertelenmesine yol açıyor.

Şimdilerde ise, sermaye devleti, saldırıyı, daha pervasız ve dolaysız taktiksel yıldırma-tensikat saldırılarıyla tekrar hayata geçirmeye çalışıyor. Şu ana kadar gerçekleştirilen saldırılarıyla Çukobirlik yönetimi bunu başarmış durumda.

Geçmişten farklı olarak saldırılar, binlerce işçiyi işten çıkarma şeklinde değil, daha kurnazca parça parça, küçük adımlarla (aslında büyük saldırının hazırlığı) ve bir o kadar da dolaysızca gerçekleştiriliyor. Binlerce işçiyi birden çıkarma yerine, işçi çıkarma sürece yayılıyor ("düşük yoğunluklu" bir savaş gibi). Tek tek pürüz diye kabul ettiği alanlarda saldırıya geçiyor. Sendikayı ele geçirme, işçilerin diyaloglarını kesme, vb. gibi.

Çukobirlik fabrikasının en belirgin özelliği, hükümet değişimlerin dolaysız olarak fabrika yönetiminin ve işçi kitlesinin de değişmesidir. Şu an ise DSP-MHP-ANAP üçlüsünden yönetime MHP'liler getirildi. Bu durum fabrikadaki işçi kitlesine birebir yansıtılıyor. Bu durum çok önemlidir. Zira sınıfın bugünkü bölünmüşlüğü sermaye için avantaj, işçi sınıfı içinse bir dezavantajdır. Çünkü;

1. Yeni MHP'li yönetim, fabrikada daha önce çalışan, kendine MHP'li diyen işçilere

sahte vaatlerde bulunarak, saldırılara sessiz kalmalarını sağlıyor.

2. Yönetim bu durumu, işçi çıkarmadan, dışarıdan MHP seçmenlerinden yüzlerce işçi alarak, kendi lehine sağlamlaştırıyor.

3. Bu işçileri Ülkü Ocakları'nda ve MHP çevresinde örgütleyip, yönetimi desteklemeleri doğrultusunda diğer işçilere baskı uygulattırıyor.

4. Yönetim bu politikalarıyla, sayısız olarak işçilerin çoğunu etrafında toplayıp, sendikayı ele geçirdi. (Önceki yönetim de sermayenin uşaklığını yapmaktaydı.)

Tümü özelleştirme saldırısına hizmet eden bu politikaların fabrikada işçilerin sosyal haklarına, ücretlerine ve gündelik yaşama yansması dolaysızdır.

Sermaye bu politikaları sayesinde MHP'li diye geçinen işçilerin de aleyhine olan saldırıları parça parça hayata geçirmektedir. Bu saldırılar şöyle sıralanabilir:

Servis alanı ve fabrika içinde ücretli, dörderli gruplar halinde toplanmak yasak. Açık olup yangın tehlikesine karşı servis alanında sigara içilmesi yasak. Mahalle aralarına giren onlarca servisin kaldırılması gündemde. İkramiyelerden (şimdilik) birer yevmiye kesinti yapıldı. Gerekçe şöyle; işçiler yüksek ücret alıyor. Bunu yönetimin adamları ve

sendika uşakları dile getiriyor. Yirmişer, otuzarlı gruplar halinde çıkışlar veriliyor. Çıkış listelerindeki isimler genelde Kürt ve Alevi kökenli işçilerden oluşuyor. Bu listeleri sosyal demokrat olduğunu iddia eden Çukobirlik Müdürü Sedat Doğan hazırlıyor. Yüzlerce insanın çıkışının da halihazırda hazırlandığı dilden dile dolaşıyor.

Sürece yayılan saldırılar bununla da bitmiyor. Sendikal alanda da saldırılar yoğun. Sekizinci ayda işçiler DİSK'i bırakıp Türk-İş bağlı Teksif Sendikası'na geçirilmeye zorlanacak. Bu da sosyal hak gasplarının, tensikatların, ücretlerdeki düşüşlerin yaşama geçirilmeye çalışılacağını gösteriyor.

İMF'nin direktifleri doğrultusunda hayata geçirilen özelleştirme saldırısı, Çukobirlik'te de benzer şekilde hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bunun en büyük sebebi ise yönetimin politikaları sonucu yapılanlara iyiden iyiye sessiz kalan işçilerdir. İşçiler sessiz kaldıkça sermaye devleti saldırılarını pervasızca hayata geçirmeye devam edecektir.

Yaşanan deneyimler göstermiştir ki, özelleştirme ile kaybeden işçi sınıfı olacaktır. Sermayenin tüm felsefesi, ideolojisi, paranın hakimiyeti, bir avuç sermayedarın saltanatına hizmet eder. Sömürü, zorbalık, sefalet sermaye düzeninin işçi sınıfını mahkum ettiği yaşayış biçimidir.

İşçiler daha önceleri de yapıldığı gibi komünistler ve devrimciler hakkındaki getirilen binbir yalana, dalavereye, bu sefer kanmamalıdır. Çünkü, işçiler de gördüler ki, MHP'li, dinci, "solcu", Kürt, Türk diyerek sınıfın bölünmesi, sadece sermayenin işine gelecektir. Bu yapay ayrımlarla kaybeden işçi sınıfı oldu. İşçi sınıfı bu bölme politikalarına aldanmamalı, oynanan oyunları boşa çıkararak sınıf birliğiyle mücadele etmelidir.

MHP'si, ANAP'ı, CHP'si, DSP'si tüm bunların hepsi işçi sınıfını bölmek, yanıltmak, aldatmak, kafaları bulandırmak için varolan düzen partileridir. Şu gerçek, işçi sınıfının bilincinde olanca açıklığıyla yer etmelidir; işçi sınıfının tek dostu komünistler, devrimciler ve kendi sınıf kardeşleridir.

Sendika Genel Merkezi MARSA grevini engelledi

Lastik işkolundaki LASSA, Goodyear, Pirelli işçilerinin grevlerinin yasaklanmasının ardından, MARSA'daki grev sendika tarafından engellendi. TİS görüşmelerinde ücret artışı konusunda yaşanan tikanıklık sonucunda Tek Gıda-İş Sendikası 22 Mayıs tarihinde greve çıkma kararı almıştı. Sendika enflasyon oranında artış istiyordu. Buna rağmen Genel Merkez %60'lık zamma imza attı. Yapılan "iyileştirmeler"le asgari ücret alan 50 işçinin ücreti 130 milyona, 134 milyon alan 74 işçinin ücreti ise 150 milyona yükseldi. Ek olarak, birinci yıl %60 zam, ikinci yıl ise 6 aylık dilimler halinde zam yapılacağı belirlendi. Üçlü paket (yakacak, izin ve iki bayram ikramiyesi) konusunda anlaşma sağlandı. SUSA'da da sözleşme yaklaşık aynı koşullarda imzalandı.

Eğitimde norm kadro saldırısına tepkiler artıyor

Eğitimde özelleştirme saldırısının sinsi bir ayağını oluşturan norm kadro uygulamasına karşı yükselen tepkiler, sektörde örgütlü Eğitim-Sen'in düzenlediği eylemlerle duyurulmaya çalışılıyor. Sendikanın merkezi kararıyla hayata geçirilen eylemlerin ilki, 24 Mayıs Çarşamba günü yapılan basın açıklamasıyla hayata geçirildi.

Bursa yerelinde eylem, saat 14:00'de sendikada yapılan basın açıklamasının ardından, merkez postaneden Bursa milletvekillerine mektupların gönderilmesiyle devam etti.

Basına yapılan açıklamada, uygulamanın eğitimdeki özelleştirmeye zemin hazırlama amacı taşıdığı, sendika olarak bu saldırıya geçit vermeme kararlılığında oldukları dile getirildi. Eylem sürecine ilişkin de bilgi veren açıklama, tüm eğitim emekçilerine, öğrenci ve velilere yapılan dayanışma çağrısı ile bitirildi.

Eylemler, takibeden günlerde işyerlerinde kokart takma ve 26 Mayıs Cuma günü viziteye çıkarak Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapma şeklinde devam edecek.

Bursa'dan emekçiler

Fatih Ökçe direnişinde son durum

DISK Lastik-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten çıkartılan Fatih Ökçe işçilerinin direnişi sürüyor.

146 işçinin çalıştığı işyerinde 85 işçi sendikada örgütlenmişti. Sendikanın henüz yetki almadığı bir dönemde, işveren sendikal örgütlülüğü dağıtmak için önce 28 işçinin işine son verdi. İşçiler bunun üzerine 25 Nisan'da, "Sendikal hakkımız engellenemez, işten atılan işçiler geri alınsın" talebiyle direnişe başladılar. Çalışan işçiler de, ilk günlerde üretimi yavaşlatarak, sonraki günlerde ise paydos saatlerinde direnişteki kardeşleriyle bütünleşerek, dayanışma içerisinde oldular. İçerden ve dışardan sınıf dayanışmasının sürdüğü bir dönemde direnişin daha da büyümesi, İMSAN Sanayi Sitesi'ndeki diğer işyerlerini de etkilemesinden duyulan korku nedeniyle, 12 işçinin işine daha son verildi.

40 işçinin kararlılıkla sürdürdüğü haklı direniş, geline yerde kendi içinde bir zayıflama eğilimi de göstermeye başlamış durumda. Sendikanın yetki almasına işverenin yaptığı itiraz, işçiler içerisinde, "Bundan sonra süreç uzayacak, artık iş sendikayla işveren arasında mahkemelik oldu. Direnişi sürdürmenin anlamı yok" vb. düşüncelerin tartışılmaya başlamasını da beraberinde getirdi.

İç zayıflığı besleyen diğer bir etken ise, çalışan işçilerin, işverenin baskı ve şantajlarına karşı direnme yolu yerine boyun eğişi tercih etmeleridir. Zira işverenin, sendika üyesi 10 işçiyi baskı sonucu istifa ettirmesi, atılan işçilerin yerine işçi alımına gitmesi, en önemlisi de, direnişteki işçilerle dayanışma içerisinde olan işçilerin, 17. madde gerekçe gösterilerek yapılan işten atma tehditleri karşısında, paydos saatlerinde de olsa gösterdikleri dayanışmayı bırakmaları, oldukça olumsuz bir etki yaptı.

Bu durum örgütlenme sırasında iç diyalog sürecinin iyi örülemediğinin de bir göstergesidir.

Ortada duran tablo ancak direnişin kararlılıkla devam ettirilmesi ve içerde ise üretimin tamamen durdurulmasıyla ortadan kaldırılabilir ve direniş kazanılır. Bunun yaratılamadığı veya başarılamadığı durumda ise, işçiler içerisinde şimdiden tartışılan ve olumsuzluğu besleyen ortam, direnişin yenilgiyle sonuçlanmasına yol açabilecektir.

Zafer kazanana kadar direnmekten geçiyor.

Direnişteki işçilerle son duruma ilişkin olarak konuştuk:

Üretimden gelen gücümüzü kullanabilmeliyiz...

Kızıl Bayrak: Direnişinizle ilgili son gelişmeler nelerdir?

İşçi (Ecevit): Durum ortada işveren tepside itiraz etti. Bu itirazın sonucu tabii ki mahkemelik olacak. Bu bizim için beklenen bir şeydir. İşveren çalışan işçilerle toplantı yapmış; "bana bir şey olmaz, gelin bu işten vazgeçin" diyor. Yine balkona çıkıp bize destek verecek işçiler olursa, onları 17. maddeden işten atmakla tehdit etmiş.

Kızıl Bayrak: Çalışan işçiler ne durumda, sizlere olan destekleri sürüyor mu?

Ecevit: Kendi aramızda birlik, beraberlik var, ama moralmen çöküntüleyiz. İçerden verilen destek durdu. İçerden destek olduğunda daha canlıydık, daha atıldık. Onlar kanadımızı kırdılar.

Kızıl Bayrak: Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Ecevit: Bundan sonra durum belli, işveren itiraz etti, mahkemelik oldu. Artık hergün değilse de 3-4 günde bir buraya geleceğiz. Hergün burda kalmanın bir anlamı kalmıyor. İş bizden çıkmış bulunuyor. İşverenle sendika mahkemelik olmuş.

İşçi (Ergün): Bundan sonra daha ciddi tedbirler düşünmeliyiz. Madem ki anayasa bize sendikal olma hakkını tanımıyor. Bizim de içerdeki işçilerle ortak hareket edip üretimden gelen gücümüzü kullanmamız lazım. İşvereni zora sokmamız lazım. Şu an ki direnişimizle işveren idare edebiliyor. Bizim direncimizi kırmak için uğraşılıyor. Direncimiz henüz yıpranmamışken, sağlamken, farklı çalışmalar içerisine girmeliyiz. Arkadaşlarla bu konuda tartışacağız bunun başka yolu yok.

Kızıl Bayrak: Çalışan işçilerin durumu nedir? Destekleri devam ediyor mu?

Ergün: İçerde hala 35 sendikal arkadaşımız var. Yeni alınan işçiler henüz operatör düzeyinde çalışıyor. Ustalar şimdiye kadar bize destek vermediler. "Gönül desteği veriyoruz" diyorlar. Ama bizim için yeterli değil. İçerdeki arkadaşlar iş bırakırlarsa, ya da üretimi yavaşlatırlarsa etkimiz olur. Şu an ki etkimiz sadece psikolojik. İçerdeki arkadaşlarımız çay paydoslarında yasaklardan dolayı artık bize destek veremiyorlar.

Genel-İş 12. Genel Kurulu toplandı:

Genel Kurul'a bürokratların kirli pazarlıkları damgasını vurdu

Genel-İş Sendikası'nın 21-23 Nisan tarihlerinde toplanacak Genel Kurulu, muhalefetin başvurusu üzerine mahkeme kararıyla durdurulmuştu. Kararın kaldırması üzerine Genel Kurul 20-21 Mayıs tarihlerinde toplandı. Sınıfın mücadele sorunlarının değil, kirli pazarlıkların damgasını vurduğu kurulda, İ. Hakkı Önal yeniden genel başkanlığa seçildi.

İ. Hakkı Önal 21-23 Nisan'daki Genel Kurul'un ihtiyat-i tedbir kararıyla durdurulması üzerine yaptığı açıklamada; "Genel-İş'çi olmayan, sendikayı düşünmeyen, Genel-İş'e başka gözle bakan, mevzi olarak kabul eden, Genel-İş'in şu veya bu yerine gelen insanların Genel-İş'i yönetmeye hakkı yoktur" diyordu. Oysa kendisi ve ekibi bir önceki Genel Kurul sırasında sendikayı kayyuma götürmüştü.

Genel-İş'in son iki genel kurulu, bu sendikada yaşanan bürokratlaşmayı ve kirli pazarlıkların ulaştığı düzeyi çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Bu konuda mevcut yönetime muhalif grubun sicili de parlak değildir. Bir önceki Genel Kurul'da mevcut yönetimi kayyumculuk ve MGK sendikacılığıyla suçlayan bu grup, yönetime gelmek için sınıfın iradesini arkasına almak yerine, benzer bir yöntemle başvurmuş, sendikayı sermayenin inisiyatifine terk edebilmiştir. Dolayısıyla her iki grup da, sınıfın bağımsız çıkarlarından ziyade, sendika koltuğunun kendilerine sağlayacağı çıkarlar temelinde hareket etmektedirler.

Ankara dışından gelen delegeler kaldıkları otellerde genel başkan İ. Hakkı Önal ve ekibinin yoğun ilgisiyle karşılaştılar. Bu bürokratlar delegeleri satın almak için yoğun bir çaba harcadılar.

Genel Kurul'da ilk gün belli tartışmalar yaşandı. Delege işçilerin Genel-İş Merkezi'ne yönelttikleri eleştiriler sertleştikçe, tartışmalar yer yer kavgalara

dönüştü. Genel-İş Merkezi'nin birçok işyerinde süren TİS'lerde fazlasıyla uzlaşmacı davrandığı doğrultusunda eleştiriler oldukça yoğun. 48 gündür devam eden Gaziantep Belediye işçilerinin grevinden sözeden Genel-İş Antep Şube Başkanı, Genel Merkez'in kendilerine gerekli yardımı yapmadığını, grev süresince sendikal işçilere yasa gereği ödemesi gereken günlük ücretin yarısı tutarındaki parayı dahi ödemediğini, maddi açıdan içinde bulundukları güç durumu bir şekilde telafi etmeye çalıştıklarını söyledi. Bu sözlerle sendika bürokratlarınca verilen yanıt, işçilerin kendilerine haksızlık ettiği oldu.

İlk gün yaşanan en "ilginç" olaylardan biri ise, muhalefetin adayı Mithat Fahliogulları'na konuşma hakkı verilmemesiydi. Dahası, divan, adayı ve listesini açıklama gereği dahi duymadı. Bu, Genel Kurul'un bir oyundan ibaret olduğunun en çarpıcı göstergesiydi.

Belediyelerde yaşanan TİS sürecinin getirdiği huzursuzluk ve Genel Merkez'e yönelen tepki ilk gün konuşmalarda dile getirilmekle birlikte, ikinci gün bu huzursuzluğun sandığı yansımadığı görüldü.

Yapılan kirli pazarlıkların içinde olup olmadıklarını bilemediğimiz, ama taraflardan biri olan sosyal-reformistler bizi bu kez de şaşırtmadılar. EMEP'in Genel Kurul'da desteklediği aday İ. H. Önal idi. EMEP her zamanki gibi muhalefeti "fazla sol" buluyordu. Zaten varolan yönetimden de memnundu, bir sorunları yoktu. EMEP Genel-İş Genel Kurulu'nda ortaya koyduğu tutumuyla, bir kez daha alt kademe sendika bürokrasisinin çıkarlarının ve eğilimlerinin temsilcisi olduğunu ortaya koydu. Zira uğruna mücadele verilen sınıfın bağımsız çıkarları değil, koltuk kavgasıydı.

Genel-İş Genel Kurulu bir kez daha sendika bürokrasisinin çirkin pazarlıklarına ve ayak oyunlarına sahne oldu. Genelde işçi hareketi özelde ise belediye

işçileri, oldukça zor bir dönemden geçiyorlar. Sermayenin saldırıları ortada sosyal hak kırıntısı dahi bırakmamayı hedefliyorken, sınıfın bazı bölükleri grev ya da direniş içerisindeyken, sendika bürokratları koltuklarını korumanın hesabını yapıyorlar. Halen grevde bulunan Antep Belediyesi işçileri başta olmak üzere TİS'lerde sıfır zam dayatmasıyla yüzyüze kalan belediye işçileri birleşik bir mücadelenin yakıcı ihtiyacını duyuyorlar. Ancak sendika bürokratları bu doğrultuda adım atmak bir yana, ödemeleri gereken grev yardımlarını dahi ödemekten kaçınıyorlar.

Genel-İş Genel Kurulu sınıfın bu asalaklardan bir an önce kurtulmasının ne denli yakıcı bir ihtiyaç olduğunu göstermiştir. Eğer bu bürokratlar saltanatlarını sürdürmeye devam ederlerse, işçi sınıfı sermaye karşısında yenilmeye, açlığa ve sefaletle boyun eğmeye devam edecektir. Bu çıkarıcılar sendikaların başından defedilmelidir. Sendikaların sınıfın elinde bir silaha çevrilebilmesi, işçi sınıfının bağımsız inisiyatifinin yükseltilmesiyle, işyerleri temelinde örgütlenmelerle mümkün olacaktır. Bu, geleceğe dönük bir temenni değil, şimdiden tüm öncü-ilerici işçilerin önünde duran temel bir sorumluluktur.

Süren TİS ve grevleri arasında iletişimi ve birlikteliği yakalamak, güçlü bir dayanışmayı örmek için hemen harekete geçilmeli, işyerlerinde taban örgütlülükleri geliştirilmeli, bu örgütlülükleri birleşik bir tarzda harekete geçirebilecek platformlar oluşturulmalıdır. Bu hareket tarzı, sendikalarımızdan kopmayı değil, tersine sahiplenmeyi, fakat bürokratların kötümleştirici tutumlarını kırmayı gerektirir. Mücadelenin yolunu açmak, sermayeye karşı mücadele barikatlarını kurmak böyle mümkün olabilecektir.

Kızıl Bayrak/Ankara.

Grev ve direnişteki işçilerin ortak basın açıklaması: **Sendikal örgütlenme hakkında fiilen yoksunuz!**

(Geçen sayıda haberini yayınladığımız bu açıklamayı yer darlığından dolayı metin olarak yayınlamayıştık. Atılan bu türden bir adımın sınıf hareketi için taşıdığı özel önemi ve anlamı gözeterek, bir hafta gecikerek de olsa, bu metni okurlarımıza sunmayı bir görev sayıyoruz.)

Anayasa ve yasalar, biz işçilere, sendikalarda örgütlenme ve toplu sözleşme hakkımızın olduğunu söylüyor. Ama bu haklarımızı kullanmaya kalktığımızda, gerçekte hiçbir hakka sahip olmadığımızı görüyoruz.

Biz Tuzla ve Türkter Tersanecilik işyerlerinde sendikalaştığımız için işten atılan 140 tersane işçisiyiz;

Limter-İş Sendikası'nda örgütlendik. 6 Nisan günü toplu sözleşme yetkisi için başvuru yaptık. Ve aynı gün 9 işçi işten çıkartıldı. Hem de İş Kanunu'nun 17. maddesinden... Yani patronlar bize dedi ki, "sendikalaşma hakkını kullanan işçi, 'ahlak ve niyet kurallarına uymayan' işçidir". Yani patronlar bize dedi ki, "sendikalaştığınıza göre siz ahlaksız ve kötü niyetlisiniz". Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne müracaat ettik, bize mahkemeye gidin dediler. Mahkeme, haksız, hukuksuz ve beş parasız kapının önüne konulduğumuz halde, sırf dava açabilmek için bizden milyonlarca lira para yatırmamızı istiyor. Açacağımız davanın iki-üç yıldan önce bitmeyeceğini de biliyoruz.

Bu harekete karşı sendikamızla birlikte sesimizi yükselttiğimizde ise patronlar ağız değiştirdi, ama uygulamayı değiştirmede. Sendikalı işçileri işten çıkarmaya devam etti. Bu kez sendikalı işçi kıyımının kılıfı İş Kanunu'nun 13. maddesiydi. 13. maddeye göre 130 işçiyi işten çıkaran patronlar, kanunun ne "ayda 9'dan fazla işçi çıkarılamaz" hükmüne uydular, ne "yeni işçi alınacağı zaman önce çıkarılan işçiler işe çağrılır" hükmüne uydular. Yine Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne gittik, bize yine "mahkemeye gidin" dediler. Yerimize alınan kaçak işçilerin çalıştırılmasını önleyen hiçbir kanun, hiçbir yönetmelik, hiçbir mercii yok!

6 Nisan'dan beri bu işyerinde toplu sözleşme yapabilmek için "çoğunluk tespiti" bekliyoruz. Yasaya göre, yetki sürecinin bir ayda tamamlanması gerekiyor. Ama daha çoğunluk tespiti yapılmadan iki buçuk ay geçti. Bu arada patron işyerinde ne kadar sendikalı işçi varsa işten çıkardı ve yerimize yeni işçi aldı. Sendikamız toplu sözleşme yetkisini alsın bile, işyerinde sendika üyesi kalmayınca toplu sözleşme yapabilir mi?

Şimdi soruyoruz:

Türkiye'de işçilerin sendikalarda örgütlenme ve toplu sözleşme hakları var mı? Patronlar, sendikalaşan işçiyi hemen işten atabiliyorlarsa; işçilerin sendikalaştığı için işten atıldığı hemen saptanamıyor ve bu nedenle işten atılan işçi işbaşı yaptırılmıyorsa; işçiler toplu sözleşme yapmak için biraraya geldiklerinde yasalardan, yönetmelikten oluşan koca bir yokuşla karşılaşıyorlarsa, toplu sözleşme hakkı da yoktur, sendikalaşma hakkı da yoktur.

Biz, Fatih Ökçe'de sendikalaştığımız için atılan 43 lastik işçisiyiz;

Sendikalaşma hakkımızı kullandık ve Lastik-İş Sendikası'nda örgütlendik. Çoğunluk tespiti için sendikamız bakanlığa müracaat ettiğinde, işyerinde çalışan işçilerin bakanlıkta hiçbir kaydının olmadığı görüldü. İşyerinde ne kadar işçi olduğunu saptamak için müfettişler gelince, patronlar bizim örgütlendiğimizi anladılar ve önce öncülerimizi 17. maddeye göre işten attılar. Sonra, bu haksızlığa karşı koyan tüm işçiler ardı ardına yine 17. maddeden işten atılmaya başlandı. Atılanların sayısı 15 gün içinde 43'ü buldu. Patronlar hem sendikalı işçileri rahatça işten çıkarıyorlar, hem de yerlerine yeni işçi alıp, geride kalan sendikalı işçileri sendikadan istifa etmeye zorluyor.

Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne ve adaletle bu haksızlık ve baskıları önlemesi için başvuru yapıyoruz, karşımıza çıkan herkes, "elimizden bir şey gelmez" diyor.

Şimdi soruyoruz:

Çoğunluk tespitini patronların yapacağı işçi bildirimine bağlayan; patronlar bildirim yapmıyorsa, işyerine gidip kaç işçinin çalıştığını patrona soran; yaptığı tespiti yetkiye dönüştürmeden önce patrona itiraz hakkı veren bir kanunla toplu sözleşme hakkı kullanılabilir mi?

Biz, Cumhuriyet gazetesinin basıldığı Çağdaş Matbaacılık'tan, toplu sözleşme yetkimiz kesinleştiği için çıkarılan işçileriz;

Toplu sözleşme hakkının işçinin güvencesi olduğu söylenir. Oysa toplu sözleşme yetkimiz kesinleştiğinde 15'imiz birden kapının önüne konulduk. İşverenler, geride kalan arkadaşlarımızı da işten çıkarmak için fırsat bekliyorlar. Elimizde kesinleşmiş yargı kararları olduğu halde, hiçbir şekilde işgüvencemizi sağlayamıyoruz.

Soruyoruz:

İşverenin, her aşamada işçiyi işten çıkarabildiği bir durumda "toplu iş sözleşmesi hakkı"ndan bahsedilebilir mi?

Biz, 280 gündür grevde olan Kimya Teknik işçileriyiz;

Bir grev 280 gün sürebilir mi? 280 gün işini yapamayan bir patron ayakta durabilir mi? Evet Türkiye'de durabilir. Çünkü grevdeki işyerinde yapılmakta olan iş, Türkiye'de bir başka işyerinde fason olarak yaptırılabilir.

Kimya Teknik patronu da bunu yapıyor. Toplu sözleşme masasına oturmayı reddediyor ve elindeki işi fasonculara yaptırıyor. Yıllardır Kimya Teknik'te alinteri döken bizler ise güya toplu sözleşme yapabilmek için grev hakkımızı kullanıyoruz!..

Biliyoruz ki bu yalnızca bizim sorunumuz da değil. Daha önce birçok grevde aynı sorunlar yaşandı. Yasalarla, yönetmeliklerle, suç duyurularıyla da grev hakkımızı fiilen ortadan kaldıran uygulamaların önüne geçilemedi.

Soruyoruz:

Böyle grev hakkı olur mu? Grev yapılan işyerinden mal giriş çıkışı serbestse, sendikasız işçilere grevdeki sendikalı işçilerin işleri fiilen yaptırılıyorsa, patronlar bu işyerinde yaptırarak işleri başka yerlere nakledebiliyorsa, bizim yaptığımız grevin ne anlamı, ne hükmü kalır?

İşte bu yüzden biz grevdeki ve direnişteki işçiler olarak diyoruz ki:

1- İş Kanunu'nun 13. maddesi değiştirilmelidir. Kanunun koyduğu kısıtlamalar artırılmalı ve uygulanabilir hale getirilmelidir.

a- İşveren, işçi çıkarmak için zorunluluğunu kanıtlamadıkça işçi çıkaramamalıdır.

b- Bir ayda üçten fazla işçi çıkarılmamalıdır.

c- Çıkarılan işçinin yerine başka işçinin alınması kesin olarak önlenmelidir.

2- İş Kanunu'nun 17. maddesinin uygulanabilmesi için mahkeme kararı zorunlu hale getirilmelidir.

3- Toplu sözleşme hakkının özgürce kullanılabilmesi için zorunlu kılınan "noter şartı", "evrak üzerinden çoğunluk tespiti" gibi ağır ve uzun süreli bürokratik formaliteler kaldırılmalıdır. Toplu sözleşme yetkisi, bakanlık yetkililerinin denetiminde işyerinde yapılacak referandumla aynı günde verilmeli, işverenin itiraz hakkı toplu sözleşme sürecinin işletilmesi için bekletici neden olmaktan çıkarılmalıdır.

4- Grev Kanunu'nda, işverenlerin üretimi sürdürmelerine, üretim malzemelerini işyeri dışına çıkartabilmelerine, işyerinde yapılmakta olan işi başka işyerlerine aktarmalarına izin veren hükümler ortadan kaldırılmalıdır.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar ekimler-1, Marksist-Leninist	2.400.000 TL.
9-	Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.

Oltanın ucundaki zehirli

İşsizlik sigortası, tüm çalışanlara genel sigorta kapsamı çerçevesinde işçi sınıfının temel sosyal haklarından ve yakıcı mücadele taleplerinden birisidir. Ama 1 Haziran 2000 tarihinden itibaren yürürlüğe girecek olan işsizlik sigortası uygulaması, işçi sınıfının bu uğurda yürüttüğü mücadelenin bir kazanımı olarak gündeme gelmemiştir. Tersine, işçi sınıfı örgütlerinin başını tutan sendika ağalarının desteğiyle sermayenin işçi sınıfının kazanılmış sosyal haklarına yönelik saldırısını yükselttiği bir dönemde, sermaye devleti eliyle yukarıdan gündeme getirilmiştir. IMF ve TÜSIAD'ın dayattığı ekonomik-sosyal yıkım programı tüm şiddetiyle uygulanmaya devam etmektedir. Emeklilik hakkının büyük ölçüde tasfiye edilmesi anlamına gelen mezarda emeklilik yasasının meclisten geçirilmesi daha bir yıl bile olmamıştır. Sağlık alanında ise özelleştirme ve tasfiye saldırıları tüm hızıyla sürmektedir. Böyle bir dönemde sermaye devleti eliyle işsizlik sigortasının uygulamaya sokulması ilk bakışta şaşırtıcı görünmektedir.

Sermayenin sözcüleri ve işçi sınıfı içindeki ajanları sendika ağaları da işsizlik sigortası uygulaması üzerinden işçi sınıfı saflarında kafa karışıklığı

yaratmak için var gücüyle çalışmaktadırlar. Gelmiş geçmiş en kararlı işçi düşmanı olan mevcut hükümet gündemdeki işsizlik sigortası uygulamasını, “işçi sınıfının son 30 yıldaki en temel talebi ve en büyük hak kazanımı” olarak sunarak, kendisine işçi dostu payesi biçmektedir. Sendika ağaları, aynı koroya “işçi sınıfının çıkarlarının kararlı savunucuları” olarak katılarak, bu uygulamaya geçilmesindeki

rollerinden ötürü kendilerine pay çıkartmaktadırlar. İşveren örgütleri ise şiddetli muhalefet görüntüsü altında da olsa aynı telden çalarak, “işsizlik sigortası Türkiye koşullarında işçiler için büyük lüks, işverenlere ise indirilmiş büyük bir darbedir” diye görüş belirtmektedir. Liberal reformist kesimler ise, “çalışma yaşamında AB mevzuatları yolunda adımlar güdük de olsa, yavaş da olsa atılıyor, önemli olan gelişmenin yönüdür” düşüncesiyle, geleceğe dönük iyimser beklentilerini ve “AB yolunda toplumsal uzlaşma” adına sınıf mücadelesinden geri durma tutumlarını bu yasa vesilesiyle de sürdürmektedirler.

Gündemdeki işsizlik sigortasının kapsamına ve içeriğine bakıldığında ise, işçi sınıfı için sorun, kopartılan bu kadar yaygaraya karşın dağın fare doğurmasından ibaret olmadığı görülecektir. Gündemdeki işsizlik sigortası aynı zamanda oltanın

ucundaki zehirli bir yemdir.

İşsizler “işsizlik sigortası” kapsamı dışında!

Sahtekarlık daha yasanın adıyla başlamaktadır. Yasanın adı işsizlik sigortasıdır. Yani sözde işsizlere dönük sosyal bir güvence getirmektedir. Ama Türkiye'deki (tarımdaki gizli işsizlerle birlikte) 10 milyon işsiz bugünü ve geleceği bu yasayı hazırlayanları hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. 10 milyon işsiz yasanın bütünüyle kapsamı dışındadır. 10 milyon işsiz bir kez daha kendi kaderleri, sefaletleri ve geleceksizlikleri ile başbaşa bırakılmışlardır. Sermaye ve devleti böylece işsizlik sorununun kişisel değil toplumsal bir sorun olduğu ve bizzat kendi egemenliklerinden kaynaklandığı gerçeğinin ve bunun kendilerine yüklemesi gereken sorumluluğun üzerinden atlayarak işe başlamaktadır.

İşte işçi sınıfının mevcut yasada herşeyden önce karşı çıkması gereken temel nokta budur. İş bulamamak işsiz kabahati değildir. İşçi sınıfı “herkese iş” talebini kararlılıkla yükseltmek zorundadır. Yanısıra genel (işsizlik, kaza, yaşlılık, sağlık) sigortanın işçi sınıfının işçi ve işsiz tüm kesimlerini kapsamaya talebi uğruna mücadele yükseltilmelidir.

Sigortasız çalıştırılan işçiler de kapsam dışında!

Bugün Türkiye'de 5 milyon kadar işçi sigortasız çalıştırılıyor. Hiçbir işçi kendi isteğiyle sigortasız çalışmaz. İşçiyi sigortalı çalıştırmak sözde işverenler için yasal bir zorunluluktur. Ama devletin bu konuda hiçbir denetim yapmadığını biliyoruz. Hatta bu denetimi yapmakla yükümlü olan kurumda (Çalışma Bakanlığı'nda) bile taşeron ve sigortasız işçi çalıştırıldığını biliyoruz. Devlet bir yandan göz boyamak için sözde sigortalı işçi çalıştırma zorunluluğunu pekiştiren yeni yasal düzenlemeler yapıyor. Diğer yandan işsizlik sigortası ödeneğinden yararlanmak için, sigortalı çalışma ve şu kadar yıl şu kadar gün kesintisiz prim

ödeme zorunluluğu getiriyor. Yani devlet sigortasız işçi çalıştırmayı bir yandan yasa dışı ilan ediyor, diğer yandan meşru sayıyor ve dahası işçiyi işsizlik sigortasının yasal kapsamı dışında bırakmanın gerekçesi haline getiriyor.

Sonuçta 10 milyon işsiz gibi, sigortasız çalışan 5 milyon işçi de işsizlik sigortasının peşinen kapsamı dışında bırakılıyor.

Tarım işçileri ve birçok çalışan kesim de kapsam dışında!

Tarım işçileri iş yasasındaki diğer birçok maddede olduğu gibi bu konuda da keyfi olarak ayrımcı bir muameleye tabi tutularak, işsizlik sigortasının kapsamı dışında bırakılmaktadır. Yanısıra KİT'lerde sözleşmeli statüsünde çalışanlar, memurlar, meslek lisesi öğrencisi olup da staj

yapanlar vb. gibi birçok kesim de kapsam dışında bırakılmaktadır. Dahası, yasada işçinin aleyhine birçok bürokratik işlem, teknik ayrıntı ve koşullar ile, kapsam fiilen daha da sınırlandırılmaktadır.

Sigorta primleri işverenler tarafından düzenli yatırılmayan işçiler de kapsam dışında!

Ama kapsam dışılık yukarıda saydıklarımızla da sınırlı değil. Türkiye'de sadece küçük işyerlerinin değil, kapitalistlerin en palazlanmış kesimlerinin de sigorta primlerini ya hiç yatırmadıkları ya da düzenli yatırmadıkları biliniyor. SSK'ya prim borcu olanlar arasında devletin kendi kurumlarının bulunduğunu da hatırlayalım. Bunlar üstelik işçilerin ücretlerinden sigorta primlerini kesip bunu da yağmalıyorlar. İşçi sigorta priminin düzenli ödendiğini sanıyor, ama işin hiç de öyle olmadığını daha sonra öğreniyor. Devlet bugüne kadar bu kesimlerin yakasına yapışmadığı gibi, prim borçlarını affederek bu yağmayı bizzat teşvik ediyor. Dolayısıyla bütünüyle işverenlerin prim hırsızlığı nedeniyle sigorta primleri yatırılmayan ya da düzensiz yatırılan kesimler de işsizlik ödeneğinden yararlanamayacaklar. Devlet burada da cezayı işçiye kesiyor, işvereni ise ödüllendiriyor.

Kaşının altında gözü olan işçiler de kapsam dışında!

Ek olarak, sigorta ödeneğinden yararlanabilmek için, işten kendi kusuruyla atılmamış olmak şartı getiriliyor. İşveren zaten işçi düşmanı iş yasalarının kendisine tanıdığı hakları tepe tepe kullanarak işçiyi tazminatsız işten atabilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. İşçi sadece hakları için mücadele etmişse, dayatılan sömürü koşullarına karşı başını kaldırmışsa değil, yanısıra havadan sudan sebeplerle de “suçlu” ve “kusurlu” ilan ediliyor. İşveren bu sayede işten çıkartmanın getirdiği her türlü yükümlülüğün kendisini kurtarıyor. Devlet bu konuda herhangi bir denetim yapmıyor.

Şimdi işverenle devletin bu konudaki işbirliği daha da pekişecek ve “işçi kendi kusuru ile işten çıkartıldı” bahanesiyle işsizlik ödeneğinin kapsamı daha da sınırlandırılmış olacak. İşverenin işçiyi kendi kusuru nedeniyle işten çıkarttığını ispatlama zorunluluğu yok. Yani her türlü keyfi uygulamanın önü yasal olarak da sonuna kadar açık. Ama tersinden, işçi kendi kusuru nedeniyle işten çıkartılmadığını mahkemede dava açarak ve davayı kazanarak ispatlamak zorunda. İşçinin çoğu kez kendi parasıyla mahkeme kapılarında sürünmesi demek olan bu girişimde bulunmayacağını ise devlet çok iyi biliyor. Kendi kusuru dışında işten çıkartılmış olmak şartıyla, işsizlik sigortasının kapsamı daha da daraltılıyor. Hem de bu cezalandırma yöntemiyle işçinin “kusursuz” çalışması, işverenin her türlü dayatmasına boyun eğmesi güvence altına alınmak isteniyor.

Öyleyse işsizlik sigortası neye ve kime güvence?

Bu yasanın işten atılacak tüm işçileri kapsamadığını, bu yönüyle de bir sahtekarlık örneği olduğunu gördük. Yasaya göre, işsizlik ödeneğinden yararlanabilmek birçok kayıt ve koşula bağlanıyor. Şu kadar süre sigortalı çalışmak, şu kadar gün

yem: “İşsizlik sigortası”

kesintisiz prim ödemek, kendi kusuru dışında işten atılmış olmak vb. şart koşuyor.

Hiç iş bulamayanlar olsun, üç ay çalışıp da işsiz kalmış olsun ya da üç yıl çalışıp da işsiz kalmış olsun, sigortasız çalışıyor olsun, tarım işçisi ya da memur olsun, sonuçta işsiz kalan işçi ve emekçinin karşı karşıya olduğu sorunlar ortak değil midir? Bundan ötürü, sermaye sınıfı ve devleti hepsine karşı aynı düzeyde sorumlu değil midir? Peki bu ayrımcılık neden? Dahası hiç iş bulamayanlar ile sigortasız çalışıp da işten atılanların karşı karşıya olduğu sorunlar daha beter değil midir? Eğer ille de bir ayrımcılık yapılacaksa, işsizlik sigortası kapsamına öncelikle bu kesimlerin alınması gerekmez mi?

Ama uygulama böyle değil. Çünkü devlet konuya işçi sınıfının sorunlarına çözüm getirmek üzerinden değil, tam bir tüccar mantığıyla, kâr-zarar hesabı yaparak yaklaşıyor. Amaç, bir yandan ödeneğin kapsamını mümkün olduğunca sınırlamak, diğer yandan işçilerden yapılacak kesintinin kapsamını ise mümkün olduğunca genişletmektir. Böylece tepe tepe yağmalanacak yeni bir fon yaratmaktır. Aynı zorunlu tasarruf kesintilerinin, nemalarının, SSK'nın birikimlerinin, emekçi halktan kesilen vergilerle oluşturulan bütçe gelirlerinin yağmalanması örneklerinde olduğu gibi.

Amaç, ödeneğin kapsamını mümkün olduğunca daraltarak, işsizlik sigortası vesilesiyle sermayenin sırtına tek kuruş ek yük bindirmemektir. Brüt ücretin %3 oranında payın işverenler tarafından ödeneceği söylenmektedir, ama bu miktarın gider gösterilerek vergiden düşüleceği de eklenmektedir. Yani gerçekte işverenlerin cebinden tek kuruş çıkmayacaktır. Devletin ödeyeceği %2'lik payın faturası ise bir kez daha bütçe üzerinden işçi ve emekçilerin sırtına yüklenecektir. Sigorta primlerinin kesintisi Haziran 2000'de başlayacak, ama sigorta ödentsinin başlayacağı tarih Mart 2002 olacaktır. Böylece sermayenin sırtına tek kuruş yük bindirmeden işçilerden yapılacak kesintilerle fonda gerekli paranın birikmesi sağlanmış olacaktır. Devlet yasayı hazırlarken tam bir tüccar mantığıyla tüm bunların

kuruş kuruş hesabını yapmıştır.

Amaç, işsiz olan ve işsiz kalan işçi ve emekçiye insanca yaşam koşulları sağlamak değil, sermayeye tepe tepe yağmalayacağı bir fon daha oluşturarak yeni bir soygun kapısı açmaktır. Mevcut yasa işsizlere ve sigortasız çalışanlara, yani sosyal desteğe en fazla ihtiyacı olan kesimlere değil, halihazırda sigortalı çalışıp da yarın işten atılacak kesimlere yönelik uygulanacaktır.

Ve buradaki asıl amacı da, tensikatlarla karşı mücadelenin önünü kesmek, öfkeyi işsizlik sigortası aldatmacasıyla yatıştırmaktır. Böylece sermayenin tensikat silahını daha yaygın ve etkin kullanmasının zemini hazırlanmaktadır. İşsizlik sigortası uygulaması ise bu saldırının zeminine sürülmek istenen bir cila vazifesi görecektir. İş güvencesi talebiyle yükseltilecek olan mücadelenin, özelleştirme, sendikasılaştırma, esnek üretim, taşeronlaştırma vb. her vesileyle gündeme getirilecek tensikatlarla karşı direnişin ayağı böylelikle kaydırılmak istenmektedir. Sözde işsizlik sigortası uygulamasının önemli bir amacı budur. Amaç işsizlik sigortası demagogisiyle iş güvencesi talebini unutturmak ve yaygınlaşacak tensikat saldırısına zemin hazırlamaktır.

Dağ fare doğuruyor: Sigorta değil geçici sadaka!

Peki kapsamdaki tüm bu sınırlamalardan sonra ödenekten yararlanabilecek işçi kesimlerini ne bekliyor? Bu kesimlerin işsiz kaldıktan sonraki yaşamları ve gelecekleri güvence altına mı alınıyor?

Sigorta ödeneği olarak işçiye verilecek azami miktarın asgari ücretin netini geçemeyeceği hükme bağlanıyor. Prim kesilirken işçinin aldığı tavan brüt ücret esas alınıyor, ödeme yapılırken ise net asgari ücret sınırı getiriliyor. Asgari geçim için gerekli ücretin 500 milyon lirayı bulduğu bugünkü koşullarda işsizlik sigortası ödeneği aylık azami 80 milyon lira olacak.

Bu da en çok on ay ödeme ile sınırlı. Yasaya göre, işten atılmadan önceki son üç yılda işsizlik fonuna en az 600 gün prim ödeyenlere 180 gün (6 ay), 900 gün

prim ödeyenlere 240 gün (8 ay), 1080 gün prim ödeyenlere ise 300 gün (10 ay) işsizlik ödeneği verilecek. İşsizlik ödeneğinden yararlanmak için ise ayrıca, işten atılmadan önceki 120 gün eksiksiz prim ödeme şartı getiriliyor. Yani son 120 gün içinde tek bir gün dahi priminiz yatırılmadıysa, isterseniz 3 sene içinde 1079 gün işsizlik sigortası priminiz kesilmiş olsun, kapsam dışına düşüyorsunuz.

İşsizlik süresi on ayı geçerse, devlet daha sonra hiçbir ödeme yapmayacak. İşsizlik sigortası kapsamındaki işçi de diğer milyonlarca işçi gibi kendi kaderiyle başbaşa bırakılacak.

Fonda birikmiş paralar yağmalanacak!

Sermaye devleti bu konuda o kadar pervasızdır ki, yağmayı artık göstere göstere yapmaktadır. Zorunlu tasarruf diye işçi ücretlerinden yapılan kesintiler düşük nemalandırılma yoluyla büyük bir soygun kapısı haline getirildiği gibi, biriken paranın geri ödenmesi konusunda da hiçbir adım atılmamaktadır. Baklava çaldılar diye çocuklara onlarca yıl ceza kesen devletin adı bir hırsızdan farkı yoktur. İşsizlik sigortası kesintilerinden oluşacak fonun başına da aynı şeyin geleceğinden hiç kimsenin kuşku olmalıdır. Mevcut yasa fonun işçiler tarafından denetlenmesine hiçbir şekilde imkan tanımamaktadır.

Kıdem tazminatı hakkımız hedef tahtasında!

Sermayenin işsizlik sigortası uygulamasıyla bir diğer amacı, kıdem tazminatı hakkını gaspetmektir. Yıllardır bu saldırının hazırlığı içinde olan işveren örgütleri ise işsizlik sigortası uygulamasını fırsat bilip kıdem tazminatı hakkının kaldırılmasını şimdi öne çıkarmaya başlamışlardır. Başbakan Ecevit de, geçmişte işsizlik sigortasının uygulanmamasını kıdem tazminatının varlığı üzerinden izah etmiş, işsizlik sigortasının uygulanmasıyla birlikte kıdem tazminatı konusunun yeniden gözden geçirileceğini belirtmiştir. İşçiler saldırının bu yönüne de hazırlıklı olmalıdırlar. Kıdem tazminatı işçilerin geleceğini güvence altına almasa da, kazanılmış ve vazgeçilemez bir haktır. Yanısıra işverenleri tensikatlar konusunda az da olsa sınırlayan bir rol oynamaktadır. Kaldırılması durumunda işçi kıyımı katlanarak artacaktır. İşçi kıyımı sadece işten çıkarmanın değil, yanısıra kazanılmış hakların da tasfiyesi anlamına geldiği için, kıdem tazminatının kaldırılmasının yaratacağı sonuçlar çok daha kapsamlı ve yıkıcı olacaktır.

Gündemdeki işsizlik sigortası aldatmacasına karşı “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Tüm çalışanlara genel sigorta!” talepleriyle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

- “İşsizlik sigortası” aldatmacasına hayır!
Kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesine hayır!
- Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık)!
- Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödensin!
- Sosyal sigorta kurumları işçi ve emekçilerin denetimine açılın!
- İş yasasında tarım işçileri aleyhine olan tüm hükümler kaldırılın!

Özel mülkiyete ve kâra dayalı üretim tarzı, işsizliğin temel nedenidir

İşsizlik kapitalizme özgü yapısal bir kötülüktür

Türkiye’de çalışabilir nüfusun %30’u, yani 6.5 milyon kişi işsiz. Tarımdaki, kırsal alandaki gizli işsizlerle birlikte bu rakam 10 milyonu buluyor. Türkiye’de 10 milyon insan neden işsiz? Sorunun cevabı basit gözüküyor; çünkü yeterli iş yok. Peki neden yeterli iş yok? Ekonomi neden yeterli iş olanağı yaratmıyor? Bunun sorumlusu işsiz milyonlar mı? Hayır, işsiz kalmakta, iş bulamamakta, işçi sınıfının hiçbir sorumluluğu yok.

İşsizlik sorunu gökten zembille inmiyor. İşsizlik sorununu ilahi bir güç yaratmıyor. İşsizlik, kapitalist ekonominin yarattığı kaçınılmaz bir felakettir. İşsizliğin sorumlusu bütünüyle insanlık dışı kapitalist ekonomi ve iktidardaki sermaye sınıfıdır.

Bu konuda Parti programının “Kapitalizm”e ilişkin bölümünde şu temel görüşler yer alıyor:

“4) Tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi, bir yandan üretim sürecinde kadın ve çocuk emeği kullanımını yaygınlaştırırken, öte yandan işgücüne olan talebi işgücü arzına göre nispi olarak azaltır. Yedek sanayi ordusunun bu büyümesi, işsizliği kapitalist düzenin yapısal bir özelliği haline getirir. Bu, işçilerin sermayeye bağımlılığını pekiştirir, gelecek güvensizliğini artırır; sömürüyü yoğunlaştırmanın dayanağı olur.

5) Bu süreç, toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin ürünü olan devresel aşırı üretim bunalımlarıyla daha da şiddetlenir. Toplumsallaşmış üretimin mülk edinmenin özel biçimine başkaldırısının ifadesi olan bu bunalımlar, toplumsal servetin israfına yol açar, kitlesel işsizliği dev boyutlara ulaştırır; küçük üreticilerin yıkımını hızlandırır; kitlelerin yoksulluk ve sefaletini çoğaltır. Yarınına güvensizlik tüm emekçiler için genel bir durum haline alır.” (TKİP Programı, I. Bölüm, Kapitalizm)

Kapitalizmde sorunun özü ve temeli budur.

Özel mülkiyete ve kara dayalı sömürü düzenini ortadan kaldırmak, işsizlik sorununu da temelinde çözmek demektir. Zira bu başarıldığında, sosyalizme geçildiğinde, tekniğin ve emek üretkenliğinin gelişmesi işsizlik ve yoksulluk etkeni değil, tam tersine, işgünün daha da kısaltılmasının ve buna karşılık refahın daha da artırılmasının bir etkeni olur.

Öte yandan, kapitalizmin ortadan kaldırılması, sosyalizme geçiş, kapitalizme özgü plansızlığın ve anarşinin ürünü olan iktisadi bunalımların da sonu olacağı için, işsizliğin kapitalizme özgü bu felaketli kaynağı da kurutulmuş olacaktır.

Peki işsizlik toplumdaki her kesim için kötü ve zararlı bir şey midir? Hayır, işsizlik, işçi sınıfı için sefaletin büyümesi, sermaye sınıfı için tam tersine servetin büyümesi demektir.

İşsizler ordusunun büyümesi, sadece işsiz kesimler için değil, bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçiler için sefaletin katlanarak artması anlamına gelir. İşsizliğin büyümesi, iş bulabilmek için, açlıktan ölmek için işçi sınıfının kendi içinde rekabeti körükler. Bu rekabet işgücünün daha ucuza satılması ile sonuçlanır. Sermaye sınıfı için ise, tam tersine, sömürüyü yoğunlaştırmanın, daha fazla servet biriktirmenin bir aracıdır. İşsizler ordusunun büyümesi, kapitalist sınıf için işçi sınıfının çalışan

7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası

kesimlerine daha ağır sömürü koşullarını dayatma imkanını sunar. Bu koşullarda çalışmak eğer işine gelmiyorsa kapı dışarı! Dışarda bu koşullarda çalışmaya hazır milyonlarca işsiz senin yerini almak için sırada bekliyor! Her işçinin yakından bildiği bir durumdur bu.

Tarihte işçi sınıfının sermaye iktidarı altında zorlu mücadeleler sonucunda kazandığı haklardan birisidir işsizlik sigortası. Emperyalist kapitalist ülkelerde işsizlik sigortasının uygulanması, işçi sınıfının dolaysız mücadelesinin yanı sıra, geçmiş dönemde sosyalist ülkelerdeki kazanımların yarattığı basıncın dolaylı bir ürünü olmuştur. Bilindiği gibi sosyalist ülkelerin ekonomisinde işsizlik diye bir sorun yoktu. Ekonominin kapitalist örgütlenmesinin tasfiyesi işsizlik sorununu da ortadan kaldırmıştı. Emperyalist-kapitalist ülkeler de işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin önünü kesmek için işsizlik sigortası ve benzeri hakları tanımak zorunda kalmışlardır. Bugün bu hak, kazanıldığı ve uygulandığı ülkelerde de sürekli saldırılara ve direnişlere konu olmaktadır.

Türkiye gibi emeğin daha vahşi ve dizginsizce sömürüldüğü ülkelerde ise, işsizlik sorunu karşısında sermaye sınıfı ve devleti herhangi bir sorumluluk kabul etmeye yanaşmaz. Öve öve bitiremedikleri, alternatifsiz ilan ettikleri, uğruna sürekli fedakarlık istedikleri, tüm halkın refahını ve mutluluğunu sağlayacağını söyledikleri kapitalist ekonomilerinin

işsizlik sorununu çözmek bir yana sorunu sürekli büyütmesi gerçeği karşısında üç maymunları oynarlar. Sorunu bu yönüyle tartışmazlar bile. Sanki işsizlik sorunu, kendi sınıf egemenliklerinden, kapitalist ekonomiden, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetten, kapitalistlerin büyük servet birikimlerinden bütünüyle bağımsızdır. Daha da ileri gidip, işsizlik sorunundan dolayı işçileri suçlarlar. İşçiler yüksek ücret talep ettikleri için işyerleri kapanmakta, ekonomi krize girmekte ve yeni işyerleri

açılamamaktadır şeklindeki aşağılık yalanlara sarılırlar. İşçileri bir de böyle birbirlerine karşı kışkırtırlar. Böylece sorumluluktan sıyrılmaya çalışırlar.

Bu yalanlarla işçilerin hak mücadelesi üzerinde baskı oluşturmayı ve böylelikle kârlarını daha da büyütmeyi amaçlarlar. Bu ülkede milyonların işsiz ve aç olması, hiçbir gelecek güvencelerinin olmaması, sefil koşullarda yaşamalarının bile şansa bağlı olması, sıra işçi sınıfının gözünü perdelemeye gelince “vatan-millet” şampiyonu kesilen bu sahtekarların umurunda bile değildir.

İşçi sınıfı, geleceğini kapitalist cellatların eline teslim etmek istemiyorsa, ne iş, ne iş güvencesi, ne de işsizlik sigortasını da içeren genel sigorta hakkı için mücadeleden vazgeçebilir. Bunların hepsi haklı, meşru ve uygulanabilir taleplerdir. Bunların uygulanmasının önündeki tek engel sermaye sınıfının kâr ve egemenlik çıkarları ve kapitalist ekonominin insanlık dışı karakteridir. İşçi sınıfı ise bu çıkarların karşısına cepheden kendi sınıf çıkarları ve talepleri ile dikilmediği sürece, sermayenin dayatmalarına boyun eğmekten ve tüm ömrü boyunca bir cehennem yaşamı sürmekten kurtulamaz.

İşçi sınıfı kendi geleceğini sermaye iktidarını yıkarak ve kendi devrimci iktidarı altında kendi düzenini, sosyalizmi kurarak güvence altına alacaktır.

“Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)!”

“Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi!”

“Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!”

Saldırıya karşı sınıfın mücadele talepleri

Sosyal sigorta sorunu, işçi sınıfının komünist partisinin programında yukardaki taleplerle yer almaktadır. Sermaye sınıfı ise sosyal sigorta giderlerini gereksiz bir masraf olarak görür ve geliştirmek istemez. Buna zorunlu olduğu durumlarda ise, sigorta kurumlarını yeni bir kâr ve yağma kapısı haline getirmek için çalışır. İşçi sınıfı, sermaye düzeni koşullarında bu taleplerin kazanılması için mücadele ederek sermaye sınıfına geri adım attırabilir.

Her insan, kendisinin ve ailesinin geleceğinin güvence altında olmasını, hastalık veya kaza halinde en iyi şekilde tedavi edilmesini, temel bir talep olarak benimser. İşçi sınıfı da mücadele tarihi boyunca bu talep uğruna büyük mücadeleler vermiştir. İşçi ve emekçiler kendi mücadeleleri ile sermaye devletini sigorta sistemi kurmaya mecbur bırakmıştır. Sermaye sınıfı ise işçi ve emekçilerin geleceklerini, sağlıklarını garanti altına almayı gereksiz ve sermayenin israf edilmesi olarak görmektedirler. Nasıl olsa işsiz yığınlar kapıda beklemektedir. Genç ve sağlıklı yeni işçiler varken, yaşlı ve hastalara ayrılan kaynak, gereksiz bir masraftır. Evet sermaye sınıfının mantığı budur. İşçiler ise hastalandıklarında ya da çalışamayacak kadar yaşlandıklarında yaşamlarını garanti altına alma isteği ile ileri sürdükleri genel sigorta talebiyle, hem sömürünün sınırlandırılmasını hem de kendi geleceklerini garanti altına almasını sağlamak istemişlerdir. Bu mücadeleler sayesinde özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde önemli kazanımlar elde etmişlerdir. Ancak sermaye düzeni kendi doğası gereği (kârlılık oranlarını artırma isteğiyle ya da krizleri bahane ederek) bu hakları geri almak ya da sınırlandırmak için sürekli bir saldırı içinde olmuştur. İşçilerden toplanan sigorta primlerinin sermaye sınıfına ucuz kaynak olarak aktarılması bizzat sermaye devletinin uygulamaları sayesinde gerçekleşmektedir.

Toplanan sigorta primleri ile toplumun büyük bir kesimine kapsamlı bir sağlık ve sosyal güvenlik hizmeti verme imkanı ortaya çıktığı halde, sermaye devleti bu birikimi sermaye sınıfına peşkeş çekmenin çabası içinde olmuştur. Avrupa genelinde, mevcut işsizlik sigortasının sınırlandırılması ve giderek tasfiye edilmesi hedefiyle yürütülen saldırıların da gösterdiği gibi, sermaye düzeni koşullarında hiçbir hak güvence altında değildir.

Bugün ülkemizde de SSK'nın tasfiyesi gündemdedir. Çalışma Bakanlığı'nın hazırladığı ve “ikinci reform paketi” olarak tanıtılan yeni bir saldırı programı ile sağlık ve sosyal güvenlik kurumlarının özelleştirilmesi hedeflenmektedir. Sigorta fonlarının sermaye sınıfına peşkeş çekilmesi ve sermayenin kaynak krizine geçici bir çare olması istenmektedir. Böylece işçi ve emekçilerin sağlık ve yaşlılık sigortası özelemlerinin sömürüsü gerçekleştirilecektir.

Mezarda emeklilik uygulamasını güçlü bir direnişle karşılamaksızın yasalaştıran sermaye devleti, bundan aldığı cesaretle daha kapamlı saldırılarına yönelmektedir. “Bireysel Emeklilik”, “SSK”nın Yeniden Yapılandırılması”, “Türkiye İş Kurumu’nun Kurulması”, “Bağ-Kur’un Yeniden Yapılandırılması” ve “SSK ile Bağ-Kur’un Sosyal Güvenlik Kurumu” adıyla tek çatı altında toplanmasına ilişkin beş tasarı, geçtiğimiz günlerde sermaye meclisine sunuldu. Bu

yasa tasarılarının yasalaşması halinde, işçi ve emekçilerin SSK’dan emekli olma ihtimalinin zayıflamasını fırsat bilen ve palazlanmaya başlayan özel emeklilik şirketlerinin önü de iyice açılmış olacak.

Bu şirketler, en az 10 yıl prim ödeyerek 56-60 yaşlarında emeklilik vaadi ile işçi ve emekçileri aldatarak devasa miktarlarda para toplayacaklar. Toplanan sigorta primlerinin borsaya ve diğer finans kurumlarına aktarılmasının önündeki engellerin kaldırılmasıyla da, sermaye sınıfının kaynak krizine geçici de olsa çözüm olacaklar. Bu sistem sayesinde sadece borsaya 3 milyar dolarlık taze paranın gireceği hesaplanmıştır. Toplanması beklenen toplam kaynak miktarı ise 10 milyon dolar civarındadır. Bugünkü haliyle bile özel sigorta şirketleri çok büyük miktarlarda kârlar elde etmektedirler. Örneğin Koç grubuna bağlı Koç-Alians sigorta şirketi ‘99 yılında %145 net kâr elde etmiştir. Bu kârın üyelerin alacağı maaşlara yansması ise %90 düzeylerinde olmaktadır. Ayrıca Koç grubu yeni yatırımlar için sigorta şirketinin fonlarını kullandığı için finansman sorunu da yaşamamaktadır.

Sağlık ve emeklilik sigorta sistemlerinin ayrılması ile, işçi ve emekçilerin sağlık için ceplerinden çıkacak olan paranın arttırılması hedeflenmektedir. Bağ-Kur ile SSK’nın birleştirilmesi gibi gösterilmeye çalışılan yeni düzenleme, gerçekte sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesinden başka bir şey değildir. SSK’nın elinde olan büyük hastaneler özelleştirilecek ve işçilerin-emeklilerin bu hastanelerden katkı payı ödeyerek yararlanması şartı getirilecektir. Oysa ki bu hastanelerin yapımından bugünkü haline gelmesine kadar, bütünüyle işçilerin ödediği sigorta primleri kullanılmıştır. Bu birikim

sermaye tekellerine yok pahasına peşkeş çekilecek ve işçilerin sağlık hizmetlerini parayla satın alması gerçekleştirilecektir. Ayrıca sağlık sigortası fonuna prim ödemeye de devam edilecektir. Bugün için Bağ-Kur bünyesindeki üyelerin eş ve çocukları için de ek prim ödemesi koşulu getirilmektedir. Bu uygulama hayata geçirilirse, yarın işçilerin de eş ve çocukları için ek sağlık sigortası primi ödemesi zorunlu hale getirilecektir. Ayrıca üç ay üstüste prim demeyenlerin sigortalılıklarının resen durdurulması öngörülmektedir.

Sigorta sistemi kamu yararına yönetildiği koşullarda, toplumun çoğunluğu için kapsamlı hizmet verecek bir potansiyel yaratmaktadır. Ancak, sermaye sistemi toplumun sağlık ihtiyacının en iyi şekilde karşılanması amacını değil, sermaye gruplarının daha fazla kâr elde etmesini hedeflediği için, bu potansiyel

heba edilmektedir. Örneğin Küba’da çok güçlü bir sağlık sistemi kurulmuştur. Koruyucu sağlık hizmetlerinin esas alındığı bu sistemde, herkes için parasız sağlık hizmeti verilmektedir. Üstelik Küba bunu yoğun bir emperyalist kuşatma ve ambargo koşullarında yapmaktadır. Dünyanın süper gücü olarak görülen ABD’de ise nüfusun %30’unun hiçbir sosyal güvencesi yoktur. Nüfusun %40’ının sağlık sigortası sadece ayakta tedaviyi kapsamaktadır. Bu kesimler ameliyat gerektiren tedavileri için Küba’ya gitmektedirler. Çünkü Küba kendi vatandaşlarına ücretsiz verdiği sağlık hizmetlerini, yabancı ülke vatandaşları için de çok ucuz düzeyde verebilmektedir.

Sözkonusu sosyal sigortalar tasarısının yasalaşması halinde, özel hastanelerde uygulanan sağlık fiyatlandırmasına göre ödeyecekleri katkı payı, işçilerin hastane kapısına bile gelmesini olanaksız hale getirecektir. Çünkü bugün özel bir hastanenin muayene ve tedavi ücretinin %30’u asgari ücretli bir işçinin ücretini aşmaktadır. Bugün SSK’da 3-5 milyona mal olan bir akciğer filminin özel hastanelerdeki ücreti 100 milyonlar civarındadır. Emeklilerin aldığı sefalet ücretinin ise muayene ve tedavi ücretlerinin %20’sini karşılamaya yetmeyeceği çok açıktır. İşçi ve emekçiler eş ve çocukları için de ek prim ödemek zorunda kalacak, ama sağlık hizmetlerinden yararlanmaları mümkün olmayacaktır. Çalışma Bakanı, işçilerin özelleştirilecek olan hastanelerde yatarak tedavi olduklarında katkı payı ödemeyeceklerini müjdeli bir

haber olarak duyuruyor. Yataklak hale gelene kadar tedavi edilmeyen hastaların, yaşamları bağlarının kopma noktasına geldiği, bakımsızlıktan dolayı iyileşmelerinin zorlaştığında yararlanabileceği bir hizmet için prim ödediği bir sistem yaratılmıştır. İşte sermaye düzeninin

övündüğü hizmet düzeyi budur.

Patronlar, en küçük bir soğuk algınlığında bile tedavi olma imkanları varken, işçilere ise ölme noktasında tedavi imkanı sağladıkları ile övünebiliyorlar. İşte, işçi ve emekçilerin yatırdığı sigorta primleri ve bu primlerin yağmalanması ile elde edilen kâr sermaye sınıfını lüks içinde yaşıyor.

Kendi sınıf düşmanlarımızın bizlerin alınteri üzerinde tepinmesine izin vermeyelim. Sermaye devletini kapsamlı bir genel sigorta sistemi kurması için zorlayalım. Sigorta primlerinin patronlar ve devlet tarafından ödenmesini sağlamak için mücadele edelim. Ve sigorta fonlarının sermaye sınıfı tarafından yağmalanmasını engellemek için işçi-emekçi denetimi altında yönetilmesini sağlamak için mücadele edelim. Aksi halde sermaye sınıfının ve devletin saldırılarının sonu gelmeyecektir.

**HERKESE İŞ,
TÜM ÇALIŞANLARA
İŞGÜVENCESİ!
Kızıl Bayrak**

“Umut(suz bir çırpını) operasyonu” ve güdümlü medya

“İran yanlısı Selam grubuna üye militanlar, sorgularında Uğur Mumcu’yu katlettiklerini itiraf ettiler” (Cumhuriyet, 7 Mayıs ‘00) bilgisinin basına sızdırılmasıyla, kontr-gerilla medyası için bir kez daha düğmeye basılmış oldu. 8 Mayıs tarihli gazetelerden, kontr-gerilla cumhuriyetini aklamak ve daha ileri düzeyde tahkim etmek “umut”uyla, uzun zamandır bir operasyonun yürümekte olduğunu öğrendik. İçişleri Bakanı’nın 7 Mayıs tarihli açıklamalarında “Emniyet Genel Müdürlüğü koordinesinde kurulan ve istihbarat ağırlıklı çalışan özel ekibin 21 Şubat 2000 tarihinden beri özel bir çalışma yürüttüğünü” vurguladığı yazıldı. Aynı açıklamasında Tantan, “faili meçhul dosyalarının yeniden ele alınması” ve “aydınlatma çalışmaları”nın başlatılması tarihinin “özellikle Temmuz 1999” olduğunu da belirttiyordu.

Düğmesine basılan kontr-gerilla güdümlü medya

Bakanın bu açıklamaları ve ismi saklı “üst düzey yetkililerin” bilgilendirmeleriyle, Susurluk medyası daha bir özgüvenle sarıldı işine ve esaslı bir manipülasyon başladı:

“Mumcu suikastinde bulgular ve belgeler, İran’la Türkiye’de faaliyet gösteren ‘radikal islamcı’ örgütler arasındaki ilişkiyi gözler önüne serdi. Ele geçirilen onbinlerce belge, Hizbullah ile İran ilişkisini kanıtlıyor...” (Cumhuriyet, 10 Mayıs ‘00)

“Bomba İran ajanlarından...” (Cumhuriyet, 11 Mayıs ‘00, ana manşet)

“Terörün adresi İran” manşeti altında; “Avrasya

Araştırma Merkezi’nce hazırlanan raporda İran’ın Türkiye’deki köktendinci ve bölücü gruplara diplomatları aracılığıyla silah ve para yardımıyla bulunduğu belirlendiği kaydedildi.” (Cumhuriyet, 12 Mayıs ‘00)

“İran’ın tetikçisi Tevhid Terör örgütü tümüyle çözüldü...” (Sabah, 15 Mayıs ‘00)

“Kışlalı suikastını ‘Kudüs Savaşçıları’ adlı terör örgütünün gerçekleştirdiği belirlendi”, “Talimat İran’dan” (Cumhuriyet, 16 Mayıs ‘00)

“Silahlar İran’dan” (Sabah, 16 Mayıs ‘00)

“Üçok’un talimatı da İran’dan”, “İran ‘Özel Harp Örgütü’nün Türkiye’deki uzantıları sorgulanırken Aksoy cinayetinin de izine ulaşıldı”, “İçişleri Bakanı Saadetdin Tantan’ın vurguladığı arşivler, İran’ın Türkiye’de önce bir iç karışıklık, daha sonra iç isyan çıkarmaya yönelik planını adım adım ortaya koyuyor.” (Cumhuriyet, 17 Mayıs ‘00)

“Emniyet: Adres İran” (Zaman, 17 Mayıs ‘00)

“Suikastlar İran’ın işi” (Sabah, 17 Mayıs ‘00)

“MGK’da, teröre destek verdiği için İran’ın uyarılması kararlaştırıldı...” (Zaman, 18 Mayıs ‘00)

“İran maalesefiyi bir komşu olamadı” (Sabah, 18 Mayıs ‘00, Ecevit’in sözlerinden iç sayfa manşeti)

“İran köşeye sıkıştı”, “Hizbullah-İran bağlantısı belgelendi. Somut delilleri içeren dosya İran’a verilmek üzere İçişleri’nden Dışişleri’ne gönderildi” (Sabah, 18 Mayıs ‘00)

“CHP Genel Başkan Yardımcısı İnal Batu, ‘Terör örgütü PKK lideri Abdullah Öcalan’ın iadesine yönelik

Suriye’ye uygulanan yaptırım gibi İran’a da tavır alınması gerektiğini vurguadı”, “A. Taner Kışlalı’nın kızı Dolunay Uluç ‘Tahran’a daha ciddi yaptırım bekliyoruz. Kuklaları değil, ipleri ellerinde bulunduranlar cezalandırılmalıdır’ dedi” (Cumhuriyet, 15 Mayıs ‘00)

“Tahran Radyosu terörün sesi” (Cumhuriyet, 18 Mayıs ‘00) vb., vb...

İşğa mı yürünüyor, yoksa yeni bir karartma operasyonu mu sürdürülüyor?

Laik-kemalistlikle, dincisiyle, Amerikancısıyla medya işte böyle buyurdu. Yukarıdaki alıntıların büyük çoğunluğu iri puntolarla atılan başlıklardır. Görsel ve yazılı medyayı az çok takip eden herkes, “Umut operasyonu” gündemi üzerine söylenen herşeyin yukarıdakilerin hemen aynısı olduğunu görecektir.

Tüm bu gürültülü kampanyayla kitlelere şunlar empoze edilmeye çalışılıyor:

Bir; faili meçhul cinayetlerden dış güçler, özellikle de İran sorumludur.

İki; olayların failleri Türkiye’yi Ortaçağ karanlığına mahkum etmek isteyen kökten dincilerdir.

Üç; bunun böyle olduğu “binlerce belge-bulgu-veri”yle kanıtlanmıştır.

Dört; cinayetlerin şimdiye kadar çözülmemesi, eskiden işbaşında olan kötü siyasetçiler yüzündendir.

Ve beş; “istikrar”da “kararlılık” gösteren yeni hükümet devlet için yeni bir dönem açmıştır; zaten geçmişte tek suçu olayları aydınlatmamak olan devlet, artık tertemizdir! vb...

Ya da bir burjuva kalemşörün bakışıyla özetlenecek olursa; “Amerikalı bir uzman ‘Türkiye bağışsakarını temizliyor’ demişti. Oysa bugün daha köklü bir temizlik yaşıyoruz. (...) Türkiye’yi din adına kanlı bir kardeş kavgasının girdabında yok etmek isteyen dışardaki karanlık güç ve onun içerideki uğursuz kuklaları, devrilen domino taşları gibi peş peşe değişre ediliyor; gizli planları, silahları, cephanelikleri açığa çıkıyor. Türk devleti yalnız dünyaya değil, kendi vatandaşına da rezil oluyordu. Karanlık devletin suçlanması için kullanılıyordu. Bu güvensizlik sistemi içinden çürütüyordu. Evet, bir ‘derin devlet’ varmış bu işlerin gerisinde...

Ama İran’daki derin devlet!.. Tantan, dirayetli, cesur ve işi bilen bir siyasetçinin neler yapabileceğini ispatladı. (...) (Tantan’ın bu gücü) sağlam ve kararlı bir hükümetin iradesine de dayanıyor. Türkiye artık işğa yürüyecek!” (Güngör Mengi, Sabah, 16 Mayıs ‘00)

Her zaman olduğu gibi, kontr-gerilla cumhuriyetinin basını, bu son gündemde de, tam da Güngör Mengi’nin ortaya koyduğu düşünceleri yaymak için topyekûn bir seferberlik içine girdi. Üstelik güya operasyon hakkında yayın yasağı varken bunu yaptı. Suçluları tespit etti, sorunu çözdü, karar yetkisini gene kimseye bırakmadı.

Üç günde çuvallayan operasyon

Fakat herşey her zaman istenilen biçimde olmuyor. Nitekim ısrarla sonuca doğru gidildiği yaygarası koparan medya, çok geçmeden kendi kendini yalanlayan haberler yayınlamak zorunda kaldı. Örneğin basın ısrarla adresin İran olarak kesinleştiğini ve bunun “onbinlerce belge-bulguya” kanıtlandığını iddia ediyorken, Dışişleri

Bakanı “Şu andaki bilgiler, katılanlardan bazılarının İranlı olduğu iddiasıdır. Bir de bazılarının geçmişte -ki sanıyorum hepsi Hatemi öncesi döneme ait- Türkiye’de görevli diplomatlar olduğu iddiasıdır.” (Sabah, 20 Mayıs ‘00) diyerek, ellerinde iddiadan öte bir şey olmadığını açıklıyordu.

Yine 23 Mayıs’ta, güya olayı aydınlatan Emniyet teşkilatının başındaki zat (Turan Genç), basın açıklamasında, “Elimizde somut deliller yok” diyordu. Medya, operasyon konusunda, “aman, şeytanın avukatlığını yapıp kuşku oluşturmayalım; kuşku yaratırlar ‘karanlığın maşaları’dır” yönlü çabasını sürdürdü dursun; gerek “yetkili”lerin açıklamaları, gerekse de medyatik şova dönüştürülen tatbikatlarda ortaya çıkan çelişkiler yumağı, yine aynı medyanın deyimiyle, “operasyon hakkındaki kuşku-soruları artırıyor.”

Oynanan öylesine kirli bir oyun ki, inandırıcı kılınamayan kaba senaryolar karşısında tam bir ikiye bölünme sergilemek dışında bir şey yapılamıyor.

Güdümlü medyanın iğrenç misyonu

Yine de Susurluk medyasının toplumun gözünün içine baka baka gerçekleri tepetaklak etmesini iyi başardığını teslim etmek gerekiyor. 28 Şubat ‘97’de generaller “rejim için tehlikeli hale gelmiş ‘siyasi islam’a balans ayarı” dediler, medya o günden beri devletin ve ordunun laikliğini pompalıyor topluma. Sanki “siyasal islam” gökten zembille inmiş. Öncesi bir yana, özellikle ‘80 darbesiyle birlikte dini gericiliğin gelişip serpilmesi için imam hatiplerden tarikatlara her tür olanağın bizzat devlet tarafından sunulduğu, işin başını ise bizzat devletin çelik çekirdeği ordunun çektiği bir anda unutuluverdi.

Medyatik bakan “arşivlere bakın” diye buyuruyor, güdümlü medya hemen işe koyuluyor, sonuca varmakta güçlük çekmiyor. Meğerse herşey dışarıyla bağlantılı bölücü ve kökten dinci terör örgütlerinin işiymiş, devletimiz tertemizmiş! Öyle ya, 17 bin “faili meçhul” cinayeti, yargısız infazlar, işkenceler, köy-orman yakmalar yüzünden uluslararası alanda tazminat ödemeye mahkum edilmiş, mazlum bir halka karşı yıllardır en kirli ve vahşi bir savaş yürütmüş, kendisi için kurşun atan faşist katilleri “şerefli” ilan etmiş, “1000 operasyon”uyla övünmüş, Hizbul-kontra çetesini bizzat kurduğu ve beslediği tartışmasız olan bir kontr-gerilla devleti yapmış olamaz! Bu olsa olsa İran’ın işidir!

“Kendi pisliğini kuma örter, yüzünü salyasıyla temizler.” Burjuva medya hem “kum”, hem de “salya” olarak büyük bir misyona sahip. Geçmişte ve bugün olduğu gibi, kontr-gerilla cumhuriyeti için yarın da seve seve bu iğrenç misyonunu yerine getirecektir.

Çekilmesi gereken “tuğla” ve yıkılması gereken “duvar”

Ve 18 Mayıs tarihli Sabah gazetesinden bir haber: “Bir gazetecinin dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar’ın ‘Bir tuğla çekilirse, duvar yıkılır’ dediğini hatıratması ve ‘Siz duvarı yıktınız mı?’ diye sorması üzerine Ecevit ‘Duvarın hepsi yıkılırsa, olayların hepsi aydınlığa kavuşur’ dedi ...”

Oysa “duvarın yıkılması” bir yana, daha da pekiştirilmesi için onyıllardır kirli ve kanlı oyunlar oynanıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin önünde, parti bayrağı altında birleşerek, bu karanlık oyunlara son verme, sermayenin kanlı iktidar duvarını yıkmaya görev ve sorumluluğu duruyor.

Dışarda İran içerde irtica karşıtlığının içyüzü

Rejimin yeni yönelimi ve açmazları

D. Başar

Uğur Mumcu ve A. Taner Kışlalı suikastlarının çözüldüğü iddiasıyla gerçekleştirilen Tevhid ve Kudüs Savaşçıları operasyonları, sermaye düzeninin İslami gericilikle ilişkisi ve düzenin yeni yönelimleri konusunda bir dizi tartışmayı da beraberinde getirdi. Cinayetlerin faileri diye piyasaya sürülenlerin düzmece ifadeleri üzerine gözler İran'a çevrildi. Düzenin akıl hocalığını yapanlar, yoğunlaşma alanlarını daha İran seçimleri yapılmadan aylar önce bu ülkeye odaklamışlardı. Hizbullah operasyonları sırasında Hizbullah'ın İran'da eğitim aldığı, bu ülkede üslendiği yazılıp çizilmesine rağmen, devlet-Hizbullah bağlantısı o kadar belirgin şekilde önplana çıktı ki, düzen sözcüleri üzerlerindeki pisliği bir türlü temizlemeyi başaramadılar.

Tevhid operasyonları, düzenin Hizbullah operasyonlarında deneyim kazandığını gösteriyordu. Operasyon boyunca Uğur Mumcu ve Kışlalı cinayetinin faileri ile devlet arasında hiçbir bağlantı olmadığı gösterilmeye çalışıldı. Baştan itibaren İran ve onun kurduğu örgütler tablosu çizildi. Halbuki yakalananların daha 3 yıl önce gözaltına alındığı ve İran istihbaratına ilişkin sorular sorularak bırakıldığı, burjuva basına yansıyan bilgiler arasındaydı. Yine aynı kişiler Çeçenistan, Afganistan, Bosna vb. ülkelere çeşitli faaliyetler için gitmişlerdi. Devletin bu ülkelerde bu tür insanları yıllardır kullandığı, artık konuyla ilgilenen herkes tarafından bilinmektedir.

Devletin yürüttüğü kirli işleri başka ülkelere, örgütlere vb. fatura etmek için manipülasyona başvurması yeni bir şey değil. Mehmet Ağar'ın ağzından ifade edilen "1000 operasyon"un hangi taşeron örgütlerle, hangi karanlık ilişki ağlarından yararlanarak, hangi istihbarat teşkilatları ile ilişki içinde yapıldığı ise işin polisiye kısmıdır. Mumcu suikasti, medya tarafından bir taraftan polisiye bir olay gibi işlenmekte, diğer taraftan İran üzerine fırtınalar koparılmaktadır.

Medya kont-gerilla tarafından sistemli şekilde yönlendirilmektedir. Suikastın ardından 7 yıl geçtikten sonra, karanlığın bugün sözde aydınlatılmasının Sadettin Tantan gibi bir mahalle kabadayısının başarılı çalışmalarına bağlanması da, burjuva medyanın en son incilerindendir. Oysa suikastlar ve sonrasında yapılan operasyonlar, tümüyle siyasi bir boyut taşımaktadır ve düzenin yönelimlerini göstermesi açısından önemlidir. Düzenin yeni yönelimlerinde hem iç hem dış dinamikler rol oynamaktadır. Farklı dinamiklerin etkilerini açmadan önce, iç ve dış dinamiklerin önemi ve birbirleriyle ilişkilerine değinmek gerekiyor.

Son operasyonlarla neler amaçlanıyor?

Çeşitli stratejistlerin politik değerlendirmelerinde ülkeler arası ilişkiler, emperyalistlerin hegemonya savaşları, istihbarat servisleri vb. öylesine öne çıkarılır ki, bütün politik gelişmeler adeta birkaç egemen gücün karşılıklı satranç oynaması gibidir. Herşey uzaktan

kumanda edilmekte, karşılıklı hamleler yapılmakta, en küçük gelişmeler bile bu oyunun bir parçası olarak değerlendirilmektedir. Bu değerlendirme tarzında kitleler hiçbir rol oynamazlar. *Aydınlık* gazetesinin tarzı da buna çarpıcı bir örnektir. Türkiye'de yaşanan hemen her gelişme ya "Süper-NATO"nun bir manevrası, ya da devlet içindeki bir klingen işidir. Bu anlayışla devrimci örgütler bile emperyalizmin birer maşası olarak değerlendirilir. Bir derneğin başkanının değişiminden cezaevlerinde gelişen bir eyleme kadar, herşeyin arkasında hep ABD vardır, vb.

Bu çarpık düşünce tarzının arkasında, subjektivizm bir tarafa bırakılırsa, emperyalizmin bölgeye, özel olarak da Türkiye'ye müdahalesinin üst boyutlara ulaşması yatmaktadır. Emperyalizme bağımlılık son yıllarda utanç verici bir köleliğe dönüşmüştür. Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmelerde emperyalizmin belirleyiciliği giderek arttığı gibi, iç siyasal süreçlerin bölge politikalarıyla ilişki alanı da giderek büyümektedir. Bu yüzden önemli siyasal gelişmeler tek başına iç süreçlerle açıklanamaz hale gelmektedir. Kimi zaman Türkiye'nin direnciyle karşılaşmış olsa da, birçok konuda özellikle ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları, işbirlikçi Türk burjuvazisinin ihtiyaçlarıyla da örtüşmektedir.

Mumcu ve Kışlalı suikastlarının çözülmesi için yapılan gösterişli operasyonlar, öncesinde yapılan Hizbullah operasyonları, hatta daha öncesindeki "telekulak" ve Fethullah operasyonları, ve kuşkusuz, RP/FP'nin terbiye operasyonlarıyla birlikte düşünülmelidir. Bütün bunlar, hem düzenin dönemsel yönelimlerini, hem de emperyalizmin bölge politikalarını göstermesi açısından önem taşımaktadır. Herşeyden önce, bu operasyonlar düzenin tahkimatı

anlamına gelmektedir. Arka arkaya yakalanan mafya çeteleri, Hizbullah vb. üzerinden, faşist devlet yüzüne "demokratik" bir maske takmaya çalışmaktadır. Bütün bu operasyonları, AB'ye girme, demokratikleşme, devlet içindeki kirli odakları temizleme, irtica tehlikesini bertaraf etme gibi argümanlarla yürütmektedir. Düzendeki beklenti içinde olan çeşitli kesimler ve toplumsal muhalefetin bir bölümünü yedeklemek açısından bu operasyonlar önemli bir işlev görmektedir.

İkinci olarak, bu operasyonlar, İslami gericiği terbiye etme ve radikal eğilimleri tasfiye işlevi görmektedir. Radikal İslami gericilik önce devlet tarafından yoğun şekilde kullanılmış, bugün ise tersine bir saldırı aracına dönüştürülmüştür. Düzene sadık, MGK çizgisinde bir tür ılımlı dinsel gericilik yaratmada bu operasyonlar etkili olmaktadır.

Son olarak, dinsel gericilikle mücadele adı altında, ordu öne çıkarılmakta, MGK gibi kurumların laikliğin bekçisi olduğu izlenimi yaratılmaktadır. Bütün bu gericiği onyıllardır besleyip büyüten ordu, şimdi de

laiklik bekçisi, demokrasi kahramanı olarak sunulmaktadır.

Rejimin ABD'nin bölge politikalarıyla örtüşen yeni yönelimi

İçerde bu ihtiyaçlara denk düşen operasyonlara emperyalizmin bölge politikaları açısından bakıldığında, ortaya daha kapsamlı bir tablo çıkmaktadır. Bu, ABD'nin, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü üzerinden Ortadoğu ve Kafkasya'da geliştirmeye çalıştığı yeni konseptin özelliğinden gelmektedir.

ABD'nin Ortadoğu ve Kafkasya politikasında, Türkiye ve İsrail'le kurduğu stratejik işbirliği ana eksenidir. Bu eksen ABD'nin bölgedeki egemenliğinin güvencesidir. Bugüne kadar hem Türkiye hem İsrail ile kurulan ilişkiler, son yıllarda giderek farklı bir içerik kazanmaya başlamıştır.

Türkiye '80'li yıllarda, önce Ortadoğu ve İslam ülkelerinin liderliğine soyunmuş, bu çerçevede kurduğu ilişkilerle, ABD'nin o dönem ihtiyaçları çerçevesinde, Sovyetler Birliği'ni sınırlandırma rolünü de üstlenmeye çalışmıştır. Bölgedeki hegemonya savaşlarının gerektirdiği tarzda, İslami gericilik, ABD ve Türkiye tarafından bilinçli biçimde kullanılmıştır. Aynı dönemde içerde de, bu yönelime uygun olarak, "Türk-İslam sentezi" denilen bir ideolojik bulamaç geliştirilmiştir. Dinsel gericilik devrimci gelişmeye karşı dalga kıran olarak kullanılmak üzere beslenip palazlandırılmıştır. Arap ve İslam dünyasıyla kurulan ilişkilerle içerdeki bu yönelim, birbirine paralel gelişmiştir.

Ne var ki, Sovyetler Birliği'nin dağılması, Ortadoğu'da ABD'yi tek egemen güç haline getirmiştir. Öte yandan, bir dönem desteklenen İslami gericilik, zamanla kendi içinden ABD karşıtı radikal eğilimler de yaratmaya başlamıştır. Egemenlik çatışmasının yoğun olarak sürdüğü Afganistan, Çeçenistan, Cezayir gibi ülkelerde, İslami gericilik üzerinden politika yapılmaya devam edilirken, egemenliğin önemli ölçüde sağlandığı bölgelerde yeni bir konsept devreye sokulmuştur. İsrail'in önce Mısır ve Ürdün, ardından Filistin ve Suriye ile "barış" görüşmeleri, bu yolda atılan adımlar olmuştur. Bu bölgelerde terörün eksik olmadığı bir Amerikan-İsrail "barışı" yaratılmaya çalışılırken, silahlar bu kez Irak ve İran'ın üzerine doğrultulmuştur. Irak'ın ezilmesinin ardından, İsrail çevresindeki ülkelere oynanan kirli oyunlar, şimdi de İran'ın üzerinde oynanmaya çalışılmaktadır.

ABD'nin bölgedeki yeni konsepti hayata geçirmesine paralel olarak Türkiye'de de bir konsept değişimi başlamıştır. Türk-İslam sentezi bir tarafa atılmış, İsrail'le ilişkiler daha açıktan savunulmaya başlanmıştır. Nihayet İsrail ile Türkiye arasında yapılan çeşitli antlaşmalarla buna resmi bir boyut da kazandırılmıştır. Aynı dönemde içerdeki dinsel gericiliğin terbiye edilmesi için adımlar atılmış ve bizzat ordu eliyle hayata geçirilmiştir. Bölge ülkeleri arasındaki ilişkiler, İslam görüntüsünün arka plana itildiği bir tarzda geliştirilmektedir. Ekonomik ve askeri ilişkiler ön plana çıkarılmakta, farklı dinler arası yakınlaşmanın propagandası yapılmaktadır.

Böylelikle ABD'nin Ortadoğu konsepti ile Türkiye'de dinsel gericiliğin zayıflatılması ya da terbiye edilmesi yönelimi üstüste düşmüştür. Hiç kuşkusuz, emperyalist egemenlik ilişkilerinin aldığı boyut bu üstüste düşmede belirleyicidir.

Düzenden “demokratikleşme” bekleyenlerin gaffeti

Arka arkaya çözüldüğü iddia edilen Mumcu ve Kışlalı suikastlarının ardından Türkiye’nin ve ABD’nin yönelimleri daha açık görünür hale gelmiştir. Adı sanı duyulmamış yeni örgütler ortaya çıkarılmaktadır. 12 Eylül öncesinde devlet tarafından kurulan TIT türü örgütler piyasaya sürülmektedir.

Hizbullah, Mumcu ve Kışlalı, Üçok, Aksoy suikastları, Tevhid ve Kudüs Savaşçıları gibi bir dizi gelişme, sürecin bütünüyle birlikte düşünüldüğünde, rejimin ve emperyalizmin yeni yönelimleriyle uyum içindedir. Oysa sermaye düzeni ve onun faşist devletinden beklenti içinde olanlar, bütün bu yaşananlardan devlet içinde farklı eğilimler, çatlaklar, çatışmalar vb. çıkarabilmektedirler. Elbette bir yönelim değişikliğinin kimi gerekleri olacaktır. Sürece uyum gösteremeyen, buna direnenler yola getirilecek ya da ayıklanacaktır. Ancak bunlardan yola çıkarak çatışmadan söz etmek mümkün değildir.

Bütün bunlardan çıkarılabilecek en önemli sonuç şudur. Rejim ömrünü uzatabilmek için dinsel gericiliği her zaman kullanmıştır ve kullanmaya devam edecektir. Ancak kitlelerin düzene yedeklenmesi için kullanılan bu gerici ideoloji döne döne yeni sorunlar üretmektedir. Bunun arkasında yatan, Türkiye’nin istikrarsız sosyo-ekonomik yapısı, emperyalizme kölece bağımlılığı ve bunların ürettiği güçlü kitle dinamiğidir. Sermaye düzeni bu ülkede Avrupa’da olduğu gibi bir tür Hristiyan Demokrat partiler üretmeye eğilimli olsa da, bunun zemini yoktur. Toplumsal dinamiklerin hızla değiştiği, çalkantılı bir siyasal yaşamın olduğu böyle bir toplumda, düzenin her türlü istikrar arayışı geçici ve çarpık olacaktır.

Kimi Kemalist aydınlar islamiyetin reformlara açık olmadığı, her türlü şiddet eğiliminin islamiyetin doğasında olduğu gibi teoriler üretmektedirler. Oysa, şiddet eğiliminin hızla gelişmesinin arkasında duran çürümüş düzen gerçekliği gözden kaçırılmaktadır. Sömürünün azgınlaştığı, en küçük istemlerin bile yoğun bir baskı ve terörle karşılandığı, toplumsal dinamikleri kötürüm etmek için korkunç bir ideolojik manipülasyonun yapıldığı bir ülke, doğal olarak bir devrim toprağıdır. Üstelik, siyasal mücadele alanına çıkmayı başardığı koşullarda toplumsal hareketliliği yönlendirebilecek işçi sınıfına sahip bir Türkiye’de, bu çok daha belirgindir.

Sonuç olarak, düzenin gelişen devrimci dinamikleri ezmek hedefiyle yeni yönelimlere girdiği bir süreçle karşı karşıyayız. Bu tablodan “demokratikleşme” girişimleri çıkaranlar hayal dünyasında yüzmektedirler. Atılan her göstermelik “demokratik” adım gerçekte birer saldırı hazırlığıdır. Kaldı ki, bir devrim toprağında kitlelerin hareketine dayanmayan en küçük bir demokratik adımın atılmayacağı, tersine baskı ve terörün daha da yoğunlaştığı, yoğunlaşacağı açıktır.

Maddi-toplumsal gerçeklere dayanmayan çarpık anlayışlar her zaman olmuş ve her zaman yaşanmıştır. Bu kesimler sadece kendilerini değil, etkiledikleri kitleleri de büyük yıkımlara götürmüşlerdir. Bu yüzden reformist, teslimiyetçi, devlet solcusu akımlara karşı mücadele etmek bugün büyük bir önem taşımaktadır.

Kitle hareketi ve taktik politika

H. Yağmur

Sermaye iktidarı tarihin en kapsamlı saldırısını başarıyla tamamlamak istiyor. Yapısal krizi nedeniyle düzenin esneme imkanlarına sahip olmaması, pervasızlığının nesnel zeminini oluşturuyor. İşçi ve emekçilere ödettirilecek kapsamlı faturanın planlayıcısı IMF, yıkım programından taviz verilmemesi, saldırının kararlılıkla yürütülmesi yönündeki denetimlerini kesintisiz devam ettiriyor. Bu programın özü özet, tüm kaynakların uluslararası tekelere ve işbirlikçi sermayeye peşkeş çekilmesidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi katmanlar, krizin faturasının ödettirilmesi çerçevesinde sermaye devletinin doğrudan hedefidir.

Yıkım programının içeriği özelleştirmelerin hızlandırılması, SSK’nın tamamen tasfiye edilmesi, sosyal güvenlik sisteminin sermaye için rant alanına dönüştürülmesi, emekçi köylülüğe dönük teşvik ve sübvansiyonlar kaldırılarak yıkımın derinleştirilmesi, eğitimin özelleştirilmesi, kamu emekçilerinin sefalet ücretlerine mahkum edilmesinden oluşuyor.

Bu pervasız saldırıları boşa çıkarmak için işçi sınıfının devrimci eylemliliğini geliştirmek çerçevesinde kuşkusuz ki tek boyutlu bir taktik politika olamaz. ‘90’lı yıllar boyunca yer yer ileri eylemlilikler gerçekleşse de, durgunluğun kırılmadığı ve hareketin parçalı olduğu gerçeğini tespit ediyoruz. Bu durumda, taktik politikaların her toplumsal kesimin duyarlılıklarıyla bağlantılı olarak özgülleştirilmesi, çalışmamızın başarısı, politik kuvvet olabilmemiz açısından temel önemdedir.

Sınıf hareketinin mevcut zayıflığı, kendiliğinden ve parçalı çıkışların damgasını vurduğu bir eylemlilik sürecinin de doğal zemini. Hareket politikleşmediği koşullarda, parçalılığı da kaçınılmaz hale geliyor. İşçi sınıfı ve emekçiler soruna salt kendilerini kesen yönleri üzerinden ilgi gösteriyorlar, harekete geçmeleri de bu zemin üzerinde gerçekleşebiliyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tatmin edilmemiş talepleriyle bağlantılı olarak, büyük hoşnutsuzluk ve öfkesinin de nesnel bir gerçeklik olduğu koşullarda, kitle hareketinin belirli aralıklarla patladığı gerçeği, son on yıllık sürecin önemli bir verisidir. İşçi ve emekçiler, kendiliğinden de olsa, omuzlarına yüklenmek istenen IMF-TÜSİAD patentli sömürü paketlerine karşı eylemli tepkilerini ortaya koydular, koyuyorlar. Daha da önemlisi, sınıf ve kitle hareketi, devletle doğrudan doğruya karşı karşıya gelme sonucunda herhangi bir yenilgi yaşamış da değildir henüz. Kendiliğindenliğin damgasını vurduğu kitle hareketi, devrimci bir öncüyle buluşamadığı koşullarda, genel olarak birleşik militan bir tarzı yakalayamıyor. Hareketliliğinin politikleşmemesi, toplumsal düzeyde sarsıcı etkisini göstermesini sınırlıyor. Bu da moral yıkım, güvensizlik vb. sonuçlara yol açıyor.

Yine son on yılın deneyimi işçi ve emekçilerin kitlesel olarak alanlara çıktıklarına defalarca tanıklık etti. Ne var ki, devrimci önderlik rolünü oynayamadığı koşullarda, önce eylemlerin kitleselliğinde daralma yaşanıyor, bir süre sonra da bunlar sönümleniyor. Elbette bu söylenenlerden kitle hareketinin ortaya çıkmasında devrimci önderliğin müdahalesinin mutlaklaştırılması sonucu çıkarılmamalıdır. İşçi ve emekçi hareketi çoğu durumda devrimci önderliğin yönlendirmesiyle ortaya çıkmaz; tersine, o genellikle kendiliğinden dinamiklerin ve birikimlerin ürünüdür. Devrimci önderliğin önemi ve rolü, hareketin sürekliliği, militanlığı, politikleşme düzeyi ile hak alıcı konuma yükseltilmesi noktasında düğümlenmektedir.

Dolayısıyla, içinden geçtiğimiz süreçte, komünistlerin, kitle hareketliliğinin gelişiminin ve militanlaşmasının olmazsa olmaz koşulu olan politikleşip devrimcileşmesinin nasıl bir çalışma tarzıyla, hangi araç

ve yöntemlerle, nasıl bir tempoyla başarılabileceği üzerinde yoğunlaşmaları yaşamsal önemdedir. Partinin dönemsel politik bakışının yaşam bulması, böylesi bir yoğunlaşmayı gerektirmektedir.

Öte yandan, siyasal süreçlere ilişkin yaptığımız tespitlerin büyük oranda pratikte doğrulandığı, süreçlerin ortaya çıkardığı bir gerçekliktir. Bu alandaki üstünlüğümüzü bir dizi siyasal süreçte rahatlıkla görebiliriz. Örneğin, düzen cephesinde dinsel gericiliğin RP şahsında terbiye edilmesi ihtiyacını, biz 28 Şubat’ın iki yıl öncesinde, daha 3. Genel Konferans’ta ortaya koyduk. Politik saptamalarımızın pratikte doğrulandığını da yaşayarak gördük. Peki, politik çalışmamızın yerellerde özgülleştirilmesine, bu genel politik değerlendirmelerimizi ve tespitlerimizi ne kadar yedirebiliyoruz?

Bir partinin kuruluş kongresi genelde bir program kongresidir. Fakat kamuoyuna sunulmuş bulunan materyalin de tanıklık ettiği gibi, kuruluş kongresinde program sorunu kadar taktik sorunu, politik çalışma ve müdahalenin sorunları özel bir ağırlıkla ön plana çıkabilmiştir. Bu elbette bir rastlantı değildir; bu, genel politik çizginin somutlaştırılıp özgülleştirilmesindeki belli bir yetersizlik ve zorlanma tespitinin ürünüdür. Dönüp bakılırsa eğer, tartışmalarda ve değerlendirmelerde bunun açıklıkla ifade edildiği, altının özellikle çizildiği görülecektir. Taktik politikada, taktik politikanın özgülleştirilmesinde ustalaşmak zorundayız. Bu, gelişen hareketliliği yönlendirebilmenin, siyasal süreçleri etkileme yeteneği ve somut başarısını elde edebilmenin temel koşuludur.

Kitle hareketinin geri bir düzeyde seyrettiği, bunun doğal sonucu olarak hareketin parçalı olduğu dönemlerde, taktik politikanın özgülleştirilmesi, işçi sınıfının ve tüm emekçi kesimlerin somut taleplerinin, duyarlılık alanlarının en etkin halkasından yakalanması, bunun başarılabilmesi demektir.

Sermaye iktidarı, dayattığı sosyal yıkım programına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin dipten dibe mayalanan öfkesini çeşitli mücadele biçimleri ile ortaya koyacağını biliyor. Onun açısından sorun işçi ve emekçi hareketliliğinin tamamen yok edilmesi değil, kabul edilebilir bir düzeyde tutulabilmesidir. Sınıf hareketinin önüne dikilen barikatlar veya sermaye iktidarının büyük imkanı olan denetim araçlarının varoluşu gerekçesi budur.

Hareketin denetim altına alınması, aynı zamanda, işçi ve emekçileri yorarak güçten düşürmenin, umutsuzluğa itmenin, herhangi bir kazanım elde etmesini engellemenin de zemini. Sermaye devleti en küçük bir talebin dahi mücadeleyle elde edilmesinin korkusunu yaşıyor. Mücadeleyle haklar elde edilmiş olsa dahi, bunu kendi lütfuymuş gibi sunmaya çalışıyor. Zira, mücadeleyle elde edilen kazanımların, işçi sınıfı ve emekçilerin kendilerine güveni geliştireceğini biliyor. Militan mücadelelerle elde edilmiş kazanımların, yeni taleplerin kazanılması doğrultusunda yeni çıkışları kamçılamasından ürüyor.

Son on yıldır işçi sınıfı, bir dizi irili ufaklı eyleme rağmen, saldırıları boşa çıkarma, kazanımlar elde etme çerçevesinde başarılı olamadı. Geline yerde sınıf devrimcileri, taleplerin kazanılmasına dönük politik-pratik çalışma noktasında özel olarak yoğunlaşmalıydılar. Bu, sınıfın kendine güven sağlamasının da, daha ileri siyasal talepler için mücadele etmesinin de zemini olacaktır.

Kitlelerin yakıcı taleplerini saptayıp bu doğrultuda özgül politikalar geliştirebilmeli, bunu uygun örgüt ve mücadele biçimlerinin doğru saptanması ile birleştirebilmeliyiz.

Politika elbette güçle yapılır. Ama güç olmanın biricik yolu da yine politikadan, politikada ustalaşmaktan geçmektedir.

Cenevre/İsviçre:

1 Mayıs'ın gösterdikleri ve Ekim Gençliği'nin görevleri

Cenevre'de 1 Mayıs yürüyüşüne hazırlık olarak afişlerimiz birkaç gün önceden yürüyüş alanlarına asıldı. 1 Mayıs günü kutlama alanına geldiğimizde kalan afişleri de bu bölgelere astık. Yürüyüş için büyük bir bölümü Fransızca hazırlanmış olan bildirilere sahiptik. Bildirilerde kapitalist dünya düzeninin çürümüşlüğü ve topluma dayattığı geleceksizlik dile getiriliyordu. Bildiriler yürüyüşe katılanlar tarafından beğenildi. Yabancı gruplardan gençler ayrıca afişlerimizi beğenip hatıra olarak istediler.

Yürüyüş başladığında pankartlarımızı açtık. Pankartımızda Fransızca, Türkçe ve Kürtçe "Yaşasın 1 Mayıs" yazıyordu. Kızıl bayraklarımızı gökyüzünde dalgalandırdık. "Yaşasın 1 Mayıs", "Kahrolsun kapitalizm yaşasın sosyalizm" sloganlarını haykırdık. Bildirilerimizi yürüyüşteki insanlara, ilgili çevrelere, gençlere ve arabalara, otobüslere kadar her yere ulaştırarak başarılı bir şekilde dağıtımını tamamladık.

Bildirilerimizi en çok alanlar gençler ile üçüncü kuşak işçi ve emekçiler oldu.

Özelleştirmenin bütün sektörlerde geliştiği, işsizliğin arttığı, işçilerin ve emekçilerin ücretlerinde büyük bir düşüş yaşandığı bugünlerde 1 Mayıs'a katılımın yetersiz olması düşündürücüdür. Bunun nedenlerinden birisi, düzenin, uyguladığı yozlaştırma ve bireyselleştirme politikasıyla, kitleleri paralize

ederek cesaretlerini ve özgüvenlerini kırmış olmasıdır. İkinci bir neden ise, 1 Mayıs'ta fabrikaların ve işyerlerinin açık olamasıydı. Eğer 1 Mayıs için izin alsalar, bu ücretlerinden kesiliyor. Ayın sonunu zor getirenler bu nedenle çalışmayı tercih ediyorlar.

Kuşkusuz 1 Mayıs'ta canıyla, yüreğiyle, sloganlarıyla katılan insanlar da vardı. İşte bu protelerler ve genç kuşaklar, bu günün anlamının ve öneminin bilincindeydiler.

Biz Cenevre Ekim Gençliği olarak pratik çalışmalarımızı yoğunlaştırarak, bu gidişin son bulması için üzerimize düşeni yapmak kararlılığındayız. Okullarda çocukların ve gençlerin zihinlerini daha küçük yaşlardan itibaren zehirleyerek ele geçirmekte olan kapitalist sistem, böylece devrime akabilecek güçleri de daha küçük yaşlarda bloke etmektedir. Buna karşı gençleri bilgilendirmeli ve inançlarını yükseltmeliyiz. Bundan sonra örgütlenme ve eğitim çalışmalarımızı yoğunlaştırarak kapitalizme karşı güçlenmek zorundayız.

Yürüyüş bittikten sonra yoldaşlarımızla bir değerlendirme toplantısı yaptık. Yürüyüşe katılan bir genç arkadaş, buradaki göçmen işçi çocuğu gençlerin feodal yaşamdan şikayetçi olduğunu belirtti. Bu gerçekliği görmüş olan arkadaşla, burada yaptığımız

faaliyetlerden, 26 Eylül 1999'da gerçekleştirilen katliamda şehit düşen 10 devrimci tutsaktan ve yeni katliamları engellemek için "F Tipi" cezaevlerine karşı yürütmüş olduğumuz imza kampanyasından bahsettik. Yaptığımız eğitim çalışmalarından sözettik ve yakın bir zamanda düzenleyeceğimiz gençlik kampı hakkında bilgi verdik. Kampın anlamını, kollektif yaşamın insanlara neler kazandırdığını, kendisini geliştirmek için büyük bir fırsat olacağını söyledik.

Önümüzdeki dönemde biz Ekim Gençliği'ne büyük görevler düşüyor. Özellikle *Ekim Gençliği*'ni yeni okumaya başlayan yoldaşlarla birlikte toplantılar yapmalı, pratiğin önemini kavrayarak üzerimize düşen görevleri büyük bir devrimci coşkuyla yerine getirmeliyiz.

Dünya emperyalizminin büyük bir çürüme ve kokuşma yaşadığı bugünlerde, biz gençliğin iki alternatifi var. Ya kokuşmuş düzenin içine karışarak yarınları olmayan bir nesil olarak sonbaharlarda yaprakları dökülen ağaçlar gibi solup gideceğiz. Ya da devrim saflarında yer alıp, ilkbaharda yeşeren ağaçlar gibi hergün daha da gelişip güçlenerek, geleceğin ve aydınlığın kapılarını sonuna kadar açacağız

Yaşasın Sosyalizm!

Ekim Gençliği/Cenevre

Cebeci Kampüsü'nde İbrahim Kaypakkaya anması

18 Mayıs 1973'te katledilen İbrahim Kaypakkaya'yı ve O'nun şahsında tüm devrim şehitlerini anmak için, Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Kaldıraç, Devrimci Demokrat Öğrenciler ve Partizan Gençlik olarak bir anma etkinliği düzenledik.

18 Mayıs Perşembe günü saat 13:00'de EBF içindeki bahçede yapılan anma için iki pankart açıldı. Pankartlardan birinde İ. Kaypakkaya'nın resmi, diğerinde ise "Ser verip, sır vermeyenlere selam olsun, devrim şehitleri ölümsüzdür" şiarları vardı.

Anma kapsamında devrim şehitleri için saygı duruşundan sonra şiirler okundu, marşlar söylendi. Yeni dönemde devrimcilere yönelmiş olan hücre saldırılarını teşhir etmek için de, "Hücreleri yıkacağız" sloganlarının yazılı olduğu önlükler giyildi. Yine devrim şehitlerini sahiplenen ve hücreleri teşhir eden sloganlar atıldı. Anmada İ. Kaypakkaya'nın yaşamını anlatan ortak bir metin dışında, her siyasal grup kendi bildirisini okudu.

AÜ Cebeci Kampüsü Ekim Gençliği'nin okuduğu bildiri:

Kaypakkayalar partili mücadelemizde yaşıyor!

"Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor; belki biz olmayacağız, ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak."

İ. Kaypakkaya

Faşizmin zindanlarında ser verip sır vermeyen İ. Kaypakkaya, büyük bir direnişin temsilcisi oldu ve büyük bir geleneğin yolunu açtı. Bu gelenek, işçi ve emekçilerin öncülleri olan devrimcilerin devrim mücadelesinde temel ilkelerinden biri olmuştur.

Faşist sermaye diktatörlüğü sınıfa karşı uygulamaya geçireceği her saldırıda öncelikle sınıfın öncülleri devrimcilere yöneliyor. Devrimcileri sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünya kurma yolunda mücadele ettikleri her alanda teslim almaya çalışanlar, Ulucanlar'da bu geleneği sürdüren devrimcilerin "asıl siz teslim olun" şiarıyla karşılaşıyorlar. Gözaltında, işkencede onları teslim alamayanlar, kaybederek de yok edemiyorlar. Cellat'ın da dediği gibi, "zor bir bilmece"! Vedat Aydınlar, Hasan Ocaklar, Düzgün Tekinler, Kenan Bilginler..., kaybedilen devrimciler yeniden doğuyorlar.

Bugün hücre tipi cezaevi sistemiyle devrimcilere saldıranlar ve Ulucanlar'da 10 yiğidi katledenler bilmelidir:

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

Ekim Gençliği/AÜ Cebeci Kampüsü

Bolu'da Kenan Mak'ı anma etkinliği

Bolu Merkez Kampüsü'nde Kenan Mak'ın öğrenci arkadaşları tarafından bir anma gerçekleştirilecekti. Bu üniversiteye bağlı Hendek, Akçakoca'daki arkadaşlar ile Düzceli öğrenciler olarak anmaya katılma kararı aldık.

2 Mayıs gecesi Bolu'daki arkadaşlar Merkez Kampüsü'te okuyanların dışında kimsenin kampüse sokulmayacağını bildirdiler. Bunun üzerine, Düzce'den 5 kişilik bir grubun önden giderek durumu öğrenmesini, alınan bilgiye göre tavır belirlenmesini kararlaştırdık. Bu grubun oradaki temsilcilerle yaptığı görüşmelerde; İstanbul'dan gelen bir grubun Bolu girişinde gözaltına alındığı, aynı şeyin başımıza gelebileceği söylendi. Yine de sabah rektöre baskı yaparak girmemizi sağlamaya çalışacaklar, başarılılarsa bize haber vereceklerdi. Gelen haber olumsuzdu. Buna rağmen içeriye girmeye çalışmak üzere 5 kişi karar aldı. Kampüs girişindeki kontrol noktasında üst araması ve kimlik kontrolü sonrasında engelle karşılaşmadan içeri girdik.

Kantinde bir Kenan Mak köşesi hazırlanmıştı. Saat 12:30'da alkışlar eşliğinde kantinden bahçeye çıkıldı. 250 kişilik bir katılımı 1-2 dakika boyunca alkışlı protestolar devam etti. Ardından devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun bitiminde basın açıklaması ve şiirler okundu. Şiirlerin aralarında, "Hepimiz inadına birer Kenan'ız!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın öğrenci dayanışması!", "Kenanlar ölmez!" sloganları atıldı. Söylenen türkülerin ardından eylem bitirilerek alkışlarla kantine dönüldü.

Biz ayrılırken, Kenan Mak köşesi, resminin altında aydınlık günlerin temsili yanan mum ile duruyor ve "Devrim şehitlerinin ölümsüzlüğünü" bir kez daha gösteriyordu.

**Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nden
bir Kızıl Bayrak okuru**

ODTÜ Şenliği'ne jandarma saldırısı ve bazı yaklaşımlar üzerine

12 Mayıs Cuma günü gerçekleşen geleneksel ODTÜ Bahar Şenliği'nde jandarma saldırısı yaşandı. Bahar Şenliği'nin içeriğinin boşaltılmasını, sponsorlu ve bol satışı bir panayıra dönüştürülmesini protesto eden bazı öğrenci toplulukları, öğrenci örgütleri ve siyasi gruplar, Kimya bölümü önünde standlar açtılar.

Öğrenci örgütleri ve toplulukları Perşembe ve Cuma günü açılan standlarla öğrenci kitlesiyle buluştular. Yağmurun başlaması nedeniyle standlar toplanırken, jandarma aniden saldırı. "Demokratik Cumhuriyet Gençliği"nin standındaki öğrencilere yönelen saldırı, olayı duyan ve görenlerin müdahalesiyle, gözaltı olmadan püskürtüldü.

İlk yeniliden sonra jandarma daha kalabalık ve robokoplu bir takviyeyle tekrar saldırı. Bu saldırıda 3 arkadaşımız gözaltına alındı. Öğrenciler bunun üzerine Fizik bölümü önünde toplanmaya başladılar. Olayın duyulmasıyla 300 kişiye varan bir öğrenci kitlesi sloganlar atarak jandarmanın kurduğu barikatın önünde yaklaşık 3 saat bekledi. Bekleyiş sırasında belirlenen 4 talep jandarmaya, rektörlüğe ve olay yerine gelen öğretim görevlilerine aktarıldı. Bunlar; gözaltıların serbest bırakılması, stand malzemelerinin iade edilmesi, okuldan güvenli çıkış sağlanması ve soruşturma açılmamasıydı. Bu taleplerden ilk üçü kabul edildi. Gözaltılar hemen serbest bırakıldı, malzemeler iade edildi ve güvenli çıkış sözü alındı.

Soruşturmalarla ilgili pazarlık devam ederken, rektörlüğün "19:15'e kadar dağılın, yoksa jandarma saldıracak" tehditinin etkisiyle, kitle 19:30'da, rektörlükle pazarlığın bitmesini beklemeden stadyuma doğru yürüyüşe geçti. Amaç stadyumdaki konsere katılan öğrencilere, mikrofonla durumu anlatmaktı. Ancak konser platformu fiili olarak işgal edilince, olayın bilgisinden yoksun yaklaşık 5000 öğrencinin yuhalamasıyla karşılaştık. "Dışarı" sloganları atan öğrencilerin etkisiyle, bizimle gelen birçok öğrenci stadyumu terketti. Stadyumda kalanlar durumu açıklamak için bir pankart hazırlayıp öğrencilere gösterdiler. Bunun üzerine stadyumdan alkışlar yükselmeye başladı.

Reformizmin ikiyüzlülüğü, devrimci demokrat akımların zaafları ve gerçekler

Yaşanan bu eylem sürecine ilişkin olarak asıl üzerinde durmak istediğimiz nokta, reformist ve devrimci demokrat akımların eylem sürecindeki tutumlarıdır.

1- Jandarma saldırısı başladığında, SİP'liler ve yurtsever öğrenciler, bunun bir provokasyon olduğunu, ellerimizdeki savunma araçlarımız olan taş ve sopalarımızı bırakmamızı istediler. Biz kalacağımızı, isteyen gidebileceğini söylememiz üzerine, SİP'liler her zamanki gibi temsilci bırakarak alanı terk ettiler. "Yurtseverler" de benzer bir tavır takındılar.

Bütün bunlar herkesin gözleri önünde gerçekleşmişken, SİP'liler bildirimlerinde ve *Sol* dergisinde; başından sonuna kadar alanda olduklarını ve kabul edilen üç talebin onların ve öğretim görevlileri sayesinde kabul edildiğini yazarak, açıkça çarpıtma ve yalana başvuruyorlar.

2- Alanda yaşanan inisiyatifsizlik, Ekim Gençliği, Özgür Gençlik ve Devrimci Proleter Gençlik'ten birer kişinin fiili inisiyatif koymasına yol açtı. Fiili inisiyatif, hem rektörlük ve jandarma ile öğretim görevlileri arasındaki pazarlığı yönlendiriyor, hem de öğrencilere aktarıyordu. Fiili inisiyatifin tarzını beğenmeyen bazı öğrenciler ve gruplar, farklı önerilerde bulundular. Ancak bu önerileri bazı devrimci çevreler tarafından, bizim hiç de tasvip etmediğimiz tarzda susturulmaya ve geçirilmeye çalışıldı. Bu doğal olarak öneri getirenlerin tepkisini yol açtı.

3- ÖDP'li bir grup ise, eylem esnasında, eylem alanını terkedip stadyuma gitmeyi önerdi. Temel argümanları, bekleyerek bir şey elde edilemeyeceği, insanların jandarma terörüne maruz kalacağıydı. Oysa oradaki kitlesel duruş sayesinde gözaltılar serbest bırakılmış ve diğer talepler kabul ettirilmişti. Soruşturmalar üzerine yürüyen pazarlıkların bitmesini beklemeyi gereksiz gören bu reformistler, eylem kırıcı tavırlarını, jandarmanın önünde bağırarak ve kalmakta ısrar eden öğrencileri sözlü protesto ederek gösterdiler.

4- Devrimci demokrat akımlar ise, kitlenin verili

durumunu ve istemlerini gözönüne bulundurmak yerine, "giden gitsin, kalan kalsın" söylemini dillendirdiler. Kitleyi dikkate almamanın ifadesi bu tutum, ÖDP'lilerin yaptığı eylem kırıcılığının "sol" biçimiydi.

Olayların ardından sol grupların yaptığı toplantıda; reformistler sol sektör olarak tanımladıkları gruplarla aynı alanda yanyana gelmeyeceklerini, devrimci gruplar ise reformistlerle aralarındaki çizgileri kalınlaştıracaklarını söylediler.

Gerek geçmiş pratikleri, gerekse bu eylemdeki tutumları gözönüne alındığında; küçük-burjuva akımlar, kitle eylemini geriye çekip pasifize eden reformistler ile aralarına ne kadar kalın duvarlar çekerlerse çöksünler, "sol" çıkışlarıyla kitlelerle aralarına kalın duvarlar örerek sonuçta kitle hareketinin gelişmesini güçleştiriyorlar.

Peki komünistler bu eylem boyunca ne yaptılar? Komünistler başından sonuna kadar eylemin ve fiili inisiyatifin içindeydiler. Ancak reformizme ve küçük-burjuva devrimciliğine alternatif olarak kendilerini ifade edememişlerdir. Deneyimsizlik ve öngörüsüzlük nedeniyle yeterli müdahalede bulunamamış, eylemi daha örgütlü bir biçime ulaştırma, kitlenin duyarlılıklarını sahiplenme noktasında zayıf kalmışlardır. Bu nedenle stadyumda yaşanan olay engellenememiştir.

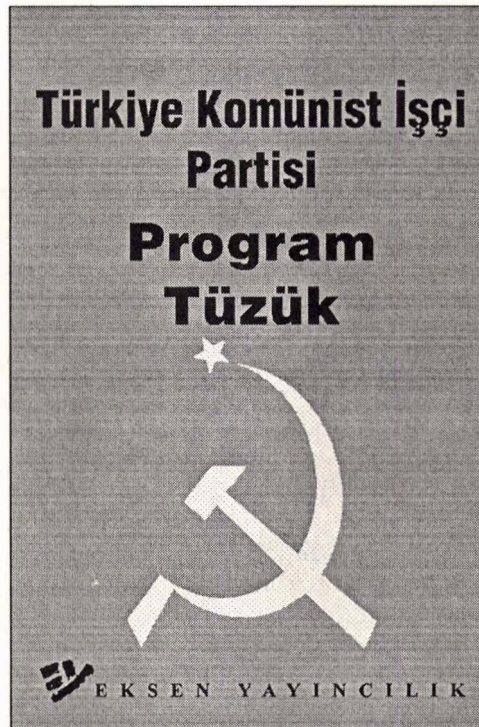
Sonuç olarak

Bu yaşananlar bir kere daha kitle hareketinin yaşadığı önderlik sorununu göstermiş, en azından gençlik cephesinden bunun nasıl gerçekleştirilebileceği noktasında bizim için önemli bir deneyim olmuştur.

Devrimci sorumluluk, gerçekleri ortaya koymayı, yapılan hataları açık yüreklilikle kamuoyuna sunmayı gerektirir. Biz eksikliklerimizi açık yüreklilikle ortaya koyarken, SİP ve bazı bağımsız öğrencilerin kafa karıştırma ve eylemin içeriğini saptırma amaçlı bildirimleri ve yayınları, tam bir ciddiyetsizlik ve sorumsuzluk örneğidir. Eylem alanında düşüncelerini dile getirmeyen ya da tekil çıkışlar yapmakla yetinenlerin ikiyüzlü tutumları, böylelerinin devrimci mücadele konusunda ne denli samimiyetsiz olduklarını göstermektedir.

ODTÜ'den genç komünistler

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Tüzüğü Üzerine

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

Kara Afrika: Azgınlaşan emperyalist yağmanın ürettiği gerici boğazlaşmalar

Kara Afrika kıtasında kriz odakları hem sayısal bakımdan hem de ölçek düzeyinde çoğalmaya başladı. Birkaç haftadır gündemin ilk konularından biri olan Sierra Leone krizi, kuşkusuz sözkonusu alevlenmenin en ileri düzeydeki örneğini teşkil etmektedir. Kapitalizmin hammadde rezervi olan kıtanın birçok ülkesini kapsayan bu genel alevlenme, doğal olarak emperyalist güçleri, ya Birleşmiş Milletler Örgütü üzerinden ya da doğrudan seferber etmiş durumda. Ülkede bulunan İngiliz yurttaşlarının güvenliklerini sağlamak ve yurtdışına transferlerini gerçekleştirmek adı altında Londra hükümeti başlattığı operasyonla Freetown'u askeri olarak işgal etmiş bulunuyor.

Kıta halkları kronikleşmiş bir yoksulluk içinde yaşamakta, açlıktan kırılmaktadırlar. Genelde tersyüz edilmiş bilgilerle beslenen kitleler, bu durumun esas sorumluluğunun yerel düzeyde olduğunu sanmakta, hatta elverişsiz iklim koşullarını yıkımın belirleyici bir nedeni olarak görmektedirler. Oysa Kara Afrika kıtası, sadece maden yatakları bakımından değil, birçok diğer açıdan büyük bir zenginlik kaynağıdır. Bu zenginlikler çokuluslu tekeller tarafından, bir kırıntısı dahi yöre halkına bırakılmadan, kıta dışına transfer edilmektedir.

Geçen sayılarımızda Zimbabwe'deki toprak işgalleri üzerinden, bu ülkenin tarıma ne denli elverişli olduğunu somut verilere dayanarak ortaya koymuştuk. Ne var ki Zimbabwe halkı beslenme sıkıntısı çekmekte, en temel tüketim maddelerini bulamamaktadır. Çünkü kolonların tamamını gaspettikleri ülkenin en verimli arazilerinde, halkın ihtiyaçları için değil sigara tekelleri için üretim yapılmaktadır. Tütün üretiminden elde edilen dövizler ise ülkenin ulusal ekonomisinin bir girdisine dönüşmemekte, bir avuç parazitin özel mülkiyeti olarak kalmaktadır. Ve bu durum kara Afrika'da hiç de istisna değildir.

Bir başka örneği Kenya üzerinden verebiliriz. Bu ülkede nüfusun çok düşük bir oranı içme suyuna sahiptir. Ama dünyanın en büyük çiçek üretim işletmesi Kenya'dadır. Yoğun su kullanımı gerektiren bu işletme Unilever tekelinin bir kolu olan Brook Bond şirketinin mülkiyetinde bulunuyor. Brook Bond sözkonusu çiçek üretim işletmesinin bulunduğu bölgedeki su kaynaklarını tamamen gaspetmiş durumda. İnsanlar bir yandan susuz bırakılırken, öte yandan onların beslenme ihtiyaçlarını karşılamak için tahıl üretimi yapmak yerine Avrupa ve ABD pazarı için karanfil, gül vb. yetiştirilmektedir. Zimbabwe örneğinde olduğu gibi, Kenya'daki çiçek üretiminden elde edilen kârlar da Brook Bond'un, Unilever'in kasalarına akmaktadır. BM'in "Çokuluslu tekeller ve istihdam" başlıklı, 1994 yılında yayınlanan raporuna göre, bu sektörde sağlanan gelirin ancak %10'u işletmenin sabit giderlerini karşılamak için Kenya'ya geri dönmektedir.

Kara Afrika kıtasının en önemli zenginlik kaynağını teşkil eden maden ocakları ve petrol kaynakları çok daha kaba bir talanın konusudurlar. Bu durumda kıta halklarının neden sefalet içinde yaşadıkları kendiliğinden anlaşılmaktadır. Emperyalizmin sürdürdüğü bu örgütlü talan ve yağma, aynı şekilde, kıtayı sarmış olan boğazlaşmaların, savaşların başlıca nedenini oluşturmaktadır. Emperyalist güçlerin, çokuluslu tekellerin ekmeğe ve içme suyuna muhtaç bıraktıkları Kara Afrika kıtası halkları, ayrıca, yıllar boyu IMF ve Dünya Bankası'nın müdahaleleri ile oyalandılar. '90'lı yılların başlarından

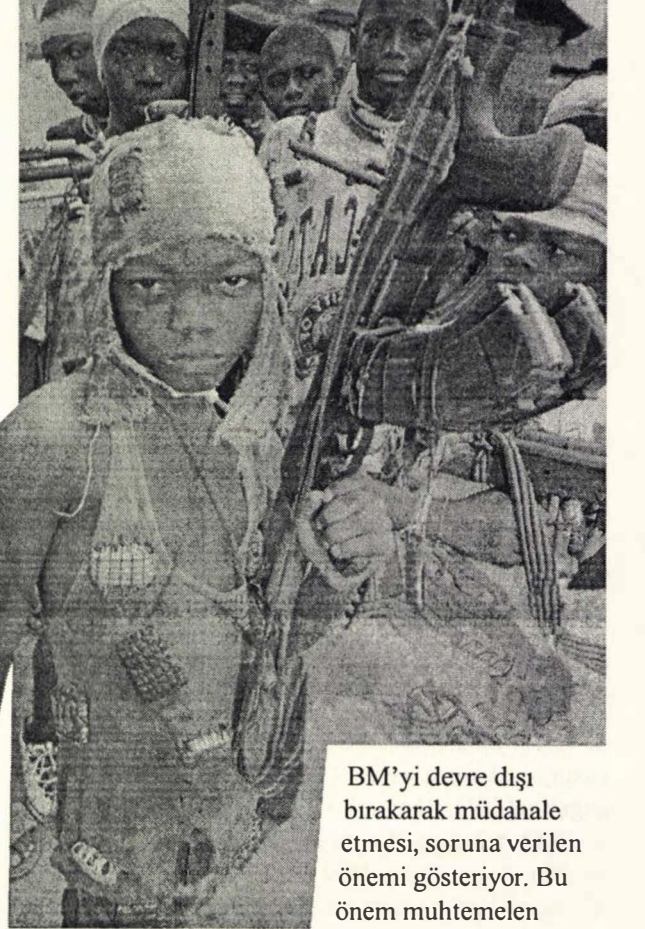
itibaren, "soğuk savaş"ın son bulmasıyla birlikte, sermayenin uluslararası kurumları yoğun bir tarzda Afrika ülkelerinde istikrar paketleri uygulamaya koyuldular. Afrika ülkelerine yönelik IMF paketleri, yerel sorumluların ve yöneticilerin çapsizlikleri ima edilerek hazırlandı. Yerel kaynakların rasyonel kullanımının sağlanacağı, gereksiz israfın sınırlandıracağı iddia edilen IMF müdahaleleri tam tersi sonuçlar yarattı. Bu dönem talanın ölçeğinin büsbütün arttığı, sermaye transferinin hızlandığı ve dolayısıyla toplumsal yıkımın ağırlaştığı bir dönem oldu. Tanık olduğumuz alevlenmeye, birikmiş sorunların yanısıra, sözkonusu müdahalelerin yarattığı sonuçlar yol açtı.

Baştan başa bir barut fıçısına dönüşmüş olan Kara Afrika kıtasındaki kör boğazlaşmaların gerisindeki temel dinamik, özünde emperyalist talana karşı biriken tepkidir. Ancak, bu tepki henüz kendisini son derece bozulmuş bir tarzda ifade etmekte, kimin neyin kavgasını yürüttüğünü net bir biçimde görmeyi zorlaşmaktadır. Başka bir ifadeyle, emperyalizm Kara Afrika kıtasını talan etmekle kalmamakta, orada beliren mücadele dinamiklerini, direniş odaklarını da bozmakta, kirlenmektedir.

Örneğin, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin doğu bölgesinde Mobuto diktatörlüğünün devrilmesinden bu yana bir iç savaş yaşanmaktadır. Kabila'ya isyan bayrağını açan grupların yanısıra, Ruanda, Uganda, Tanzania, Angola ve Zimbabwe birlikleri de çatışmalarda taraf konumundadırlar. Kimi Kabila rejimini destekliyor, ülkenin egemenliğine yapılmış olan tecavüze karşı çıktığını iddia ediyor, kimi iktidarın dışladığı kabilelerin yanında yer alıyor. Yapılan ittifaklar bozuluyor, saf değiştiriliyor, ardından yeniden onarılıyor, vb...

Sefaletin verdiği hırs Afrika ülkelerini ve halklarını birbirine düşürürken, emperyalist güçler ve çokuluslu tekeller çıkarlarını korumakta hiç de zorluk çekmemektedirler. Çünkü emperyalistler açısından sorun, kıtanın stratejik zenginliklerinin ABD ve Avrupa metropollerine en güvenilir yollardan transferidir. Gerisi onları fazla ilgilendirmiyor. İngiliz emperyalizminin Sierra Leone'ye donanmasını, paraşütçü birliklerini sevk ederek müdahale etmesinin gerisinde bu çıkarlar duruyor. İngiltere'nin Sierra Leone'de bir militarist gövde gösterisi yaparak Freetown'da mevzilenmesinin asıl amacı, muhtemelen bu ülkenin yaşadığı iç karışıklıklarla sınırlı değildir. Bugün yaşanan boğazlaşmaların boyutlanması, anti-emperyalist bir cereyanın gelişmesi tehlikesi yaratmaktadır. İngiliz emperyalizmi bugünkü boğazlaşmaların gelecekte yaratacağı sorunları hesaplayarak bu sefere çıkmıştır. Aynı müdahaleyi Zimbabwe'ye karşı yapmak ateşin üzerine körükle gitmeye dönüştü. Zira Kenya'da da, benzer ölçekte olmasa da, yoksul köylülerin toprak işgallerine başvurdıkları söylenmektedir. Güney Afrika her an tutuşmak üzeredir.

Sierra Leone'de Birleşik Devrimci Cephe'nin (RUF) hükümet koalisyonunu bozarak isyan etmesi, ülkede mevzilenirilmiş BM barış gücünün isyan hareketi karşısında gülünç konuma düşürülmesi, özellikle Anglo-Sakson camiada şiddetli tepkilere yol açtı. Kıtanın bir başka önemli hamisi olan Fransa, kendi arpalığı dışında yaşanan gelişmeleri büyük bir iştahla izleyen bir konumda. Londra hükümetinin

BM'yi devre dışı bırakarak müdahale etmesi, soruna verilen önemi gösteriyor. Bu önem muhtemelen Birleşik Devrimci

Cephe'nin taşıyıcısı olduğunu iddia ettiği politikadan kaynaklanmamaktadır. İngiliz birliklerinin rehin aldığı Foday Sankoh'ın önderlik ettiği güç, tüm iddialarına karşın, ülkede emperyalizmin hakimiyetini tehlikeye düşürme perspektifinden ve kudretinden yoksundur. Emperyalistler, ülkede oluşturulan dengelerin, kurumların ve statükonun isyanlarla bozulmasından, bölgede bir emsale dönüşmesinden rahatsız olmakta ve sorunu bir ilke meselesi yapmaktadırlar. Çünkü, Freetown'da yönetimin el değiştirmesi durumunda, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde olduğu gibi, elmas kaynaklarının talanına son verilmesi güçlü bir ihtimal değildir. Sadece komisyonu alan yerel ekip değişmiş olacaktır. Ancak İngiliz emperyalizmi, ileri sürdüğü bahanelerin gölgesinde, Sierra Leone'de direniş odaklarını ezerek elmas transferini daha da güvenceye almaya ve başta Zimbabwe olmak üzere kıtada isyan eğiliminde olan diğer halklara gözdağı vermeye çalışıyor.

Hakkında sistematik bir karalama kampanyası sürdürülen, krizin başlıca sorumlusu gösterilen ve koro halinde katli vacip ilan edilen RUF'un önderi Foday Sankoh İngiliz birliklerinin elindedir. 1998 yılında idam cezasına mahkum edilmiş ve bir yıl sonra da Lome Antlaşması gereğince iktidara ortak edilmiş olan Foday Sankoh'u, önümüzdeki günlerde pazarlık masasında bir taraf olarak görmek şaşırtıcı olmayacaktır. Çünkü RUF, yaygın bir biçimde iddia edildiği gibi, salt bir cinayet çetesi değildir, Sierra Leone halkının önemli bir bölümünün desteğine sahiptir. Üstelik RUF gerillalarının elinde, Avrupalı olmasalar bile, yüzlerce Mavi Bereli rehin durumdadır. Bu nedenle, Freetown'daki Birleşmiş Milletler gücünün komutanı general Jetley, Foday Sankoh'un akıbeti konusunda ihtiyatlı davranmakta, "Foday Sankoh isyanın başı konumundadır ve sadece onun sözü RUF'ü bağlar. Onunla pazarlık yapmak zorundayız", demektedir.

Tutsak yakınlarının Ankara eylemi **“Onların hiçbirini hücrelere koyamayacaklar!”**

Devrimci tutsaklara yönelik teslim alma, kişisizleştirme ve itirafçılaştırma dayatmasını hayata geçirmek için gündeme getirilen hücre tipi cezaevlerine karşı tepkiler büyümeye devam ediyor. İHD de bu konuda ülke çapında bir kampanya başlattı ve önüne bir dizi etkinlik koydu. Bu etkinliklerden biri,

23 Mayıs'ta Ankara'da yapıldı. İHD'nin diğer illerdeki şube yöneticilerinin de katılımıyla bir basın açıklaması düzenlendi ve Adalet Bakanlığı'yla görüşüldü.

İHD şube yöneticilerinin, İstanbul'dan TUYAB'lı ailelerin ve Ankara'dan bir grup ailenin de katılımıyla, Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde oturma eylemiyle birlikte bir basın açıklaması yapıldı. 300 kişinin katıldığı basın açıklamasına, katılanların büyük bir çoğunluğu İHD'nin çağrısı üzerine siyah giysiler giydiler.

İHD Ankara Şube Başkanı Lütfi Demirkapı, Türkiye'deki cezaevlerin şu anki durumunu anlatan konuşmasını, “Yeni Ulucanlar’a, hücrelere, izolasyona hayır diyoruz” diyerek bitirdi. Ardından İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül de bir konuşma yaparak, Türkiye’de, hücre cezaevlerinin yapılmasının güvenlik nedeniyle olduğunun söylendiğini ancak, bu amaçla yapılan Kartal Cezaevi’nde yine de güvenliğin sağlanamadığını, cezaevlerine insan hakları boyutuyla bakılmadığını, yalnızca güvenlik sorununun ön plana çıkarıldığını belirtti. İnsan hakları savunucularının tecrite, hücrelere, izolasyona karşı olduğunu vurguladı.

Eylemde Mehmet Özer’in okuduğu şiirlere kitle de coşkuyla katıldı. Ulucanlar’ın ve hücre tipi cezaevi konusunun işlendiği kısa bir tiyatro oynandı. Bu etkinliklerin ardından megafon anaların elinde dolaştı. İstanbul’dan gelen analar ve Cemal Çakmak’ın babası birer konuşma yaptılar.

Bir çığlık olan ailelerin konuşmasında, Cenker Aslan’ın annesi Fatma Ana şunları söyledi; “Onların hiçbirini hücrelere koyamayacaklar. Hiçbir zaman devrimci düşünceleri teslim alamazlar. Ne zaman bizi çiğner geçerler, o zaman koyabilirler. Biz gittikçe çoğalırız, azalmayacağız, bunu böyle bilsinler. 10 kişi öldü, 80 kişi yaralandı, bunu hiç unutmayacağız. Adalet Bakanı geri adım atsın, yoksa biz ileri adım atacağız”.

Gülşah Ana; “Hücreler bugün bize, yarın işçilere, emekçilere, köylüye dir. Villalar, köşkler onların olsun, biz istemiyoruz. Hücrelere hayır diyoruz!” dedi.

Cemal Çakmak’ın babası ise; “Benim oğlum Ulucanlar Cezaevi’nde gözünü kaybetti, ayağı sakat oldu, hastaneye gönderilmiyor, tedavileri yapılmıyor. Hücrelere karşıyız, istemiyoruz!” dedi. Tutsak yakınları bu seslenişleriyle çığlıklarına yeni sesler aradılar.

Lütfi Demirkapı tarafından katılan kitleye tek tek hücreler konusunda fikirleri sorulduğunda, insanlar ailelerin bu ortak tavrına destek vereceklerini ve hücrelere karşı olduklarını söylediler. Ailelerin konuşmalarının ardından sessiz oturma eyleminin sessizliği bozularak, Yüksel Caddesi’nden “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”, “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!” şiarları yükseldi.

Eylemin ardından şube yöneticilerinin ve ailelerin katılacağı, Adalet Bakanı’yla yapılacak olan görüşmenin duyurusu yapıldı. Eylem bittikten sonra kitle Yüksel Caddesi’nden İHD’ye doğru alkışlarla ve sloganlarla yürümeye başladı. İHD önüne gelindikten sonra da buradan dağıldı.

Adalet Bakanlığı ile görüşmede ise, her iki taraf da hücre konusundaki tutumunu ve düşüncelerini dile getirdi. Anaların “Her gece uykumuzda çocuklarımızın kanlı kafalarını görerek uyanmak istemiyoruz. Bir Ulucanlar yetmedi mi, yenilerini istemiyoruz” demelerine karşı, Adalet Bakanı, “Yapılanlar küçük koğuşlar. Türkiye’deki tüm cezaevleri bu şekilde değişecek ve yapımı bitenler de açılacak. Bu bir devlet kararı ve değiştirilemez. Ayrıca yapılan cezaevleri sizin sandığınız gibi değil. Bunların spor tesisleri, okuma, dinlenme odaları vs. var.” şeklindeki açıklamasıyla, uygulamaya kesin olarak geçeceklerini söyledi.

Bunun üzerine Aileler ve İHD yöneticileri de, bundan böyle daha farklı konuşacaklarını belirterek Bakanlık’tan ayrıldılar.

İHD’den açıklama ve çağrı:

Hücre Tipi/“F” Tipi cezaevleri izolasyon-tecrit amaçlıdır İSTEMİYORUZ!

Türkiye’de Adalet Bakanlığı tarafından yeni bir cezaevi modeli olarak F tipi cezaevleri kamuoyuna “modern, cezaevlerinde reform, lüks cezaevi” gibi reklamvari tanımlarla lanse edildi.

Bir tanesine trilyonlarca lira bütçe ayrıldı. Bu cezaevlerinden 48 tanesinin yapımı sürmektedir. Yeni cezaevlerinin yapımına trilyonlarca lira harcanırken, Adalet Bakanlığı verilerine göre; bugün bir mahkum için ayrılan günlük iye bedeli yalnızca 500.000 TL (Beşyüz bin lira)’dır

Bugün cezaevlerinde devletin sicili bozuktur.

Mahkumu insan saymayan, beyni ve bedeni üzerinde tahakküm kuran politikalarla birçok kez mahkumlara işkence ederek, kafalarını demir çubuklarla kırarak ve en son Ankara Ulucanlar Kapalı Cezaevi’nde 11 mahkumu ateşli silahla tarayarak öldüren, tutuklu ve hükümlülerin en insani taleplerini görmemezlikten gelerek onların ölüm orucuna girmesine ve onlarcasının ölümüne ve sakatlanmasına neden olan bir adalet anlayışı, bugün F tipi cezaevlerini çözüm olarak dayatıyor.

F tipi cezaevleri, tutuklu ve hükümlülerini arkadaşsız, çiçeksiz, kitapsız yapayalnız bırakarak onu var eden koşullardan soyutlayıp boş bir çuvala çevirmeyi amaçlar.

Bugün F tipi cezaevlerine yapılan yatırımlar mevcut cezaevlerine yapılması durumunda birçok cezaevindeki gayri insani koşullar tümden olmasa bile kısmen ortadan kalkacaktır.

İnsan hakları savunucuları olarak ısrarla tekrarlıyoruz. F tipi çözüm ve reform değildir. F tipi tutuklu ve hükümlüyü uzun süreli sinsi ve kansız yoketme konseptidir.

F tipi kapalı cezaevleri, can güvenliği açısından da son derece riskli ve insan hakları ihlalleri konusunda suistimale açık bir modeldir.

Bir an için kendinizi bir tutuklunun yerine koyun ve düşünün..! Siz, yatılan yer, sosyal alan ve havalandırma alanlarının toplamının 8 metrekare olduğu ve hiçbir ortak yaşam alanının olmadığı bir yerde ne kadar süre ile yaşarsınız?

Bizler insan hakları savunucuları olarak sizlere sesleniyoruz. Tutuklu ve hükümlü aileleri, imha, yoketme, kişisizleştirme ve sindirme politikaları nedeniyle çok acılar çekti. Gelin tepki gösterelim ve bu insanların acılarını biraz da olsa dindirelim.

Sizleri aşağıdaki taleplerle F tipi kapalı cezaevlerine karşı tepki göstermeye davet ediyoruz.

* F tipi kapalı cezaevlerinin yapımına son verilsin.

* Tutuklu ve hükümlülerin güvenliğinden devlet sorumludur.

Yeni tip cezaevlerinin yapımına ayrılan bütçe tutuklu ve hükümlülerin yaşam koşullarının düzeltilmesi ve can güvenliklerinin korunmasında harcanmalıdır.

* F tipi kapalı cezaevleri çözüm değildir.

F tipi cezaevlerine karşı tepkilerimizi fakslarla gösterelim:

Başbakanlık

Telefon : 0312-418 90 56

Faks : 0312- 418 57 43

Cumhurbaşkanı - Ahmet Necdet Sezer

Telefon : 0312-468 63 00

Faks : 0312- 427 13 30

Adalet Bakanlığı

Telefon : 0312-418 56 67

Faks : 0312- 417 38 54

İçişleri Bakanlığı

Telefon : 0312-425 72 14

Faks : 0312- 418 17 95

Dışişleri Bakanlığı

Telefon : 0312-287 29 55

Faks : 0312- 287 88 11

Af saldırısı ve hücre tipi

Adalet Bakanı H. S. Türk yeni Cumhurbaşkanlığı Sezer'e af gündemini sundu. Görüşme sonrasında "anlaştık, konunun önemi biliniyor" şeklindeki yapılan açıklamalar, af saldırısının daha da boyutlanarak süreceğini gösteriyor. Af saldırısının gündeme yeniden getirilmesi, Cumhurbaşkanlığı seçiminin üzerinden toplumda oluşturulmaya çalışılan reform beklentilerinin yeni bir halkasını oluşturuyor.

Sermaye iktidarı, af saldırısıyla F tipi adıyla yaptığı hücre tipi cezaevlerine geçişin zeminini düzlemeye çalışıyor. Affın bir saldırı olduğu, devletten af dileme noktasına gelmiş tasfiyeciler üzerinde gösterdiği terörden de bellidir. Sermaye devleti, adli tutukluların (öncesinde, geçen sene EMEP'li ruhsuz liberallerin, yakın zamanda da PKK'li "demokratik cumhuriyetçiler"in) af için girdikleri açlık grevi vb. eylemliliklerine, Çanakkale Cezaevi'nde yaşandığı üzere, operasyonla yanıt vermiştir. Yanısıra sermayenin faşist imha politikası, üçlü protokolle sistematik bir hale getirdiği sessiz cinayetlerle de devam etmektedir. Birçok zindanda, Ulucanlar katliamından kalan yaralı tutsakların ve ÖO-SAG eylemliliklerinden kalan rahatsız, hasta tutsakların tedavileri yapılmamakta, ölüme terkedilmektedir.

Hücre tipi cezaevine geçiş için ise hazırlıklar tüm hızıyla sürmektedir. Polis haberlerini geçmekle ün yapan *Yeni Şafak* gazetesi, 8 Mayıs tarihli sayısında, 6 hücre tipi cezaevinin Haziran'da, gerisinin de sonbaharda Adalet Bakanlığı'na devredileceğini bildiriyordu. Nitekim, Sincan ve Kandıra cezaevlerinin hazır olduğu, Kocaeli ve Edirne'dekilerin de yakında faaliyete geçeceğini duyurmaktadır. Bu cezaevleri için yapılan İKM alımları vs. Adalet Bakanlığı tarafından da teyid edilmektedir. ATO ise Ulucanlar Cezaevi'nin kendilerine verilmesi karşılığında 3 veya 5 adet hücre tipi cezaevi yapıp devredeceğini açıkladı. Hemen her ay yeni DGM'ler açılmakta ve 2010 yılına kadar 180 ile 190 arasında DGM'nin açılması hedeflenmektedir. Sermayenin yargı reformu da bu olsa gerek.

Hücre tipi cezaevi saldırısı Ulucanlar katliamıyla başlamıştır. Buna paralel olarak devrimci tutsakların ve tutsak yakınları oluşumunun direnişi de, Ulucanlar direnişiyle başlamıştır. Ve giderek toplumun daha geniş kesimlerinde sahiplenilmektedir.

Tüm bu gelişmeler göstermektedir ki; hücre tipi cezaevine/yaşama karşı mücadele, ileri-hareketli kesimler şahsında, toplumsal bir bilince evrilmektedir. Bu bilinci devrimciyleştirmeliyiz, işçi sınıfının devrimci enerjisiyle birleştirmeliyiz. Reformistlerin ve kontr-gerilla cumhuriyetinde 'demokratikleşme' arayanların bilinçleri sulandırmasına, "ayrısız genel af" vb. argümanlarla burjuvazinin platformuna yağ sürmelerine izin vermemeliyiz.

B. Balyemez

Bergama'da idare provokasyon peşinde

Devrimci tutsakları hücre tipi denilen tabutluklara atma hayaliyle yanıp tutuşan devlet, birçok başka yerde olduğu gibi Bergama Hapishanesi'nde de, keyfi dayatmalarla provokasyon zeminini yaratmaya çalışıyor.

Hak gaspları ve dayatmalar Bergama'da da sürüyor;
- Ayda iki kez düzenli olarak yapılan aramalara ek olarak, "Üçlü Protokol" gerekçe gösterilerek keyfi kısmi aramalar dayatılıyor.
- Yazdığımız mektupların idare tarafından okunduktan sonra ailelerimize verilmesi engellenmek isteniyor.
- Hücre tipi hapishanelere karşı basın açıklamalarına katılan ailelerimiz, Bergama Savcılığı'nın adreslerini ihbar etmesiyle polis tarafından tehdit ediliyor, baskı görüyor.
- Dış kantinden yaptığımız alışverişlere keyfi sınırlamalar getiriliyor. Mafyacıların bir dediğini iki etmeyen devlet, en basit ihtiyaçlarımızı bile engellemeye çalışıyor.
- Ziyaretçilerimiz Songül Ekeneoğlu, iki çocuğuyla birlikte, görüş sonrasında, hapishane önünde gözaltına alındı

ve gerekçesiz olarak 3 saat keyfi gözaltında tutuldu. Böylece ziyaretçilerimizin ve ailelerimizin sahiplenmesi engellenmek isteniyor.

Tüm bu keyfilikler ve dayatmalar konusunda, hapishane idaresi topu askere atarak sorunu geçiştirmeye çalışıyor. Oysa amaçları bellidir. Amaç; suni gerginlikler oluşturarak operasyon ve saldırı ortamı yaratmaktır. Bu plan doğrultusundaki tüm adımlar hapishane idaresi, Bergama Cumhuriyet Savcılığı ve jandarma tarafından ortaklaşa atılmaktadır.

Buna izin vermeyeceğiz. Bütün bu dayatmalar, saldırılar hücre tipi hapishanelere geçişin zeminini yaratmak içindir.

Devrimci tutsaklar olarak bir kez daha uyarıyoruz; "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!", "Hücreleri yıkacağız!"

**Bergama Hapishanesi'nden
DHKP-C, TİKB, MLKP, TKM(ML),
TKİP, TKP/ML, TDP davası tutsakları**

İzmir Narlıdere'de hücre saldırısına karşı basın açıklaması

İzmir'in Narlıdere ilçesinde, Halkevleri, Eğitim-Sen, Eğitim-Der, Alevi Bektaşî Derneği, CHP, ÖDP, HADEP ve EMEP tarafından oluşturulan Narlıdere Demokrasi Platformu, gündemde olan hücre saldırısına karşı bir basın açıklaması yaptı.

Narlıdere pazar yerinde 17 Mayıs günü saat 18:00'de yapılan eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı. Okunan basın metninde şunlara yer verildi: "Burada devletin amaçladığı; muhalif olan herkesi baskı altına almak, izole etmek, doğrudan benliğine müdahale ederek yaşamı hücreleştirmek, kendine ve topluma yabancılaştırarak itaatkar bir insan tipi yaratmaktır. Bu uygulamaları sözde Avrupa standartlarına

uyuma adına yapmaktadır. Oysa biliyoruz ki, Avrupa'da cezaevlerinde uygulanan sistemli beyin yıkama politikaları doğrultusunda yapılan tıbbi ve psikolojik deneyler sonucu kişinin yokedildiği belgelerle kanıtlanmıştır... Bu olaylara sessiz kalanlar da en az sorumlular kadar sorumludur..."

"Hücre ölümdür izin verme!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Susma haykır, halklar kardeşir!", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun!" sloganlarının atıldığı eyleme İHD Cezaevi Komisyonu üyeleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Hollanda'da hücre saldırısına karşı eylemler sürüyor

Bir süreden beridir F tipi uygulamasına karşı sürdürülen faaliyetimiz devam ediyor.

13 Mayıs **Rotterdam**'de bir protesto yürüyüşü yapıldı. Yürüyüş boyunca F tipi karşıtı Türkçe-Hollandaca sloganlar atıldı. Eylem için önceden bir çağrı bildirisi Hollandaca hazırlandı ve yaygın bir şekilde dağıtıldı. Çağrı metninde, F tipi uygulamasının teşhiri yapılarak F tipinin ne anlama geldiği anlatıldı. Yürüyüş boyunca arabadan Türkçe-Hollandaca konuşmalar yapıldı. Eylem olaysız sona erdi.

16 Mayıs'ta, F tipi karşıtı imza kampanyasında toplanan 1000 imza, **Haag**'ta Parlamento Dışişleri Komisyonu'na

verildi. Eylem anında dışarda yaygın bildiri dağıtıldı. Komitenin ortak pankartı açıldı ve Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen devrim şehitlerinin resimleri taşındı. Verdiğimiz 1000 imzalı dosyamızla beraber taleplerimizi de sözlü olarak anlattık. Ulucanlar katliamından bugüne yapılan kampanya faaliyetleri hakkında bilgi verdik. Kendilerinden F tipine geçişin durdurulması için girişimlerde bulunulmasını istedik.

Faaliyetimiz değişik şekilleriyle devam edecektir. F tipi insanlık dışı bir uygulamadır, buna izin vermeyeceğiz.

**Dayanışma Komitesi'nden
BİR-KAR temsilcisi**

Cenevre Halkevi'nden siyasi tutsaklarla dayanışma kampanyası

Devletin, cezaevleri ve siyasi tutsaklara bakışı; 12 Eylül askeri darbesinin lideri Kenan Evren'in "Asmayalım da besleyelim mi?" politikasında ifadesini bulmuştu. Bu politika en katı biçimde bugün de devam etmektedir. Bu politikanın amacı açık ve nettir. Siyasi tutsakları öncelikle fiziki olarak ortadan kaldırmak; ikincisi, teslim almak; üçüncüsü, böylece kişiliksizleştirmektir. Devletin bugünkü politikası da "öldürmeyelim de, besleyelim mi?" zihniyetinin bir uzantısıdır.

Devletin, siyasi tutsaklara yönelik bütün politikaları, saldırıları, katliamları dün olduğu gibi bugün de ve gelecekte de boşa çıkacaktır. Siyasi tutsakların onurlu ve devrimci iradesi hiçbir zaman teslim alınamamıştır. Diyarbakır, Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Mamak, Eskişehir vs. direnişleri, katliamları, ölüm oruçları, açlık grevleri sonucunda onlarca tutsak hayatını kaybetmiş, yüzlerce tutsak yaralanmış ve binlerce tutsak bu saldırılar

sonucunda sakat kalmıştır.

Devlet, şimdilerde siyasi tutsaklara karşı yeni bir saldırı planını uygulamaya hazırlanıyor. "F" tipi denilen hücre sistemini uygulamaya koymak için çeşitli provokasyon girişimlerinde bulunmaktadır.

Devletin bu yeni saldırı ve provokasyonlarını boşa çıkarmak, kamuoyunu aydınlatmak ve siyasi tutsaklarla dayanışma amacıyla, Cenevre Halkevi ve Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi olarak, bir internet sayfası açtık. Sayfamızın adresi şöyledir: www.stdk.anatoli.com.

Cenevre Halkevi olarak, tüm uluslararası kurum ve kuruluşları, insan hakları savunucularını ve tüm duyarlı insanları, "Hücre tipi"ne karşı duyarlı olmaya ve tavır almaya çağırıyoruz.

**Cenevre Halkevi adına
H. Mehmet Kızılbakır
20 Mayıs 2000**

Sinan Cemgil ve yoldaşları ile Hüseyin Cevahir'i saygıyla anıyoruz Nurhak'tan Maltepe'ye...

'71'in yiğit devrimcilerinin bize bıraktığı miras, devrim davası uğruna ölümü küçülterek yenmek, hiçbir şekilde teslim olmamak ve devrimci saflarda ölümüne bir siper yoldaşlığıdır. Onlar partili mücadelemizde yaşıyorlar...

Dönem 12 Mart faşist darbesinin işçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin boğazına çöreklediği bir dönemdir. Devrimcilere karşı tam bir "cadı avı" başlatılmıştır. O dönemde toplumsal muhalefetin devrimci fikirlere ve örgütlenmeye en açık kesimi olan öğrenci gençliğin liderlerinden ve THKO'nun kurucularından Deniz Gezmiş ve arkadaşları yakalanmış, idamla yargılanmaktadır.

Onların yargılanması, devrimci yigitlik ve kararlılığın en anlamlı örneklerinin verildiği bir sürece dönüşür. THKO gerillaları bir dönemdir üslenmeye başladıkları Nurhak dağlarından, 31 Mayıs 1971'de, Malatya Kürecik'teki Amerikan Radar Üssü'ne doğru yola çıkarlar. Amaçları üssü basarak içindekileri rehin almak, karşılığında da Denizleri kurtarmaktır.

Ancak İnekli köyü ile Gölbaşı ovasının arasındaki çalılıkta pusuya düşürülürler. Düşmanın "teslim ol" çağrılarına Sinan Cemgil ve Kadir Manga silahlarıyla cevap verirler. Çatışmada ilk Alparslan Özüdoğru şehit düşer. Ardından Kadir Manga ve son olarak da Sinan Cemgil. İki THKO'lu kuşatmayı yararken, ikisi de yaralı olarak tutsak düşer.

Mayıs'ın kanlı günü

Haziran'a dönüyor

Dağda isyan ateşi

Alev alev yanıyor

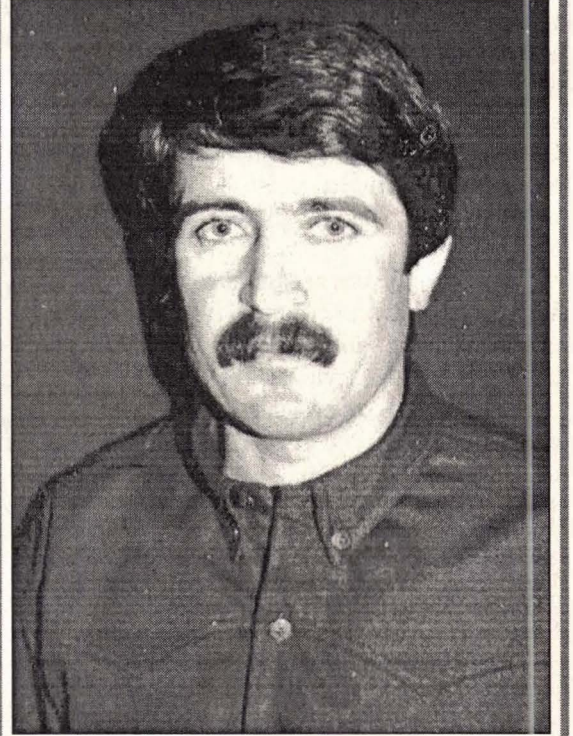
Nurhak'da çatışma sürerken, İstanbul Maltepe'de de Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir bir kuşatmanın tam ortasındadırlar.

12 Mart muhtırasının ardından cezaevlerine doldurulan devrimcileri kurtarmak amacıyla THKP-C de çeşitli eylemler düzenlemektedir. 17 Mayıs 1971'de, tutuklu bulunan bütün devrimcilerin serbest bırakılması için, "Ortadoğu halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizminin maşası siyonist İsrail'in Türkiye Başkonsolosu olan" Efraim Elrom'u kaçırmışlar, taleplerinin yerine getirilmesi için üç gün süre tanımışlardır. Bu talep karşılanmayınca, Efraim Elrom 22 Mayıs 1971'de ölümle cezalandırılır. Bunun üzerine yoğunlaşan tutuklama, gözaltı ve operasyonlar THKP-C liderlerinden Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir'in Maltepe'de kuşatılmalarına kadar uzanır. Maltepe sokaklarında girilen çatışmanın ardından Mahir ve Hüseyin bir eve girerler. Ev halkına zarar gelmemesi için onları dışarı çıkarır, ancak aralarından birini rehin alırlar. Evin etrafındaki kuşatma sürerken Nurhak'taki THKO savaşçıların şehit düştüğünü radyodan öğrenirler. Marşları ve türküleri selamlar Nurhak dağlarını... 1 Haziran saat 11:00'de çatışma başlar. Mahir ve Hüseyin, rehineye zarar gelmemesi için onu çatışma alanının dışına çekerler. Çatışma düşman evin içine girdikten sonra da devam eder. Hüseyin Cevahir yoğun ateş altında şehit düşerken, Mahir Çayan yaralı olarak tutsak düşer.

Tüm devrim şehitleri gibi onlar da partili mücadelemizde yaşıyorlar...

Mavinin kucacı

*Gözlerine serin
gözlerine derin
sulara kapıldım
bir hafta sonu.*

*İnsan seliye aktım
eski Moskova sana.
Kundura işçileri derin
uykularda şimdi.*

*Ben maviye coştum
Yüreğim sığmıyor kafesine
Habip senin gözlerin
eski Moskova.*

*Boğazın derinliğinde
görüyorum.
Gözlerince derin
gözlerince serin
gözlerince dost
gözlerince yoldaş.*

*Hayır sen ölmedin!
Hergün mavinin üstündeki
kızıl güneşimsin
Sen mavi deniz
ak güvercin
sevdalısın yine kavgaya.*

*Hayır sen ölmedin!
Binlerce yıllık yıkıntılardan
artakalan küllerden
korlanan ey dağ
yüreklim*

*Mavim
ayım
güneşim.*

*Mavinin üstündeki
tatlı kızılığım.*

Rahime Henden

Programımızın gücü üzerine birkaç değinme

Ayşe AYDIN

Yola ilk çıktığımızda açık ve tok bir biçimde ortaya koyduğumuz bir amacımız vardı; Türkiye işçi sınıfının devrimci parti ihtiyacını karşılayacaktık. Aslında bu tanım bile, parti ve program sorununa nasıl yaklaştığımızı yeterince açıklıyordu. O, sömürü düzenini yıkmaya ve kendi düzenini kurma savaşımında, işçi sınıfının en temel aracı, en güçlü silahı olacaktı. Dolayısıyla, işçi sınıfı ideolojisine tam bir bağlılığı, marksist teoriye hakimiyeti ve bunlar üzerinden politik tokluğu ve gücü ifade etmeliydi.

İlk metinlerimize dönüp bakalım. İddialarımızda en küçük bir tereddüt bulmak mümkün değildir. Bu düzen yıkılmayı hak ediyor, onu yıkmak zorundayız; ancak bunu, devrimci sınıfı devrimci bir partide örgütlediğimiz takdirde başarabiliriz, dedik. Partinin inşasını bir görev olarak önümüze koyduk. Görevi nihayet başardığımızı ilan ettiğimiz bir süreçte, programımızla söylediğimiz de, bu aynı özü koruyor: Bu sömürü ve zulüm düzenini yıkacak, işçi sınıfının sosyalist düzenini kuracağız. "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!" sloganında formüle edilen de esasta budur. Türkiyeli komünistler açısından görevin birinci adımı başarıyla tamamlanmış, sınıf savaşımımızın ihtiyacı olan devrimci program nihayet oluşturulmuştur. Sıra ondan en verimli tarzda yararlanmakta, onu adım adım hayata geçirerek devrimi örgütlemektir.

Özdeki bu gücün mücadelenin güncel pratiğinde tezahürü ise, bizzat o pratik tarafından gerçekleştirilecektir.

İşte, içinden geçtiğimiz süreç, sınıf hareketimizin devrimci bir program etrafında birleştirilmesi-savaştırılmasına giderek daha elverişli hale geliyor. Ancak savaşan bir proletarya bir savaş kılavuzuna ihtiyaç duyar. Sınıf hareketine ilişkin yukarıdaki tespit, yükselme eğilimindeki harekete müdahalemizin, programın da yardımıyla, dünden çok daha etkili, çok daha güçlü olabilmesi gerektiğini anlatıyor.

Dün, devrimci görüşlerimizin etkisiyle çeşitli kesimlerden kadro devşiriyorduk. Bir öğrenciyi, bir entellektüeli bilimsel kanıtları üzerinden görüşlerimize kazanmak mümkün ve nispeten kolay da oluyordu. Bugünse, devrimci programımızın etkisiyle sınıftan kadro devşirmenin zamanıdır. Ancak bunun tamamıyla farklı bir pratiği gerektirdiği bilinmelidir. Programın sınıfa tanıtımını eski yöntemlerle gerçekleştirebileceğimizi düşünmek söz konusu bile edilemez. Yeni yöntem, programı sınıf hareketine müdahalenin etkin bir aracı haline getirebilmek olmalıdır. Müdahale konusunda aldığımız mesafe gözönüne alınacak olursa, öğrenmemiz gerekenin artık bunun bir program çerçevesinde yapılması olduğu görülecektir. Ve program böyle kullanılabildikçe, etkisi de gücü de kat kat artacaktır.

Sınıf hareketimizin birlik ihtiyacını ne denli yakıcı biçimde duyduğunu gözlemlemek zor değildir. Sınıfın, bırakınız politik örgütlülüğü, sendikal örgütlülüğünden bile yoksun olan en geri kitleleri içinde dahi "birlik olmadan bir şey olmaz" görüşü oldukça yaygındır. İşte size güç; programımız sınıfın birliğinin en kararlı savunucusu ve garantisidir. O, işçi sınıfının, ulusal, cinsel, mezhepsel her türlü bölünmüşlüğüne karşı çıkıyor, bölünme yanlısı her türlü düşünce ve uygulama ile

savaşıyor. Tüm dil, din, cinsiyet ve yaştan proletaryaya tek bir politik çatı altında birleştirme ve savaşma çağrısı yapıyor.

Yine, sınıf hareketimizin sermayenin saldırılarına karşı mücadele ihtiyacı ortadadır. IMF-TÜSIAD yıkım programlarıyla, tüm kazanılmış hakların hızlı bir gasp süreci işletilmektedir. Böyle bir süreçte, sınıf hareketindeki her çıkışın, en azından kazanılmış hakların korunması ilk hedefini taşıyacağı açıktır. Dolayısıyla, sınıfı buna ikna etmek gerekmiyor. Sadece bunun nasıl mümkün olabileceğini göstermek gerekiyor.

İşte size güç: Programımız, "Emeğin Korunması" başlıklı yedinci bölümde, partinin "İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için" hangi istemler uğruna mücadele ettiğini sıralar. Burada sıralanan istemler, sınıfın yakıcı ihtiyaçlarının özlü bir dökümünden başka bir şey değildir. Bunlardan bir kısmı, kendilerince formüle edilmiş haliyle diğer devrimci yapılar tarafından da öne sürülmekle birlikte, bu, daha ziyade sınıfın kendiliğinden bilinci ve hareketinin peşine takılmalarının dışında bir anlam ifade etmemektedir. Oysa programımız için söz konusu olan çok daha farklıdır. Talepler sınıf hareketinin o günkü seyri ve düzeyi üzerinden değil, daha genel ve ortak çıkarları üzerinden belirlenir. Düzendeki koparılabilecek kırıntıları değil, uğruna kıyasıya bir savaş gerektirecek temel-hayati hakları ifade eder. Ve sınıf, bu haklar için yürüttüğü mücadele içindedir ki, onlara tümüyle ve kalıcı bir biçimde kavuşmasının tek yolunun, önündeki en büyük engelin, burjuvazinin sınıf iktidarını yıkması ve kendi sınıf iktidarını kurması olduğunu kavrar. Çünkü, pek çok "devrimci" parti ve örgütün yolunu şaşırdığı "demokratik mücadele" alanları, programımız tarafından, burjuva iktidarın parçalanması ve bir işçi iktidarının kurulması ana hedefine bağlanmıştır. Acil demokratik ve sosyal istemlerden kadın sorununa, ulusal sorundan emeğin korunmasına kadar tüm alanlar için bu böyledir. Başka bazılarını hızla reformizm kulvarına sürükler, giderek düzene eklemelenmelerine yol açarken, bu aynı istemler, bizim, işçi ve emekçi kitleleri iktidar savaşına hazırlamamıza yarayacaktır.

Demokratik mücadele devrim hedefine, demokrasi sorunu sosyalizme bağlanmıştır. Ülke devrimi dünya devrimine ve sosyalizm komünizme... Yani güncel olanla tarihsel olan, yerel olanla evrensel olan bilimsel materyalizmin diyalektiği içinde ele alınmış, özlü bir tarzda formüle edilmiş ve bir savaş manifestosu biçiminde ilan edilmiştir. Marksizmin özü de bunu gerektirmiyor mu? Dünyayı ve olayları doğru tahlil etmek, fakat bunu onu değiştirme devrimci hedefi için yapmak.

Doğru bir program güçlü bir programdır. Ancak, kağıt üzerindeki doğrular henüz gizil bir gücü ifade eder ve her gizil güç gibi, açığa çıkarılması, harekete geçirilmesi, yani kullanılması gerekmektedir. Programımızda somutlanan ideolojik-teorik gücün açığa çıkarılması da ondan en etkin bir biçimde yararlanılması, yani politik bir güce dönüştürülmesiyle sağlanacaktır. Başka bir deyişle, parti örgüt ve kadrolarımızın programın gücünden sonuna kadar yararlanmayı öğrenmeleri gerekmektedir.

Programımız geleceğimizin habercisidir!

Burjuvazi, Marksizmin doğuşuyla birlikte, işçi sınıfının devrimci bir program etrafında birleşerek kendisini alaşağı etmesinden ve kendi sosyalist iktidarını kurmasından hayelet görmüş gibi korkmuştur. Bugün de burjuvazi iktidarını korumak için işkence, katliam, kontr-gerilla cinayetleri, zindanlar ve ideolojik manipülasyon gibi yol ve yöntemleri hiç durmaksızın kullanmaktadır.

Günümüzde emperyalizm, kendisine bağlımlı ülkelere, IMF, DB, AB, WTO, NATO, WEF gibi örgütlenmeleriyle, daha fazla sömürü ve yağma reva görmektedir. '89 çöküşüyle birlikte işçi sınıfı ve emekçilere saldırılar dizginsiz bir biçimde artarak devam etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin büyük bedeller ödeyerek kazandıkları mevzileri bir bir geri almak için çalışmalarını aralıksız sürdürmektedir. Tek amaçları vardır, bu daha fazla sömürü daha fazla kârdır. Bunun için işçi ve emekçilere acı reçeteler verilmekte, böylelikle sömürü ve yağma derinleştirilmektedir.

Sermaye iktidarı, 17 Ağustos depreminde işçi ve emekçiler enkaz altındayken, mezarda emekliliği, tahkimi hayata geçirmiş, peşi sıra özelleştirmeler, tarımda yıkım programları, sahte sendika yasasına kadar bir dizi saldırı politikalarını sıraya alarak, efendisine kölece sadakatini göstermiştir.

Sermaye devleti, saldırı programlarının on yılda yapılacak olanını iki yıla sıkıştırılmış olarak yürürlüğe soktuğunu, kendi ağzıyla itiraf etmektedir. Bu saldırı dalgasının işçi ve emekçilerde yaratacağı sosyal tepkiyi ise devrimcilere cepheden saldırarak önünü almaya çalışıyor. Böylelikle işçi ve emekçilere korku ve gözdağı mesajı verilmektedir.

Ancak sermaye iktidarının baskı ve zor yoluyla sosyal yıkım programlarını tam bir pervasızlıkla uygulamaya çalışması, hem düzenin yaşadığı krizin derinliğini, hem de korkularının boyutlarını göstermektedir.

Herşey komünist işçi partisinin politik ve örgütsel atılımına, işçi ve emekçileri devrimci program etrafında birleştirerek savaştırabilmesine bağlıdır. İşçi ve emekçilerse kurtuluşlarının yegane yolunu gösteren bu bayrağa dört elle sarılmalıdırlar. Çünkü bu bayrak bizlerin tek umudu, sermayenin ölüm çanlarının habercisidir.

Kapitalizm bizleri yok oluşturma, sosyalizmin kızıl bayrağı ise aydınlığa ve özgürlüğe götürecektir. Bu bayrak altında birleşmek bize geleceği kazandıracaktır.

İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!

Bergama Cezaevi'nden komünist tutsaklar

"Programımız, geleceğimizeyizdir!"

Bizler, Ankara'daki üniversitelerde faşist sermaye devletine karşı mücadelesini sınıfın, devrimin ve sosyalizmin programı altında sürdüren üniversite öğrencileri olarak, devrimci mücadelede bir kilometre taşı olan TKİP programını selamlıyoruz.

Sermayenin tahakkümü altında ezilen ve sömürülenlerin kokuşmuş ve çürümüş düzene karşı mücadelelerinde, programımız bir yol gösterici, bir devrimci pusuladır. Programımız, geleceğimizeyizdir!

İşçi sınıfının kurtuluşunun ve geleceğimizin güvencesi olan bu program altında birleşerek, emperyalist köleliğe, kapitalist barbarlığa karşı savaşmak için, tüm samimi devrimcileri TKİP çatısı altında saf tutmaya çağırıyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ankara'dan üniversite öğrencileri

Zindandaki bir emekçiden belediye işçilerine...

Kararlılık başarının kapısını aralar

Yıllardır suskun bir toplum yaratmak için çaba sarfedenler, aynı zamanda çalışanların dayanışmasını da engellemeye çalışmışlardır. Onlar çok iyi biliyorlar ki, işçilerin birliği ve örgütlülüğüne hiçbir güç karşı duramaz.

Siz belediye çalışanları için, her seçimden sonra seçilmiş belediye başkanı, her kim olursa olsun, hangi partiden olursa olsun, pek farklı değildir. Başkanlık koltuklarına oturur oturmaz önce kendi yakın çevrelerine ve seçilmesinde yardımcı olanlara, konum ve kişilik yapılarına uygun olarak, ya belediyede işe aldırılmış oluyorlar. Ya belediyeye ait işyerlerinde dükkan, büfe vb. bir yer vermiş oluyorlar. Ya da belediyeye ait hazine arazisini parselleyip satması için gerekeni yapıyorlar. Bunun gibi birçok şey sayabiliriz.

Ancak bizler meseleye tek yönlü bir "başkan olma" sorunu olarak bakmamalıyız. Bir belediye başkanı veya parti adamının iyi ve kötü olması yaşanan yolsuzlukları, adam kayırmaları ve bir dizi haksız uygulamayı değiştirmiyor.

Daha fazla kâr, daha fazla sömürü, daha fazla kazanç sağlamak için işçi ücretlerine sıfır zam uygulamaktadırlar. IMF'nin dayatmış olduğu direktifler belediyeler için de geçerlidir. Son yıllarda belediyelerde işçi sayısında önemli bir düşüş görülmektedir. Burada yapılan hesap, beş kişinin yapacağı işi iki-üç kişiye yaptırmaya çalışmaktır. Bir diğer yan ise, özelleştirmelerin sonucu olarak taşeron işçi çalıştırma politikasıdır. Birçok belediyede görülen en önemli ve can alıcı sorunlardan biri de, işlerin taşeronlara yaptırılmasıdır. Burada çalışan işçiler hem daha kolay denetlenmekte, hem de işçilerin birliği ve dayanışmasının önünü kesmektedirler. Ve düşük ücretle işçi çalıştırmak daha kolay olmaktadır. Herhangi bir işçinin sosyal

haklarını araması konusunda bir girişimi olduğunda, çok rahatlıkla işine son verilmektedir.

Yani neresinden bakılırsa bakılsın, karşımıza aynı şey çıkıyor. Bir belediye işçisinin yaşamı ile bir fabrika işçisinin yaşamı arasında çok fark yoktur. Daima işverenler işçilerin sırtından kendilerini varetmeye çalışırlar. Kendilerini varetmek ve daha çok kâr elde etmek için de, daha az ücrete daha çok iş yaptıran işçileri çalıştırmaktır amaçları.

Kendi hakkını arayanları da hemen işten atarak işçilerin gerçekleri görmesini, örgütlenmesini engellemeye çalışıyorlar. Sadece işten atmak da yetmiyor kimi durumlarda. Anarşist, terörist, komünist diye ihbar ederek polise teslim ediyorlar. Eğer gerçekten işçilerin birliği veya örgütlülüğü yoksa, haksızlığa başkaldıran, kendi emeğine sahip çıkan işten atıldığı gibi aynı zamanda terörist diye cezaevine de atılmış oluyor.

Ben de bir emekçiyim ve şu anda 7 yıla yakındır cezaevindeyim. 4 çocuk babasıyım. Günlük çalışarak geçinmeye çalışıyordum. Girdiğim birçok işten kısa sürelerde basit gerekçelerle atılıyordum. Belli bir işimin olmayışı, benim beceriksizliğimden veya çalışmamamdan kaynaklı değildi. Tek sebebi vardı; benim devrimci düşüncelere sahip olmam ve çalıştığım yerlerde işçi haklarını savunmam. Gittiğim yerlerde işçilerin birliğini, örgütlülüğünü savundum ve bunu sağlamaya çalıştım. Ancak işçilerin, sınıf kardeşleriyle birleşerek, işverenlere karşı verecekleri militan bir mücadeleyle haklarını kazanacaklarına inanıyordum.

Bu inancımın dolayısı ile bugün hapis yatmaktayım. Ben de siz belediye çalışanları gibi, lüks bir yaşam için değil fakat çocuklarınızı okutmak, ev kirasını vermek, çocuklarımla beraber kimseye muhtaç olmadan geçinmek için emeğime sahip

çıktım. Bizler işçi sınıfının devrimci örgütlülüğünü savunan ve ancak grevlerle, direnişlerle haklarımızı alabileceğimize inanarak ve bu uğurda mücadele veren sınıfın öncüleriyiz. Yoksa burjuva medyanın hergün bizleri karalamak için sunduğu gibi, eli kanlı teröristler değiliz.

Sermaye devleti bir yandan IMF'nin direktifi ile özelleştirmeyi, taşeronlaştırmayı, mezarda emekliliği tahkim yasalarını, işten atmaları, düşük ücretle çalıştırmayı sınıfa karşı bir saldırı olarak başlattıysa, diğer taraftan da cezaevlerinde sınıfın öncülerine yönelik baskı ve imhayı F tipi (hücre) uygulamasıyla başlatmış bulunuyor.

Bugün Adalet, Sağlık ve İşçileri bakanlarının cezaevlerine yönelik hazırladıkları ortak bir protokol var. Bu protokolün ana sebebi, biz siyasi tutsakları birbirimizden koparmaktır. Sizlere dışarda yaptıkları gibi, bizlerin de içeride birbirimize dayanarak, birlik ve beraberlik içinde ayakta durmamızı engellemeye çalışmaktır. Hücre tipi cezaevlerine koyarak, bizleri yalnızlaştırmayı hedeflemektedirler. Biz tutsakların dayanışmasını, kolektif yaşantımızı ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Dışarıyla olan ilişkimizi, bağımızı koparmaya çalışarak bizleri hücrelerde öldürmeyi hedeflemektedirler.

Buradaki asıl amaçları ise işçi sınıfının önünü kesmeye çalışmaktır. Dışarda greve giden işçiyi, hakkını arayan ve emeğine sahip çıkan emekçi, mezarda emeklilik yasasına karşı çıkan kamu emekçisini, parasız, bilimsel ve demokratik bir eğitim isteyen öğrenciyi, toplumda bir meta olarak görülmek istenmeyen kadınları hedeflemektedir, F tipi denen hücreler.

Siz, belediye işçilerine burdan sevgilerimi gönderiyorum, mücadelenizde başarılar dilerim.

Kenan Oğuz/Gebze Cezaevi

Sermayenin karşısına örgütlü ve militan bir tutumla çıkalım

Metal sektörüne bağlı bir fabrikada çalışan bir işçiyim. Sigortasız, sendikası çalıştırma, sefalet ücretleri, zorunlu mesailer vb. uygulamalar, diğer fabrikalarda olduğu gibi benim çalıştığım işyerinde de geçerli.

Çalıştığım fabrikada 50'ye yakın işçi var. Çalışan işçilerin daha çok genç olması, fabrikada yaşanacak herhangi bir olumsuzluğu anlayabilmelerini ve benim de bu olumsuzluklar üzerinden onlarla sohbet etmemi kolaylaştırıyor. Çalıştığım fabrikada bir dizi olumsuzluk var dedim. Ama önemli olan yaşanan bu olumsuzluklar karşısında işçilerin nasıl bir tutum gösterdikleridir.

İşçilerin nasıl bir tutum gösterdiklerine değinmeden önce fabrikadaki bu olumsuzlukları anlatayım.

Çalışma saatleri 05-18:30. Yani 11 saate yakın. Buna mesailer de katarsak, 14 saate kadar çalıştığımız zamanlar oluyor. Sabah 9 veya 10 civarında verilmesi gereken çay paydosu verilmiyor. İşçilerin çoğu sigortasız. Fabrikaya ilk giriş ücreti 80 milyon. Bir işçiyle konuştum ve bana şunu söyledi "2 yıldır buradayım ve hala daha asgari ücret alıyorum". Yani fabrikada 80 milyondan yukarı ücret alan işçi yok. En önemlisi de, 4 ayda verilmesi gereken zam bu ay verilmedi. Daha sonra verilecek zam oranı ise %5 olarak belirlendi.

İşte verilecek zammın %5 olarak belirlenmesi, işçileri militan bir tutum sergilemeye zorladı. Bu tutum, işçilerin zam oranının belirlenmesinden bir gün sonra işi bırakmaları, makinaları kapatmalarıydı. Bu olaydan ne paketdeki işçilerin, ne de benim çalıştığım bölümdeki işçilerin haberi vardı. Bunu akşam serviste duydum. O gün fabrikada, kendini demokrat olarak tanıtan fabrika müdürü, işçilerle toplantı yapmak istemiş. Fakat işçiler bunu da kabul etmemişler. Ama aynı müdür, bir gün sonra işçileri toplayarak, "demokrat"lığını göstermiş; işçilere derhal işe başlamalarını, aksi takdirde işten atılacaklarını söylemiş. Bunu önden yaptığı edebiyatıyla süsleyip işçilerin makinaların başına dönmelerini sağlamış.

Bu olaydan işçilerin bir arayış içine girdiklerini, bir çözüm yolu bulmak istediklerini gördüm. Onlar yeni işçiler şimdilik. Henüz sınıf bilincine sahip olmadıklarından, çözüm yolunun başka bir fabrikaya girip orada çalışmak olduğunu sanıyorlar.

İşçilerin gösterdikleri bu tutum, kendiliğinden bilincin bir ürünüydü. Kötü çalışma koşullarından sonra üstüne bir de verilecek olan zammın verilmemesi ve daha sonra bu zammın %5 olarak belirlenmesi, işçiler açısından bardağı taşıran son damla oldu ve onları bir eylemliliğe itti. Önemli olan kendiliğinden başlayan hareketi

sınıfa karşı sınıf zemininde daha örgütlü bir hale dönüştürerek, sermayenin karşısına militan bir tarzda çıkabilmektir.

İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!

Bir işçi/Esenyurt-İst.

Ağır bedeller ödeyerek baskıya ve sömürüye son vereceğiz!

İki senedir özel bir işletmede çalışmaktayım. Çalıştığım sektör hazır yemek üzerine. Bu işyerine dışarıdan baktığımızda güzel bir arkadaşlık ortamı, müşteriye ilgi, temizlik görüntüsü var. Ama gerçek hiç de öyle değil. Sürekli baskı altındasınız. Bir yanlışlık yaptığınız zaman hemen terslenip, müşteri önünde küçük düşürülüyorsunuz. Haklı olsanız bile haksız gösteriliyorsunuz. Ve daha birçok şey.

Vardiyaya beş dakika geç kalındığı zaman yarım saatlik ücret kesiliyor. Ama vardiyamızdan on dakika geç çıktığımızda mesai yazılmıyor. Bu keyfi uygulamalara pek fazla karşı gelen de olmuyor. Söylediğimiz zaman git müdüre söyle diye oyalanıyoruz.

Bu işyerinde çalışanların çoğu öğrenci. Okul masraflarını karşılamak amacıyla çalışıyorlar. "Müdürlere iyi davranır ve daha hızlı çalışırsanız bir yere gelebilirsiniz, daha fazla kazanabilirsiniz. Üniversiteyi kazanamazsanız bile burası size iyi bir gelecek vaad ediyor" gibi sözlerle, onları da bu koşullarda çalışmaya boyun eğdirmeye çalışıyorlar.

Sorunlarımızı konuşmak ve ortak tavır geliştirmek amacıyla toplantılar yapıyoruz. Ama işlerin yoğunluğundan fazla zaman ayıramıyoruz. Sürekli daha fazla çalışmamız isteniyor. Sorunlarımızı ilettiğimiz zaman fazla üzerinde durulmuyor. Konu kapatılmaya, saptırılmaya çalışılıyor. Çünkü istedikleri koşullarda sömürünün devamını sağlamaya çalışıyorlar.

Ama bizler sömürüye, baskıya layık değiliz. Ağır bedeller ödeyeceğiz, ama gerçek insanı, özgür paylaşımcı insanı yaratacağız ve sömürüye son vereceğiz.

Kurtuluş için işçi sınıfının devrimci programı altında bileşelim, savaşalım!

Altınşehir'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Sendikal ihanet barikatını parçalayalım!

Sermayeye hizmette kusur etmeyenler, kendilerinin ikiyüzlülüklerini gizlemekte de o kadar ustadırlar. Aynı burjuva politikacıları gibi hedeflerine varmak için her yolu mübah görürler. Bugün sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağaları da, efendilerinden öğrendikleri bu aynı anlayışla hareket ediyorlar.

Herhangi bir göreve talip olan her burjuva politikacısı, hedefine varmak için bir dizi vaad ve demagojiye başvurarak, işçi ve emekçileri aldatmaya çalışır. Sendika bürokratlarının da bu politikacılar farkı yok. Bu da herkes tarafından bilinen bir durumdur. Öyleki, sendikacılığı sermayenin işçi sınıfının içindeki ajanlığı olarak sürdürenler, mevcut anlayışlarını bu kez de parlamento üzerinden sürdürüyorlar. Bu tutumları içinde mükafatlandırılıyorlar. Hak-İş Başkanı Necati Çelik bunu fazlasıyla haketmişti ki, efendileri tarafından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na terfi ettirilerek ödüllendirilmişti. DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak da bu durumun bir başka örneğini teşkil ediyor. Bir diğer örnek ise, meclise girmek için bir dönem büyük çabalar sarfeden Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral'dir. Görülüyor ki, üç büyük işçi konfederasyonu da, sermayeye hizmetteki kararlılıklarını bir de parlamento üzerinden göstermek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar.

Sendikaların başına çöreklenmiş olan bu ihanet çetesi, efendilerine karşı görevini yerine getirmeye çalışmaktadır. Bu ihanet şebekesinin sermayeye en iyi hizmeti, daima gelişen işçi-emekçi hareketini bastırmak olmuştur. Sermayeye hizmet neyi gerektiriyorsa onun en iyisini yapmakta tereddüt etmemişlerdir. Bazıları ise daha da ileri giderek, tam bir patron gibi hareket etmiş, işverenin hakkını savunmakta herhangi bir sakınca görmemiştir.

Bunun en açık örneğini de Harb-İş bürokratları göstermiştir. Yönetime gelenler işçiler üzerinde baskı kurarak, kendilerine ters düşenleri sürgün etmeye çalışmışlardır. Harb-İş'in çıkartmış olduğu yayın organında irtibat bürosu olarak MHP'nin telefonunun verilmiş olması da bundan başka bir anlam ifade etmiyor. Bu sendika gibi daha birçok sendikanın başına geçmeyi başarmış olan faşist-gerici grup, "bozguncu" yaftası yapııştırarak ilerici-devrimci işçileri işten atmakta tereddüt etmiyorlar.

Ama bütün sendika yöneticileri kendilerini bu kadar açık bir şekilde ele vermezler. Sendika bürokratlarının bir kesimi, yüzlerine taktıkları sahte işçi-emekçi dostu maskeleri sayesinde gerçek yüzlerini gizlemeyi başarabilmektedirler.

Bir de bileşiminde Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK ve 15 demokratik kitle örgütünün bulunduğu ve geniş bir yelpazeyi ifade eden Emek Platformu var. Fakat Emek Platformu da önüne gerçekleştirme hedefiyle koyduğunu iddia ettiği hedeflerinin hiçbirinde samimi olmadığını pratikte göstermiş oldu. Örneğin Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu'nun dönem başkanlığına getirilmesi bunun göstergelerinden biri oldu. Bu tescilli hainin 1 Mayıs'ı alanlar yerine salonlarda kutlamak için harcadığı çaba hatırlanmalıdır. Eğer bunlar çabalarında samimi olsalardı, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın bir günlük iş bırakma ile alanlarda kutlanması için gereken çabayı sarfederlerdi.

Tüm bunlar gösteriyor ki, Emek Platformu'nun amacı, geniş yığınları mücadeleye katmak değil, gelişecek bir mücadeleyi durdurmak ve boşa çıkartmaktır. Bu sendika bürokratları milyarlık ücretler, görev tazminatları, yolluk vb. adı altındaki gelirleriyle hızla köşeyi dönerlerken, kendilerini işçi dostu olarak göstermeyi de ihmal etmemektedirler.

Brisa, Goodyear ve Pirelli lastik fabrikalarında 3 bin işçi greve gitme kararı aldı. Bakanlar Kurulu'nun "milli güvenliği" tehlikeye soktuğu gibi aşağılık bir gerekçeyle grev iki ay eretelendi. Bu açıkça grev hakkının yasaklanmasıdır. Emek Platformu ise bu konuda herhangi bir adım atmamış, önüne koyduğu hedeflerin gerçekleştirilmesinde ne kadar samimi olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Yapılan saldırının IMF patentli olduğunu belirten Bursa Sendikalar Birliği, bu vesileyle, Emek Platformu'nun yanısıra tüm emek güçlerini dayanışmaya ve mücadeleye çağırıyordu. Anlaşılan o ki, Emek Platformu'nun dayanışma ve mücadele anlayışı bizim anladığımızdan temelli farklıdır. Onların mücadele ve dayanışma anlayışı bu konuda Başbakan ile bir görüşme ayarlayıp, karşılarında elpençe divan durarak nasihat dinlemek anlamına geliyor. Bu arada birçok ilde yaptıkları bölge toplantılarında da, IMF ve Dünya Bankası'nın politikalarının söylem düzeyinde eleştirisinin dışına çıkmıyorlar.

Sendikalara sahip çıkılmadıkça, sendika bürokratları yokedilmedikçe, sendikalar, sendika ağalarından temizlenip, devrimci işçiler sendika yönetimine getirilmedikçe, bu ihanetler de yaşanmaya devam edecektir. Bunun yolu ise taban örgütlülüklerini yaratıp, inisiyatifimizi yükseltmekten geçiyor.

K. Oğuz/Gebze-ÖTC

Robert

*Elinde bir demet çiçek tutan küçük kız
bu taşıdığı kaçınıcı ölüm
Vietnam'da, Saygon'da
Senin gibiler arttıkça küçük kız
değişecek bu şehrin ismi
-Ho Amca diyecekler-
bu demet demet çiçeklerin ürettiği
tabut tabut ölümlerin ülkesinin
hikayesinde*

*Adı Robert, kısa sarı saçları
ve çocuksu yüzünden fırlayan mavi gözleriyle
evrensel bir heyecan duyuyor
-bu yeşil ufukta- kaybolmuş bir edayla
Cebinde liseden beri tek aşkı Susan
-biraz sararmış gibi ya fotoğrafı varsın olsun-
Susan hep umut oldu Robert'e
Bırakıp da gitmek istemiyordu ya işte
Biraz işsizlik, biraz kolay para
-birkaç onbin km uzağa yolladı Kansas'lı Robert'i
Susan'la Robert'in hep hayali idi
küçük bir ev, eskimemiş bir Ford
Hep küçük şirin bir kızları olsun isterlerdi
Şu çiçeklerin arasındaki küçük esmer kız gibi
Hep hayali idi küçük kızlarının boynuna
boylu boyunca atlaması
Tıpkı şu şirin, esmer kızın şimdi Robert'in
kucağına atlaması gibi
Kız elindeki çiçek demetini
Robert'in sırt çantasına taktı.
Ve yabancıya hızla yaklaşması gibi
Bir tezcanlılıkla uzaklaştı.
Robert
-“Böyle sıcak bir yerde böyle güzel çiçekler” dedi
kendi kendine
Ve koklamak ister gibi çekti çiçekleri sırt çantasından
Küçük bir patlamayla parçalandı Robert
3. Takım 4. Tim'den er Robert
Parçalanmış ve kavrulan biraz er Robert'ti
Biraz şu ev, biraz şu Ford
Yoo onu öldüren
küçük, esmer, şirin köylü kızının verdiği
çiçek demetine saklanmış bomba değildi
-hani annesinin evde yaptığı-
Onu öldüren kendi hayali kızıydı
Zira bilindir
Sahte olacak Amerikan düşleri için
yanan köylüler üzerinden yaşamaktansa
Hiç doğmamak yegdir
Çocuklar kimi seveceğini bilir ve kimi affedebileceğini
Esmer kızla Robert'in hayali kızı haklıydı
3. takımın o iki dağ köyünü yakışından beri
Çocuklar yıkılmış Vietnam köyleriyle yanmış bedenler
üzerine
kurulu yalan yaşamlardansa
Hayali kalmayı ve doğmamayı tercih ederler.*

Ümit Altıntaş

**İşçi sınıfının
büyük devrimci şairini
27 yıl önce (3 Haziran 1963)
yitirmiştik...**

Türkiye işçi sınıfına selâm

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

Tohumların tohumuna,

serpilip gelişene selâm!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler,

güzel günlerimiz ellerinizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeyen,

gecelerinde aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri.

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Meydanlarda hasretimizi haykıranlara,

toprağa, kitaba, işe hasretimizi,

hasretimizi ayyıldızlı esir bayrağımıza.

Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selâm!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini yenecek

işçi sınıfına selâm!

Türkiye işçi sınıfına selâm!

Selâm yaratana!

12 Ağustos 1962

**İşçi sınıfının ve Parti'nin
mücadelesinde sonsuza dek
yaşayacak!...**